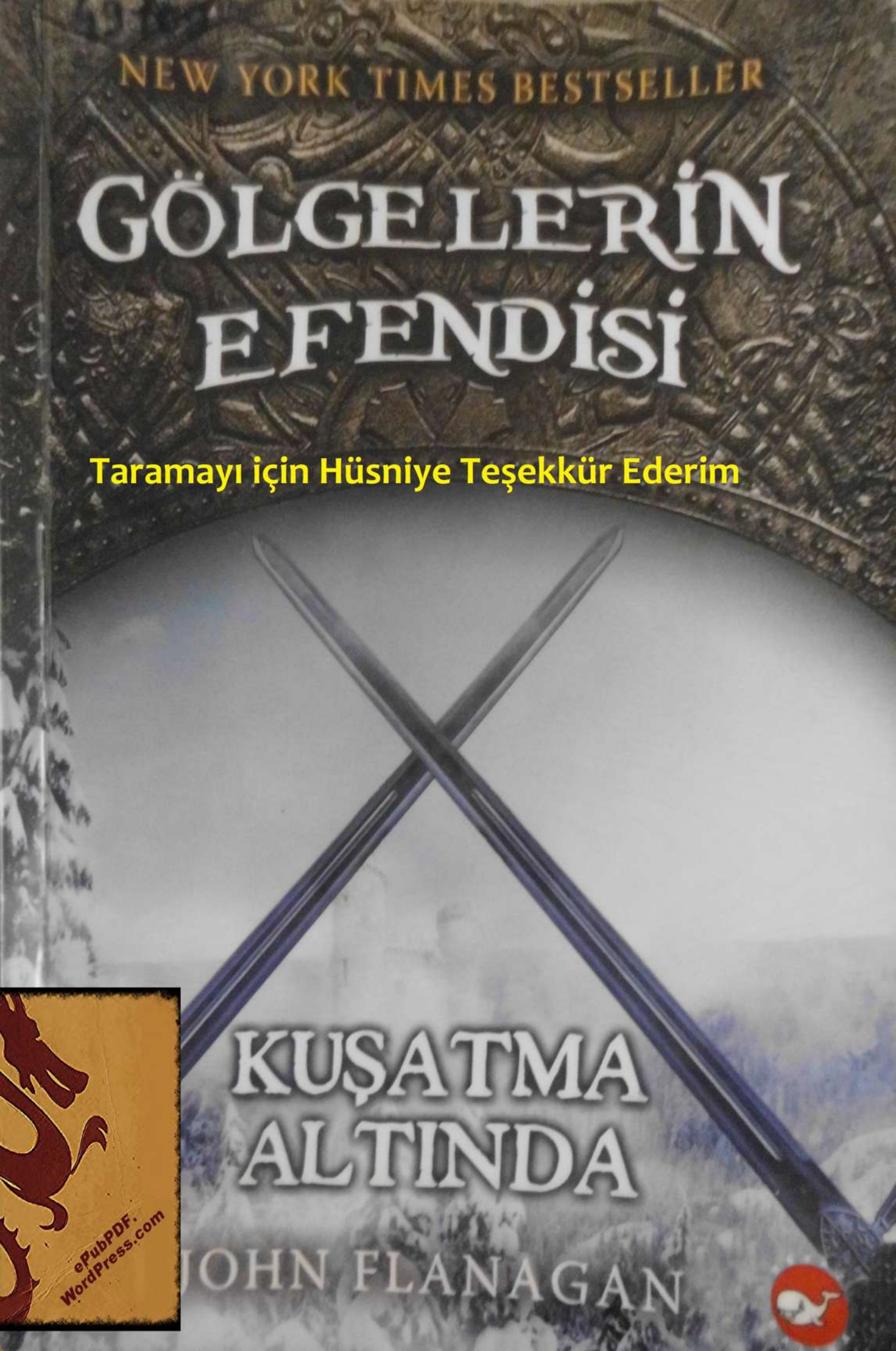
NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

Taramayı için Hüsniye Teşekkür Ederim

KUŞATMA altında

JOHN FLANAGAN

ePubPDF.
WordPress.com

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2011

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 6
Kuşatma Altında

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice – 6
The Siege of Macindaw

ISBN: 978-975-999-532-4

© John Flanagan, 2007
Kapak tasarımı © John Blackford, 2008
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Yasemin Büte
İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan
Grafik uygulama: İlknur Muştu
Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **Yelpaze Dağıtım**
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

KUŞATMA ALTINDA

Tarama Hüsniye

JOHN FLANAGAN

Ingilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

Düzenleme
EPUBPDF.WORDPRESS.COM

Macindaw Şatosu
& Çevresi
MACINDAW
ŞATOSU
Pikta Yolu
Kule
Hisar
Hendek
Kara
Tepelik
GRIMSDELL
ORMANI
Güney Yolu
(Tumbledown
Deresi Köyü'ne gider)

KARAKTERLER

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yılların ardından, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızları'nın Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı, ve Redmont Şatosu Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss, artık eyaletler arasında Habercı olarak görev yapıyor.

Lord Syron: Will'in özel bir görevle gönderildiği Norgate Eyaleti'nin baronu. Gizemli bir hastalığa yakalanan Syron, konuşamıyor ve hareket edemiyor.

Lord Orman: Lord Syron'un oğlu. Keren tarafından zehirlendikten sonra sekreteri Xander ve Will, onu şatodan kaçırarak şifacı Malcolm'a götürdüler.

Şövalye Keren: Syron'un yeğeni; Orman'ın kuzeni ve iyi bir savaşçı. Şatoyu ele geçiren Keren, Alyss'i de esir aldı.

Malkallam: Yıllar önce bir çocuğun ölümüne neden olup Norgate'teki Grimsdell Ormanı'na kaçan gizemli büyücü. Asıl adı Malcolm ve aslında bir şifacı.

Gundar Hardstiker: Will'in planlarını gerçekleştirmesine yardımcı olan Skandiyalı kaptan.

MacHaddish: Keren'le pazarlık etmeye gelen İskoti generali.

Jack Buttle: Seacliff'de yaptığı kötülükler ve işlediği cinayetlerle nam salmış adi bir suçlu.

Xander: Lord Orman'ın sadık yardımcısı. Hiç belli etmese de çok cesur biri.

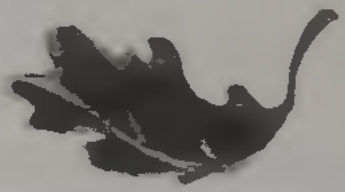
Baron Ergell: Will'in ilk görev yeri olan Seacliff Eyaleti'nin baronu.

Rooklu Sör Norris: Seacliff'in Savaş Ustası.

Edwina Temple: Seacliff'de Will'in kulübesinin işlerini gören eline çabuk, ağzı sıkı bir kadın.

BİR

Skandiya gemisi *Kurt Bulutu*'nun kaptanı ve dümencisi Gundar Hardstriker*, elinde tuttuğu ince, uzun ve tütsülenmiş kaba et parçasını kederli bir ifadeyle ısırdı.

Ağaçların arasına kurulu kaba barınakların altına sığışan tayfaları, sessizce aralarında konuşup yemek yiyor ve buz gibi hava karşısında alabildikleri tek önlem olan küçük, dumanı tüten ateşlerin etrafına dizilerek ısınmaya çalışıyorlardı. Kıyıya yakın kesimlerde kar, genellikle gün ortasında buz gibi bir sulu sepkene dönüşüyor, akşamüstü yeniden donuyordu. Tayfalarının bir çıkış yolu bulması için ona bel bağladıklarının farkındaydı. Öte yandan, kısa bir süre sonra onlara bir çözüm bulamadığını söylemek zorunda kalacağını da biliyordu. Gemileri, onlara hiçbir kaçış umudu bırakmadan Araluen'de karaya oturmuştu.

Elli metre ötedeki *Kurt Bulutu*, nehrin kıyısına yan yatmış durumdaydı. Gundar, uzakta da olsa denizci gözleriyle gövdenin üçte biri boyunca uzanan hafif kabartıyı seçebiliyordu

* İng. Taşçatlatan. (Ç.N.)

ve manzara, içinin acımasına yol açıyordu. Skandiyalılar, gemilerini neredeyse canlı bir varlık, benliklerinin bir uzantısı, varlıklarının bir ifade şekli gibi görürdü.

Gemisi artık mahvolmuş, omurgası tamir edilemeyecek şekilde hasar görmüş ve gövdesi yamulmuştu. Kış mevsiminin acı soğuğu hissedilmeye başladıkça, yakacak odun görevi görmekten başka bir işe yaramayacaktı. O ana dek gemiyi boşaltma fikrini aklından uzaklaştırıp durmuştu ama artık daha fazla bekleyemeyeceğinin farkındaydı. Hem daha sağlam kulübeler inşa etmek hem de yakacak olarak kullanmak üzere ahşaba ihtiyaç duyacaklardı. Ancak gemisi, gövdesindeki şu lanet olası kesiğe rağmen hâlâ bir gemiye benzediği sürece, bir Skandiya kaptanı olmanın gururunu az da olsa taşımaya devam edebiliyordu Gundar.

Yolculuk, baştan sona tam bir fiyaskoydu, diye geçirdi aklından hüzünle. Araluen'den uzak durmuş ve Galya ile İberya'daki kıyı köylerini yağmalamak üzere yola çıkmışlardı. Skandiya Yüce Kontu'nun Araluen Kralı ile imzalamış olduğu anlaşma nedeniyle o günlerde Araluen kıyıları nadiren yağmalanıyordu. Aslında baskın yapmaları yasaklanmış değildi. Ancak Yüce Kont Erak'ın buna karşı olduğu biliniyordu. Bir kaptanın Erak'ı karşısına almak için ya çok budala ya da son derece gözü kara bir kişi olması gerekiyordu.

Ancak Gundar ve adamları, Dar Geçit'e ulaşan baskın filosunun gerisinde kalmışlardı. Ayak bastıkları köyler ya boşaltılmıştı –erken davranan gemiler tarafından yağmalanmışlardı– ya da geldiklerini öğrenen köylüler önlemlerini almıştı. Çetin dövüşler sonucunda yedi adamını kaybetmişti; elinde de kaybını telafi edecek hiçbir şey bulunmuyordu. Nihayet, son

çare olarak, adamlarıyla kışın kuzeye yapacakları uzun yolculuk sırasında hayatta kalmalarını sağlayacak miktarda erzak elde etmek üzere Araluen'in güneydoğu açıklarındaki adaya ayak basmışlardı.

Olanları düşününce, acı acı gülümsedi. Yolculuklarının onu tatmin eden bir kısmı varsa, o da burası olmuştu. Karınlarını doyurmak için çaresizce savaşıp daha fazla adam kaybetmeye hazır olan Skandiyalılar, genç bir Orman Muhafızı tarafından karşılanmışlardı. Birkaç yıl önce Temuçilere karşı verilen savaşta Erak'ın yanında savaşmış olan çocuktu bu.

Orman Muhafızı, karınlarını doyurmayı teklif ederek onları hayrete düşürmüştü. Hatta o gece onları, yörenin ileri gelenleri ve eşleriyle birlikte bir ziyafete davet etmişti. Yemeğe dair hatıralarını, kaba ve özensiz gemicilerinin terbiyeli birer beyefendiye dönüşerek masadakilerden eti uzatmalarını ya da kupalarına biraz daha bira konmasını rica ettikleri anları hatırladığında Gundar'ın tebessümü yüzüne yayıldı. Adamakıllı küfürler savurmaya, ateşte çevirdikleri yaban domuzlarının etlerini çıplak elleriyle koparmaya ve biralarını dosdoğru fıçıdan içmeye alışık olan adamlardı bunlar. Kibar sosyetiklerin arasına karışma çabaları, Skandiya'ya dönmelerini takiben günlerce anlatılacak olan muazzam hikâyelerin temelini oluşturacaktı.

Gundar'ın tebessümü kayboldu. Skandiya'ya döndükten sonra mı? Skandiya'ya nasıl döneceklerine dair hiçbir fikri yoktu ki. Dönüp dönemeyeceklerini bile bilmiyordu. Seacliff Adası'ndan karınları doymuş ve yolculuk için erzak elde etmiş olarak ayrılmışlardı. Hatta Orman Muhafızı, yolculuktan yanlarına küçük bir kâr kalsın diye onlara bir köle bile hediye etmişti.

Kölenin adı Buttle'dı. John Buttle. Adam hırsızın, katilin tekiydi ve Araluen'deki varlığı, Orman Muhafızı açısından potansiyel bir tehlike teşkil ediyordu. Genç adam, Buttle'ı köle olarak Skandiya'ya götürmesini rica ederek Gundar'a büyük bir iyilik yapmıştı. Deniz kurdu da doğal olarak teklifi kabul etmişti. Buttle, güçlü kuvvetli bir adamdı; eve döndüklerinde iyi para edeceği kesindi.

Eve döndüklerinde. Hallasholm'ü bir daha görebilecekler miydi acaba? Muhtemelen Gözcü Noktası'na az bir mesafe kala yoğun bir fırtınaya yakalanacak, güneye ve batıya sürükleneceklerdi.

Araluen kıyılarına yaklaştıklarında, Gundar, Buttle'ın zincirlerinin çözülmesini emretmişti. Rüzgârın çetin estiği bir kıyıya doğru yol alıyorlardı ki, bu durum tüm denizcileri dehşete düşürürdü. Gemilerinin fırtınadan tek parça halinde çıkması, mucize olacaktı. Köle de olsa Buttle'a da bir şans tanımalıyız, diye geçirmişti aklından Gundar.

Kurt Bulutu görünmez bir kayalığa çarptığında çıkan çatırtı sesi, hâlâ kulaklarındaydı. Sesi ilk duyduğunda, sanki kendi belkemiği çatlıyormuş gibi hissetmişti; geminin acı içinde inlediğine yemin edebilirdi. Geminin dümen hareketlerine verdiği yavaş tepkilerden ve dalga çukurlarının tepesindeki bel verircesine konumundan, omurgasının çatladığını hemen anlamıştı. Birbirini izleyen dalgalarla, gövdedeki çatlak da giderek derinleşiyordu. Geminin ikiye ayrılıp batması an meselesiydi artık. Ancak *Kurt Bulutu* dayanıklı bir gemiydi ve öylece uzanıp ölümü kabullenmeye hazır değildi henüz.

Sonra birden, sanki felakete uğrayan geminin yiğitliğiyle

fırtınadan bitkin düşmüş tayfanın harcadığı çabaya karşılık verilen ilahi bir mükâfat gibi, kayalık kıyı şeridindeki boşluk, hemen önlerinde genişleyen nehir girişi gözüne çarpmıştı. Gundar, rüzgârda bir oyuncak gibi sallanan gemisini hemen o tarafa yönlendirmiş ve nehrin korunaklı suyuna girmeyi başarmıştı. Rüzgâr ve azgın dalgaların hızı kesilirken, adamları da yorgunluktan kürekçi bölmelerine yığılıp kalmıştı.

Buttle da eline geçen fırsatı değerlendirmiş, tayfalardan birinin kemerinden kaptığı bıçakla adamın boğazını kesivermişti. Bir diğer kürekçi onu durdurmaya çalıştıysa da dengesini kaybetmiş ve Buttle onu da etkisiz hale getirmişti. Bunun ardından korkuluktan atlayarak uzakta kalan kıyıya doğru yüzmeye başlamıştı. Arkasından gitmenin hiçbir yolu yoktu. Ne tuhaftır ki, Skandiyalıların çok azı yüzme biliyordu ve gemileri de batmak üzereydi. Bir küfür savuran Gundar, Buttle'ın peşini bırakıp gemiyi kıyıya çıkarabilecekleri bir nokta aramaya odaklanmak zorunda kalmıştı.

Hemen önlerindeki dönemecin ardından amaçlarına uygun, çakılla kaplı dar bir sahil bulmuş ve *Kurt Bulutu*'nu o tarafa yönlendirmişlerdi. Gundar, omurganın bel verdiğini o an fark etmişti. Son ana dek tayfaları güvenle taşıyan gemi artık dayanamamış, ayaklarının altında sessizce ölümü kucaklamıştı.

Tökezleyerek kıyıya çıkmış ve ağaçların arasında kamp kurmuşlardı. Gundar, fazla dikkat çekmemelerinin yararlarına olacağını düşünmüştü. Ne de olsa, gemileri olmadan kaçış yolları tıkalıydı ve ne bölgedekilerin onlara verecekleri tepkiye ne de karşılarına kaç silahlı adam çıkarabileceklerine dair bir fikri vardı. Skandiyalılar savaştan asla kaçmazdı, ancak bu topraklarda sıkışıp kalmışken, karşılarındakileri kışkırtmaları aptalca olurdu.

Orman Muhafızı sağ olsun, yeterince yiyecekleri bulunuyordu. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Belki de, havalar düzeldiğinde *Kurt Bulutu*'nun tahtalarından kendilerine küçük bir tekne inşa edebilirlerdi. Bir türlü karar veremeyen Gundar, iç geçirdi. O, gemiyi yönetmesini biliyordu, inşa etmesini değil. Küçük kamp boyunca bakındı. Buttle'ın öldürdüğü iki adamı, oturduğu açıklığın gerisindeki küçük tepeye gömmüşlerdi. Skandiyalılar arasında adet olduğu üzere bir cenaze ateşi bile yakamamışlardı. Gundar, adamların ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu. Ne de olsa, tutuklunun serbest bırakılması emrini veren kişi oydu.

Başını iki yana sallayarak, "Şu John Buttle'a lanet olsun," diye mırıldandı kendi kendine. "Onu zincirleriyle birlikte güverteden aşağı atmalıydım."

"Sanırım seninle aynı fikirde olabilirim," dedi arkasından bir ses.

Ayağa fırlayan Gundar, kendi etrafında dönüp elini kemerindeki kılıcına götürdü.

"Thurak'ın dikenleri adına!" diye bir çığlık attı. "Sen de nereden çıktın be?"

Siyah beyaz benekleri bulunan, garip bir pelerine sarılı tuhaf siluet, birkaç metre arkasındaki ağaç kütüğünün üstünde oturuyordu. Kınından yarı yarıya çıkardığı kılıcı kararsızca tutan Gundar, önünde beliren şekle yakından bir göz attı. Kadim bir ormandaydılar, etraf karanlık ve ürkütücüydü. Karşısındaki, belki de bölgeyi koruyan bir ruh ya da hayaletti. Pelerinin üstündeki şekiller, o izlerken parıldayıp değişiyor gibiydi; Gundar, gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Zihninin derinlik-

lerinde bir anı canlanmıştı. Daha önce de bu tür bir şeye şahit olduğunu hatırladı.

Konuşmaları duyan adamları da etraflarına toplanmaya başlamıştı. Ancak pelerinli, kukuletalı siluet onları da endişelendiriyordu. Gundar, adamlarının arkasında kalmaya özen gösterdiklerini ve ondan öncülük etmesini beklediklerini fark etti.

Siluet ayağa kalkınca Gundar da geriye doğru istemsizce yarım adım attı. Hemen sonra, kendi kendine öfkelenerek öne doğru hareketlendi. Sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Eğer bir hayaletsen," dedi, "amacımız sana saygısızlık etmek değil. Eğer değilsen, bana kim olduğunu söyle, yoksa çok yakında bir hayalete dönüşeceksin."

Yaratık, nazik bir kahkaha attı. "İyi konuştun, Gundar Hardstriker, gerçekten de iyi konuştun."

Gundar, vücudundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Nazik bir ses tonuyla konuşuyordu ama bir şekilde bu... şey... onun adını biliyordu. Doğaüstü bir güç söz konusu olmalıydı.

Siluet, ona yaklaşarak kukuletasını geriye itti.

"Hadi ama Gundar, beni tanımadın mı?" dedi neşeyle.

Skandiyalı'nın hatıraları, bir anda canlanıverdi. Kesinlikle pejmürde bir hayalet değildi karşısındaki. Koyu kahverengi gözleri ve otuz iki dişini birden gösteren ağzıyla, insanı şaşkına çeviren karmaşıklıktaki saçlarıyla genç bir yüzü vardı. Tanıdık bir yüz. Gundar birden, pelerinin üstünü kaplayan o garip, değişken şekilleri daha önce nerede görmüş olduğunu hatırlayıverdi.

"Will Treaty!*" diye bir çığlık kopardı şaşkınlıkla. "Gerçekten de sen misin?"

"Ta kendisi," diyen Will, öne çıkarak elini uzattı. Gundar onun elini yakaladı ve sıktı. Doğaüstü bir orman yaratığıyla karşı karşıya olmadığı için rahatlamıştı ama yine de sert bir tokalaşma olmamıştı. Arkasındaki tayfaların bu gelişme karşısında kopardıkları gürültüyü duyabiliyordu. Onların da kendisi gibi rahatlamış olduklarını tahmin etti. Bakışlarını Skandiyalıların üzerinde gezdiren Will, gülümsedi.

"Burada tanıdık bazı yüzler var," dedi. Savaşçıların bir, iki tanesi seslenerek çocuğu selamladı. Will, adamların yüzlerini inceledikten sonra hafifçe kaşlarını çattı.

"Ulf Oakbender'ı** göremedim?" dedi Gundar'a dönerek. Doğulu Süvariler'e karşı verilen savaşta yer alan Ulf, Seacliff Adası'nda da Will'i tanıyan ilk kişi olmuştu. Şu ünlü ziyafette yan yana oturmuş ve savaştan söz etmişlerdi. Will, Gundar'ın yüzünün acıyla gölgelendiğini fark etti.

"Buttle denen şu yılan tarafından öldürüldü," dedi Gundar.

Will'in tebessümü kayboldu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. İyi bir adamdı."

Skandiyalıların hayatını kaybeden yoldaşlarının hatırasını andıkları bir sessizlik anı yaşandı. Ardından Gundar, arkalarında kalan kamp alanını işaret etti.

"Bize katılmaz mısın?" dedi. "Tuzlanmış etimiz ve güneydeki cömert bir adadan hediye verilen berbat bir biramız var."

Skandiyalı'nın alaylı sözleri karşısında sırıtan Will, önden

* İng. Arabulucu (Ç.N.)
** İng. Meşebükücü (Ç.N.)

giden Gundar'ın peşine takıldı. Tayfaların arasından geçerken, uzanıp bazıları ile tokalaştı.

Tanıdık bir yüz görmeleri ve o yüzün bir Orman Muhafızı'na ait olması tayfaları umutlandırmış, içinde bulundukları durumdan kurtulabileceklerini düşünmeye başlamışlardı.

Will, kurt gemisinin kare şeklindeki kocaman ana yelkeniyle oluşturulan barınağın altına, ateşlerden birinin başında bulunan bir kütük parçasına oturdu. Ona uzatılan bira maşrapasını aldı ve etrafındaki adamlarla tokuşturarak keyifle içti.

"Eee, Will Treaty," dedi Gundar, "seni buraya getiren nedir?"

Will, etrafını saran sakallı, sert suratlara baktı ve adamlara gülümsedi.

"Savaşacak adam arıyorum," dedi. "Bir şatoyu yağmalayacağım ve sizin bu konuda tecrübeli olduğunuzu duydum."

İKİ

Doru renkli, bakımlı bir savaş atıyla binicisi, yanında akan dere boyunca uzanan dar patikada ilerliyordu. Binicisinin dikkatle sürdüğü atın toynak sesleri, kalın kar tabakasında boğuluyordu. Kalın ve yumuşak kar örtüsünün, altında suya düşmelerine neden olabilecek kaygan bir buz tabakası saklayıp saklamadığını anlamanın bir yolu yoktu. Ağzına kadar yumuşak, parça parça buzla kaplı dere tembel tembel akıyor, tamamen buz kesmesi için çaba harcayan soğuk karşısında yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadele veriyordu. Suya bir göz atan süvari, hafifçe ürperdi. Düşmesi halinde, üstündeki kalın zincir gömlek ve silahlarının ağırlığı nedeniyle kurtulma şansı çok düşük olacaktı. Boğulmasa bile dondurucu soğuk nedeniyle hayatını kaybedeceği kesindi.

Bineğinden ve teçhizatından bir savaşçı olduğu anlaşılıyordu. Dipçiğini sağ üzengisinin üzerindeki oyuğa oturttuğu, dişbudak ağacından yapılma, üç metrelik bir kargı taşıyordu. Sol tarafında bir kılıç asılıydı ve eyer topuzunun üzerine de koni biçimli bir miğfer atılmıştı. Zincirli zırhtan gömleğinin başlığını geriye atmıştı. Birkaç gün önce karla kaplı bu mem-

lekette hiçbir şeyin canını donarak vücuda yapışan zincir zırhtan daha fazla sıkamayacağını öğrenmişti. Bu nedenle artık zırhının içine boynunun etrafını kaplayacak şekilde yünlü bir eşarp sarıyor, başına da kürklü bir şapka takıyordu. Garipti ki, atının omuz başları arasında asılı duran deri çantada bir uzun yay vardı. Normal şartlar altında uzun yay, bir şövalye silahı değildi.

Ancak şövalyenin teçhizatındaki en dikkat çekici parça, muhtemelen kalkanıydı. Yuvarlak, basit kalkanı sırtına atmıştı. O şekilde yerleştirildiğinde, ok ya da arkasından fırlatılacak diğer menzilli silahlara karşı koruma sağlıyordu, ayrıca kalkanı saniyeler içinde öne çekip sol koluna takabiliyordu. Beyaza boyalı kalkanın merkezinde, Araluen topraklarında geleneksel paralı asker –efendisi bulunmayan ve kendine iş arayan bir şövalye– sembolü olarak bilinen mavi renkli, bir yumruk yer alıyordu.

Patika dereden uzaklaşıp genişleyince, süvari de bir parça rahatladı. Öne doğru eğilip nazikçe atının boynunu okşadı.

"İyi iş çıkardın, Vurucu," dedi Horace usulca. Hayvan, sahibini anladığını belli edercesine başını geriye attı. Binicisi ile uzun zamandır birlikteydiler. Birçok zorlu sefer boyunca aralarında bir bağ oluşmuştu. Vurucu'nun kulaklarını uyarı anlamında havaya dikmesine yol açan şey de aralarındaki bu bağdı. Savaş atları, tüm yabancıları potansiyel birer düşman gibi algılayacak şekilde eğitilirdi.

Horace, atlarının sırtında yavaş yavaş onlara doğru gelmekte olan beş yabancıyı görebiliyordu artık.

"Misafirlerimiz var," dedi. Yalnız başına çıktığı bu seya-

hat sırasında atıyla konuşma alışkanlığını edinmişti. Vurucu, doğal olarak bir cevap vermedi. Horace, lehine kullanabileceği bir savunma konumu bulunup bulunmadığını anlamak için etrafına bakındı. Tıpkı atı gibi o da her yabancıyı potansiyel birer düşman olarak algılamasına neden olan bir eğitimden geçmişti. Ancak bulundukları noktada, ağaçlar her iki yönde de yolun epeyce gerisinde kalıyor, patikayla ormanın arasında ise yalnızca ufak tefek katırtırnakları göze çarpıyordu. Aldırmadığını belli edercesine omuz silkti. Sırtını sağlam bir ağaca yasladığı bir konumu tercih ederdi. Ancak o an için böyle bir imkânı yoktu ve değiştiremeyeceği durumlar hakkında şikâyet ederek zaman harcamaması gerektiğini öğreneli yıllar oluyordu.

Atını dizleriyle hafifçe dürterek kontrol etti ve bir omuz hareketiyle kalkanını sol koluna geçirdi. Bu minik manevra, genç olmasına rağmen teçhizatını kullanmasını oldukça iyi bildiğinin bir göstergesiydi.

Genç olmasına gençti. Temiz tıraşlı, güçlü bir çenenin süslediği yakışıklı, aydınlık ve samimi bir yüzü, parlak mavi gözleri vardı. Sağ yanağının üst kısmında –bir yılı aşkın süre önce bir Arridi kabile üyesinin hançeriyle açılmış olan– ince bir yara izi seçiliyordu. Nispeten yeni sayılabilecek olan yarası, kurşuni rengini henüz kaybetmemişti. Yıllar geçtikçe beyazlaşacak ve belirginliğini yitirecekti. Antrenman amaçlı boks maçının sona erdiğini kabullenemeyen fazla heyecanlı bir savaşçı çırağı yüzünden burnu da hafifçe eğriydi. Öğrenci, dövüşün bitiminin ardından tahta kılıcıyla ona bir kez daha saldırmıştı. Yaptığı hata üzerine düşünebileceği cezalarla dolu uzun haftalar vardı önünde.

Bakışlarına gölge düşürmek şöyle dursun, yamuk burnu genç adama hafiften bir kabadayı edası veriyordu. Krallık sınırları içerisindeki genç hanımefendilerin büyük bir kısmı, yeni burnunun Horace'ın bakışlarını güçlendirdiği görüşündeydi.

Horace, Vurucu'yu bir kez daha dürttü ve savaş atı, sırtındaki savaşçının kalkanını –hem koruma amacıyla hem de kimliğini belli etmek üzere– öne çıkarmak için, yaklaşan atlılara doğru kırk beş derecelik açı yapacak şekilde döndü. Horace, mızrağını dik konumda tutmaya devam etti. Saldırı pozisyonuna geçmenin gereksiz bir kışkırtma olacağının farkındaydı.

Yaklaşan atlıları inceledi. Dört tanesinin silahşor olduğu ortadaydı. Kılıç ve kalkan taşıyorlardı, ancak hiçbirinde şövalyeliğin işareti olan kargı bulunmuyordu. Adamların her biri, mavi ve beyaz renkte dört eşit parçaya bölünmüş bir zeminin üzerinde süslü, altın bir anahtar sembolü bulunan cübbeler giyiyorlardı. Bu onların aynı lorda hizmet ettiklerinin bir göstergesiydi ve Horace, bu üniformanın Macindaw'a ait olduğunu biliyordu.

Diğerlerinin bir metre kadar önünde at süren beşinci adam ise tam bir muammaydı. Kalkan taşıyor ve çelik levhalarla güçlendirilmiş deriden bir göğüs zırhı giyiyordu. Aynı malzemeden yapılma baldırlıkları da bacaklarını koruyordu ama onun dışında yün giysi ve tozluklar da giymişti. Miğfersizdi ve kalkanında da kimliğini ortaya koyan bir sembol bulunmuyordu. Eyer kabzasında bir kılıç asılıydı; ağır silah, Horace'ın süvari kılıcından biraz daha kısa ve kalındı. Ancak işin en garip yanı, adamın kargı yerine yaklaşık iki metre uzunluğunda, ağır bir savaş mızrağı taşıyor olmasıydı.

Uzun saçları ve sakalları simsiyahtı. Çattığı kalın kaşlarıyla etrafına öfkeli bakışlar atıyordu. Özetle sağlam ayakkabıya benzemiyor, diye geçirdi içinden Horace.

Horace, süvarilerle arasında yaklaşık on metre kaldığında adamlara seslendi:

"Sanırım şimdilik bu kadar mesafe yeterli."

Liderleri ufak bir işaret yapınca, dört silahşor atlarının dizginlerini çekti. Ancak lider, Horace'a yaklaşmaya devam ediyordu. Aralarındaki mesafe beş metreye indiğinde, Horace sağ üzengisinin hemen yanındaki oyukta bulunan kargıyı çıkarıp yaklaşan biniciye doğrulttu.

Kışkırtıcı bir tavır takınmayı tercih ediyor, diye geçirdi aklından. Horace da aynı şekilde hareket etmiş olsa, adam bundan hiç de gocunacakmış gibi görünmüyordu.

Kargısının bir gece önce sivrilttiği, soluk bir biçimde parıldayan demir ucu, süvarinin boğazını hedefliyordu artık. Adam atını durdurmak zorunda kalmıştı.

"Buna gerek yok," dedi adam kaba ve öfkeli bir sesle.

Horace, hafifçe omuz silkerek, "Senin de," diye yanıt verdi sakince, "tanışmcaya kadar daha fazla yaklaşmana gerek yok."

Silahşorların ikisi sağ ve sol yanlara doğru açılmaya başlamıştı. Horace, adamlara kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını liderlerine çevirdi.

"Adamlarına oldukları yerde kalmalarını söyle lütfen."

Sakallı adam arkasını dönerek adamlarına bir göz attı.

"Bu kadarı yeter," diye emredince, adamlar hareketlenmeyi

kestiler. Horace, hızla silahşorlara göz attı. Bu adamlarda bir tuhaflık var, diye geçirdi içinden. Hemen ardından da tuhaflığın ne olduğunu anladı. Pejmürde silahşorların cübbeleri lekeli ve buruşuktu; silah ve zırhları ise cilasız kalmış ve körelmişti. Bir şato lordunun silahlarını taşımaktansa, ormanda at sürüp masum gezginlerin yolunu kesen cinsten adamlara benziyorlardı. Çoğu şatolarda askerler, tecrübeli çavuşların emri ve disiplini altında eğitim görürdü. Böyle yaka paça, dağınık bir halde dolanmalarına asla izin verilmezdi.

"Hiç de hoş bir başlangıç yapmış olmuyorsun," dedi sakallı adam. Başka biri söylemiş olsa, bu sözlerin şakayla karışık olduğu ya da adamın Horace ile dalga geçtiği düşünülebilirdi. Bu adam söyleyince ise, içerdikleri tehdit açıkça anlaşılıyordu. Adam, bir an durakladıktan sonra, sözlerine devam etti. "Daha sonra buna pişman olabilirsin."

"Nedenmiş o?" diye sordu Horace. Sakallı adam, belli ki yatay bir konumda tuttuğu kargının taşıdığı amacı anlamıştı. Kargıyı yeniden kaldırıp üzenginin içindeki oyuğuna yerleştirdi.

"Eh, eğer iş arıyorsan, ters tarafıma denk gelmek istemezsin de ondan."

Horace, düşünceli bir tavır takınarak bu sözleri düşündü.

"Ben mi iş arıyormuşum?" diye sordu.

Sakallı adam bir şey söylemeden Horace'ın kalkanındaki sembolü işaret etti. Uzun bir sessizlik yaşandı ve adam yeniden konuşmak zorunda kaldı.

"Paralı askersin ya," dedi.

Horace, başıyla onayladı. Bu herifin tavırlarından hiç hoş-

lanmamıştı. Ukala ve tehditkâr bir hali vardı; kullanmasını bilmeyen insanlara verilen yetkinin bir sonucuydu bu.

"Doğru," diye itiraf etti. "Lakin o sembol, yalnızca işsiz olduğumu gösteriyor. Şu an iş aramakta olduğumu değil." Gülümsedi. "Kim bilir, belki de şahsi bir servetim vardır."

Alay etmeden, nazikçe konuşmuştu konuşmasına ama sakallı adam hiç de eğlenmiş gibi durmuyordu.

"Kelime oyunu yapma, çocuk. Elinin altında bir savaş atı ve kargın var diye, küçük dağları ben yarattım tavırlarına bürünmen gerekmez. Sonuçta kılıksız ve işsiz güçsüz dilencinin tekisin ve ben de sana bir iş verme ihtimali bulunan kişiyim, bana bir parça saygı göstermiş olsaydın eğer..."

Horace'ın yüzündeki tebessüm kayboldu. Çaktırmadan iç geçirdi. Ona "kılıksız bir dilenci" yaftası yapıştırılmasına değil, "çocuk" kelimesinde yatan doğal hakarete içerlemişti. Horace, on altı yaşından bu yana genç yaşı nedeniyle yeteneklerini küçümseyen insanlarla karşılaşmaya alışkındı. Rakiplerinin çoğu hatalarını anladıklarında ise iş işten geçmiş oluyordu.

"Ne tarafa gidiyorsun?" diye sordu sakallı adam emredercesine. Horace, soruyu yanıtlamamak için hiçbir neden göremedi.

"Macindaw Şatosu'na bir uğrarım diye düşünmüştüm," dedi. "Kışın geri kalanını geçirecek bir yere ihtiyacım var."

Horace konuşurken, sakallı adam küçümseme dolu bir kahkaha attı ve "Baltayı gerçekten de taşa vurdun desene," dedi. "Lord Keren'in personel sorumlusu ben olduğuma göre yani..."

Horace, hafifçe kaşlarını çattı. Bu ismi ilk kez duyuyordu.

"Lord Keren mi?" diye tekrar etti. "Macindaw Lordu'nun adı Syron sanıyordum?"

Sözlerine karşılık olarak adam, boş versene dercesine elini salladı.

"Syron'un işi bitti," dedi. "Son duyduğuma göre, fazla ömrü kalmamış. Çoktan öbür dünyayı da boylamış olabilir. Oğlu Orman da kaçıp gitti; ormanda gizleniyor. Komuta artık Lord Keren'in elinde ve ben de onun garnizon komutanıyım."

"Peki, ya adınız?" diye tamamen tarafsız bir sesle sordu Horace.

"Ben Sör John Buttle," diye kısaca yanıt verdi adam.

Horace, yine kaşlarını çattı. Bu isim ona tanıdık geliyordu. Bu ters mizaçlı, kaba saba giyimli zorbanın bir şövalye olmadığına yemin edebilirdi. Ancak bu düşüncesini dile getirmedi. Adamı daha fazla kışkırtmanın ona kazandıracağı bir şey yoktu ve Buttle, kışkırtılmaya çok müsait bir tipe benziyordu.

"Senin adın nedir, çocuk?" diye emretti Buttle yine. Horace, bir kez daha belli etmeden iç geçirdi. Cevabını verirken, sesinin yumuşak ve ılımlı çıkmasına özen gösterdi.

"Hawken," dedi. "Hawken Watt, memleketim Caraway'dir ama artık bu büyük ülkenin bir vatandaşıyım."

Ilımlı ses tonu Buttle'a yine etki etmemiş ve sakallı adam hırçın bir cevap vermeyi tercih etmişti.

"Sen buranın vatandaşı falan değilsin," dedi. "Macindaw'da ve Norgate Baronluğu'nda ilgini çekecek hiçbir şey yok. Yoluna devam et. Başına bir şey gelmesini istemiyorsan, karanlık çöktüğünde bölgeden ayrılmış ol."

"Tavsiyenizi kesinlikle göz önünde bulunduracağım," dedi Horace. Kaşları iyice çatılan Buttle, genç savaşçıya doğru eğildi.

"Göz önünde tutmaktan fazlasını yap, çocuk. Tavsiyeme uy. Kızdırmak isteyeceğin türden birisi değilim ben. Hadi, kımılda bakalım."

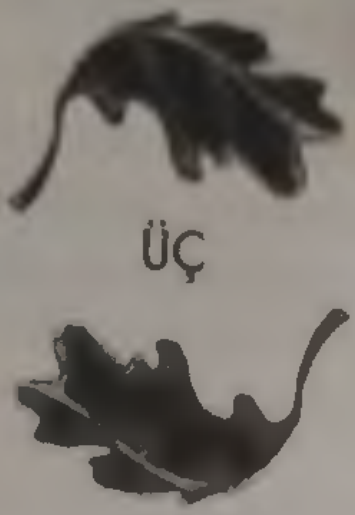
Parmağıyla komşu baronlukla aralarındaki sınırın bulunduğu güneydoğuyu işaret ediyordu. Fakat Horace artık Sör John Buttle denen adamın yeterince konuştuğunda karar kılmıştı. Gülümseyerek kılını bile kıpırdatmadan bekledi. Son derece soğukkanlı bir görüntüsü vardı. Ancak efendisinin yaşadığı hafif heyecanı kavrayan Vurucu, kulaklarını havaya dikmişti bile. Dövüşün eli kulağında olduğunu hissedebiliyordu ve savaş atları savaşmak için yaşarlardı.

Ne yapacağını bilemeyen Buttle, duraksadı. Tehdidini savurmuştu ve insanların güçlü karakteri –ve tehditlerini destekleyen silahşorları– karşısında boyun eğmelerine alışıktı. Lakin tam teçhizatlı bu genç adam, yüzünde beşe karşı bir olmanın bile onu rahatsız etmediğini gösteren bir güven ifadesiyle karşısına geçmiş duruyordu. Buttle, tehdidinin gereğini yerine getirerek savaşçıyı silah zoruyla yoluna göndermesi ya da geri adım atması gerektiğini fark etti. O aklından bunları geçirirken, Horace da tembel tembel sırıtıyordu; geri adım atmak Buttle'ın gözüne birden iyi bir seçenek gibi gelmeye başlamıştı.

Öfkeli bir hareketle atım çevirdi ve adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti.

Atını mahmuzlarken geriye dönüp "Dediğimi unutma!" diye bağırdı. "Karanlık çökünceye kadar zamanın var."

Horace, küçük atlı grubu yanından ayrılırken, düşünceli bir tavırla Vurucu'nun kulağını okşadı. Buttle'ın ona hakaret etmesine izin vermiş olsa, adamın hemen gelip yanında çalışmasını isteyeceğini hissetmişti. Ancak kabadayı için küçük bir cesaret gösterisi bile yeterliydi. Savaşacak adam bulmak için garip bir yöntem, diye geçirdi aklından. Gerçi o sıralarda Norgate Baronluğu'nda pek çok garip olay yaşanıyordu.

ÜÇ

Şifacı Malcolm, ya da daha çok bilinen adıyla Kara Büyücü Malkallam, başını kaldırıp atının sırtında Grimsdell Ormanı'ndaki açıklığa girmekte olan Will'e bir göz attı.

Malcolm, her sabah saat on birde dostlarının tedavileriyle ilgileniyordu. Yaralanan ya da hastalanan kamp sakinleri, sabırla şifacının konforlu evinin önünde sıraya giriyor ve rahatsızlıklarıyla ilgilenilmesini bekliyordu. Küçük orman köyünde yaşayanların çoğu fiziksel engelleri nedeniyle evlerinden kovuldukları için evin önünde genellikle hastalardan oluşan uzun bir kuyruk oluşuyordu. Birçoğunun hâlihazırda düzenli tedavi gerektiren sağlık problemleri vardı.

Son hastası, oldukça basit bir vakaydı. Annesinin paspasını uçan halı olarak kullanmak isteyen on bir yaşındaki afacan, dört metrelik bir ağaçtan aşağı uçmuştu. Hastasının burkulan bileğini saran Malcolm, çizilen bilek ve dirseklerine bir parça merhem sürdükten sonra maceracı çocuğun saçlarını karıştırdı.

"Hadi bakalım," dedi, "bundan böyle büyü işlerini bana bıraksan iyi olur."

"Peki, Malcolm," dedi çocuk, başını utançla eğerek. O dışarı kaçarken, şifacı da bakışlarını Will'in atından indiği noktaya çevirdi. Orman Muhafızı okşadığı bineğiyle nazikçe konuşurken, midillisiyle binicisi arasındaki bağı fark eden Malcolm da yumuşak bakışlarını onlara çevirmişti. Sahibinin sözlerini neredeyse anlıyormuş gibi duran midilli, Will'e yumuşak bir homurdanmayla cevap verdi ve kısa yelesini geriye attı.

"Skandiyalıları bulmuşsun galiba?" dedi Malcolm sonunda. Will, başıyla onayladı.

"Yirmi beş usta savaşçı," dedi. "Tam da senin habercinin bize söylediği yerde, Oosel Nehri'nin kıyısındaydılar."

Malcolm'un ahalisi, geniş ormanın derinliklerine kadar olan biten her şeyi gözleme yeteneğine sahipti. Ormanın sınırları içinde gerçekleşip de onların bilmediği çok az şey vardı. Sıra dışı bir durum fark edildiğinde, hemen şifacıya haber veriliyordu. Bir grup Skandiyalının karaya oturan gemilerinden kumsala çıktığı haberi geldiğinde, Will, Skandiyalıları bulmak üzere yola çıkmıştı.

"Yardım edecekler mi yani?" diye sordu Malcolm. Güneşli sundurmada oturan yaşlı şifacının yanına çöken Will, omuz silkti.

"Söz verdiğim ücreti almak için can atıyorlar. Hem kaptanları da Buttle'ın kaçmasına izin verdiği için bana kendini borçlu hissediyor."

Orman'ın sekreteri ve yardımcısı Xander, o sırada şifacının evinden çıkmıştı.

"Orman nasıl?" diye sordu Malcolm. Şatonun lordu, Macindaw'un kontrolünü ele geçirmek amacıyla Keren tara-

fından zehirlenmişti. Will ile Xander, şifacıya tam zamanında ulaşarak adamın hayatını kurtarmışlardı.

"Çok daha iyi ama hâlâ çok güçsüz. Yine uyuyakaldı," dedi Xander.

Malcolm, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Şu an onun en iyi ilacı uyku. Zehirden kurtuldu. Artık vücudu kendi kendini tamir edebilir. Bırak dinlensin."

Xander, kuşkularını belli eden bir tavır içindeydi. Efendisinin hayatını kurtarmış olmasına rağmen şifacıya hâlâ şüpheyle yaklaşıyordu. Malcolm'un *Bırak dinlensin* şeklinde emirler yağdırmaktansa daha sabit, elle tutulur bir tedavi uygulaması gerektiğine inanıyordu. Ancak o an aklını kurcalayan başka bir şey vardı.

"Skandiyalılara ödeme yapmayı önerdiğini mi duydum acaba?" diye sordu Will'e.

Will, sırıtıp başını iki yana sallayarak, "Hayır. Onlara *sizin* ödeme yapacağınızı söyledim," diye yanıt verdi. "Hizmetleri karşılığında yetmiş kraliyet altını."

Xander öfkeyle, "Bu çok yüksek bir rakam!" dedi. "Böyle bir şey yapmaya hakkın yoktu. Macindaw'un lordu Orman'dır. Bu tür bir anlaşma yapma hakkı ona aittir... ya da onun yokluğunda şahsıma!"

Sekreter, cesur ve lorduna son derece sadık bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Ancak bu durum, onun bazen haddinden fazla tutucu davranmasına yol açıyordu. Will, anlamlı bakışlarını adama dikti. Ardından kulağına Malcolm'un alaylı kahkahası geldi.

"Şu anda," dedi Will uyarı dolu bir sesle, "Orman pratikte

hiçbir şeyin lordu falan değil; içinde yattığı ödünç yatağın bile. O nedenle ben, fiilen ondan daha yüksek bir konumdayım. Yetkilerimi Kral'dan aldığımı unutmuş gibisin."

Xander, çocuğun haklı olduğunu fark etti. Her ne kadar Macindaw'a çalgıcı kisvesi altında gelmiş olsa da Will, bir Orman Muhafızı'ydı. Xander, yalnızca bu kadar geniş yetkilerin Will kadar genç birine emanet edilmiş olduğu gerçeğini kabullenemiyordu. Geri adım atmasına rağmen, son bir itirazdan kendisini alamadı.

"Öyle bile olsa," dedi, "yetmiş altın ha? Daha iyi pazarlık edebilirdin bence!"

Will, sekreterin tavrı karşısında başını iki yana salladı.

"Dilersen, rakamı onlarla baştan tartışabilirsin. Skandiyalıların, kendileri hayatlarını riske atarken oturup onları izleyecek birileriyle pazarlık etmeye bayılacaklarından eminim."

Xander, kaygan zeminde olduğunu anladı. Ancak yenilgiyi kabullenip meseleyi kapatmayacak kadar da inatçıydı.

"Belki de öyledir ama sonuçta bu da onların para kazanma yöntemi değil mi? Skandiyalılar paralı askerler, öyle değil mi?"

"Doğru," diye onaylayan Will, Xander'ın bazen ne kadar sinir bozucu bir insan olabildiğini düşünüyordu. "Ve bu da onlara, hayatlarının değerine dair gayet güzel bir fikir veriyor. Hem sen bardağın dolu tarafını görmeye çalışsana. Belki de savaşı kaybederiz ve onlara bir kuruş bile ödemek zorunda kalmazsınız."

Sesinde, nihayet Xander'ın kibirli tavrına nüfuz eden keskin bir ima gizliydi. Sekreter, meseleyi daha fazla uzatmamanın en iyisi olacağını anlamıştı. Burun kıvırdı ve mırıldandığı söz-

leri duyduklarından emin olacak şekilde Will ile Malcolm'un yanlarından ayrıldı. "Gerçekten de yetmiş altın ha! Bu tarz bir harcamayı ne gördüm ne de işittim!"

Bakışlarını Will'e çeviren Malcolm, anlayışla omuz silkti ve "Dostumuzun çok geçmeden şatosuna dönmesini umut ediyorum," dedi. "Bazen insanı canından bezdirebiliyor."

Will, "Ama yine de çok sadık bir hizmetkâr," diyerek gülümsedi. "Ayrıca, senin de fark etmiş olduğun üzere, gerektiğinde cesur ve küçük bir savaşçıya dönüşebiliyor."

Malcolm, birkaç saniye düşündükten sonra, "Çok garip, değil mi?" dedi. "Bu tür özelliklerin insanı daha sevimli kılmasını beklersin. Yine de bir şekilde beni sinir etmeyi başarıyor." Sonra küçük bir el hareketiyle konuyu değiştirdi. "Hadi, içeri gel de bana şu senin Skandiyalılardan bahset biraz."

Ardından kahve cezvesinin ocakta kaynamakta olduğu eve girdi. Genç Orman Muhafızı'nı tanımış olduğu şu kısacık zaman diliminde, çocuğun neredeyse bir kahve bağımlısı olduğunu fark etmişti. Fincanları doldurdu ve Will'in kahveden bir yudum aldıktan sonra ağzını şapırdatıp memnuniyetle iç geçirmesini gülümseyerek izledi. Malcolm'un mutfak masasındaki rahat sandalyelere kurulmuşlardı.

"Bir ya da iki gün içinde yola çıkarlar," diye devam etti Will. "Kamplarını toplayıp arkamdan gelecekler. Seninkilerden biri onları buraya getirecek. Skandiyalılara rastladığımız için oldukça şanslı olduğumuzu söylemeliyim. Savaşacak adama ihtiyacım olacak ve bölgede paralı asker bulma şansım yok denecek kadar az."

Malcolm, iç geçirerek "Haklısın," dedi. "Benimkiler sa-

vaşmasını bilmezler. Bu iş için ne eğitimleri ne de teçhizatları var."

"Etraftaki köylerde yaşayan köylülerin de bize katılacağı yok. Kara Büyücü Malkallam'dan hepsinin ödü kopuyor," dedi Will. Amacının Malcolm'a hakaret etmek olmadığını göstermek istercesine gülümsedi. Bunun üzerine Malcolm, anlayışlı bir hareketle başını salladı.

"O da doğru. Skandiyalılar geldiğinde ne yapmayı planlıyorsun?"

Orman Muhafızı, yanıt vermeden önce duraksadı. "Ona... o zaman bakarız. Şatoyu ele geçirip Alyss'i oradan çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

"Daha önce hiç bu tür bir operasyona katılmış mıydın?" diye sordu Malcolm.

Will, pişmanlıkla sırıtarak "Hayır," diye itiraf etti. "Orman Muhafızlığı eğitimim sırasında hiç böyle bir olaya denk gelmedik."

Bu konunun üstünde çok fazla durmak istemiyordu. Skandiyalıların birtakım faydalı fikirleri olmasını umut ediyordu ama o engeli önüne geldiği zaman aşacaktı.

Malcolm, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Yardım istemek için Norgate Şatosu'na haber göndermeyi düşündün mü?"

Will sandalyesinde rahatsızca kımıldanarak, "Düşündüm," diye yanıt verdi, "ama Keren yolu kapatmış. Hiçbir atlının geçmesine izin verilmiyor."

Malcolm'un gözlemcileri, batıya yönelen süvarilerin durdurulup geri çevrildiklerini bildirmişti.

"Kendi atlıları hariç," dedi Malcolm. "Sen yokken Macindaw'dan bir atlı ayrıldı."

Will, kasvetli bir tavırla başını salladı. "Keren aptal değil. Bahse girerim ki Orman'ın bir hain olduğunu ve Macindaw'u koruma altına alması için Keren'i bırakıp kaçtığı haberini yayıyordur. Onun yerinde olsam, öyle yapardım. Sorun şu ki, Keren sevilen ve saygı duyulan bir kişilik. O nedenle karşısındakiler, sözlerine inanmayı tercih edeceklerdir. Buna karşılık, ben buralarda bir yabancıyım. Dahası, zan altındaki bir hain ve tanınmış bir büyücüyle işbirliği yapıyorum."

"Ama sen Kral'ın Orman Muhafızı'sın," dedi Malcolm.

"Onlar bunu bilmiyor. Buradaki varlığımı gizli tuttuk," diyen Will, aklına gelen fikirle bir kahkaha attı. "Diyelim ki dışarıya bir mesaj gönderebildim ve diyelim ki beni dinlemeye karar verdiler. Sence ne yaparlardı?"

Malcolm bir an düşündükten sonra, "Bize yardım etmeleri için asker mi gönderirlerdi?" diye sordu ama Will başını iki yana sallamıştı bile.

"Kış mevsimindeyiz. Askerleri evlerine dağılmış vaziyettedir. Orduyu toparlamak birkaç haftalarını alırdı. Bu büyük sorumluluğun altına bir yabancının iddiaları nedeniyle girmeyeceklerdir. Yapabilecekleri en iyi şey, durum araştırması –kimin doğruyu söylediğini bulması– için birini göndermek olabilir. Bu bile en az iki hafta alacaktır –bir hafta geliş, bir hafta da dönüş olmak üzere."

Malcolm, yüzünü ekşitti. "Yapabileceğimiz fazla bir şey yok, değil mi?"

"Tamamen çaresiziz denemez," dedi Will. "Yirmi beş Skan-

diyalıyla da Keren'in başını epeyce derde sokabiliriz. Somut kanıtlara ulaşır ulaşmaz Norgate'e haber gönderirim."

Kaşlarını çatarak sustu. Bu tür meselelerde biraz daha tecrübeli olmayı isterdi. Orman Muhafızları Birliği'nin en genç üyesiydi ve açıkçası, doğru yolu izleyip izlemediğinden emin değildi. Ancak Halt ona, harekete geçmeden önce elinden geldiğince bilgi toplaması gerektiğini öğretmişti.

Son birkaç günde belki de yirminci kez, keşke Halt'la görüşebilseydim, diye geçirdi içinden. Ancak Alyss'in güvercincisi, bölgeden ayrılmış gibi duruyordu. Büyük ihtimalle Buttle ve adamları tarafından gönderilmiştir, diye düşündü. Hemen sonra tüm bu olumsuz düşünceleri aklından çıkarmaya karar verdi.

"Ben yokken başka neler oldu?" diye sordu.

Kahvesini bitirmiş, umut dolu gözlerini cezveye dikmişti. Kahve stoğunun azalmaya başladığının farkında olan Malcolm, dikkatini çeken bakışları ve arkasından gelen sessiz iç geçirmeleri kasıtlı olarak görmezden geldi. Adamlarının verdikleri raporlara dayanarak almış olduğu notlardan oluşan birkaç sayfayı evirip çevirmekle meşguldü.

"Birkaç yenilik var," dedi. "Arkadaşın Alyss, son iki gecedir pencereden ışık tutuyor."

Verdiği haberin Will'in aklını kahveden uzaklaştırdığını fark etti. Genç adam, birden sandalyesinde doğruluvermişti.

"Işık mı dedin?" dedi hevesle. "Ne tür bir ışık bu?"

Malcolm, omuz silkti. "Sıradan bir lambaya benziyor ama pencerenin çevresinde hareket ediyor."

"Köşeden köşeye mi?" diye sordu Will. Malcolm, şaşkın yüzünü notlarından kaldırdı.

"Evet," dedi. "Nereden bildin?"

Artık otuz iki dişini gösterircesine gülen Will, "Habercilerin işaret dilini kullanıyor," dedi. "Sanırım, er ya da geç mesajını göreceğimi düşünüyordur. Tam olarak ne zaman veriyor mesajı?"

Malcolm'un bu kez notlarına başvurması gerekmedi. "Genellikle gece yarısı başlayan nöbetin bitiminde; sabah üç sıralarında. Ay o sırada oldukça alçalmış olduğu için ışık daha rahat fark ediliyor."

"Güzel!" dedi Will. "Bu da bana bir mesaj hazırlamak için gerekli zamanı veriyor. Haberci dilini uzun zamandır kullanmadım da," diye ekledi özür dilercesine. "Tam olarak söylemek gerekirse, dördüncü yılımdaki değerlendirme sınavından bu yana. Neyse, anlatacağın başka şeyler de vardı sanırım?" diye hatırlattı.

Malcolm, yeniden sayfaları karıştırdı. "Şey, evet. Bizimkilerden biri, bu sabah Buttle ile adamlarının Tumbledown Deresi yakınlarında bir savaşçıyla yaptıkları konuşmaya şahit olmuş. Önce adamı saflarına katacaklarını sanmış ama savaşçı Buttle ve adamlarının ağızlarının payını bir güzel vermiş. Sonra da atına atladığı gibi basıp gitmiş. Sanırım Çatlak Sürahi'de kalıyor."

Bu haber, Orman Muhafızı'nın dikkatini o kadar da çekmemişti.

Aklı hâlâ Alyss'e göndereceği mesajda olan Will, dalgınlıkla sordu: "Seninki savaşçının hangi armayı taşıdığını görebilmiş mi?"

"Mavi bir yumruk. Paralı askermiş. Beyaz bir kalkanın üs-

tünde mavi bir yumruk sembolü taşıyormuş. Yuvarlak bir kalkanı varmış."

Bu bilgi, Orman Muhafızı'nın ilgisini kesinlikle çekmişti. Will, başını hızla kaldırdı.

"Başka bir şey? Genç miymiş yaşlı mı?"

"Anlaşılan o ki, oldukça genç bir adammış. Hatta insanı şaşırtacak kadar gençmiş. Kocaman, doru bir ata binen iriyarı bir çocukmuş. Bizim çocuk, atıyla konuştuğunu duyabilecek kadar yakınındaymış. Borucu mu, Korucu mu öyle bir adı varmış hayvanın."

"Vurucu olmasın?" dedi Will; içinde yeşermeye başlayan umut, sesine yansımıştı.

Malcolm, başıyla onayladı ve "Evet. Olabilir. Borucu'ya göre daha mantıklı, değil mi? Tanıyor musun onu?" diye ekledi. Will'in memnuniyet dolu tepkilerinden, bahsi geçen kişiyi tanıdığı anlaşılıyordu.

"Şey, sanırım tanıyorum," dedi. "Eğer düşündüğüm kişiyse, işler iyiye gitmeye başladı demektir."

DÖRT

Kuledeki hapishanesinde tek başına oturan Alyss, ayın batmasını bekliyordu. Henüz önünde bir saat bulunduğuna kanaat getirerek hazırlıklarını yapmaya girişti.

Fitilini mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışarak gaz lambasını yaktı. Işıkların odanın dışındaki nöbetçiler tarafından görülememesi için, kapının altını kıvırdığı bir battaniyeyle çoktan kapatmıştı. Minik alevleri Leydi Gwendolyn'in gülünç şapkalarından birinin altma gizliyordu.

"Bu manasız eşyaların bir gün işe yarayacağını biliyordum," diye mırıldandı kendi kendine.

Alyss'in eşyaları, gün içinde –elbette ki içleri arandıktan sonra– ona geri verilmişti. Kıyafetlerini alır almaz, sahte kimliğine uygun süslü püslü giysilerden kurtularak basit ve zarif beyaz cübbesini sırtına geçirmişti. Yeniden kendi kıyafetlerini giymekten, uçarı Leydi Gwendolyn kimliğini bir tarafa bırakmış olmaktan dolayı çok mutluydu. Ayrıca yazı çantası, parşömen kâğıtları, kalemi, mürekkebi ve yumuşak tebeşirleri de çantasındaydı.

Kalın perdeyi açtı ve uzun şapkayı kenara koyup, lambayı pencerenin altında kalan zemine yerleştirdi. Dışarıdaki karanlığı incelemeye başladı; özellikle de ormanın başladığını bildiren o koyu karaltının düzensiz hatlarına odaklanmıştı. İki gecedir gönderdiği mesajlara henüz yanıt alamamıştı. Ancak eğitimi sayesinde sabretmesini biliyordu ve sakince bekleyerek karanlığı izlemeye devam etti. Biliyordu ki Will, er ya da geç onunla yeniden irtibata geçmeye çalışacaktı. Beklerken, düşünceleri son birkaç günde yaşadığı olaylara kaydı.

Kaçma girişiminin ardından Keren, onu bir kez daha sorguya çekmiş, mavi mücevherin yardımıyla hipnotize ederek sakladığı başka bir şey var mı diye kontrol etmişti.

Ortada sır falan olmadığı çabucak belli olmuştu. En azından, Keren'ın ona sormayı akıl edeceği türden bir sırrı yoktu. Hipnotizmanın yetersiz kaldığı nokta da buydu. Alyss, gerçekleri gizlemeden ya da yalan söylemeden Keren'ın ona soracağı her soruyu yanıtlıyordu. Ancak sorulmadıkça bilgi vermiyordu. Dolayısıyla, soruları üzerine Keren'e Will hakkında bildiği her şeyi, Norgate Baronluğu'ndaki büyücülük dedikodularını ve komutan Lord Syron'u yatağa düşüren esrarengiz hastalığı araştırmak üzere görevlendirildiğini anlatmıştı. Buna ek olarak, Will'in bir çalgıcı değil, Orman Muhafızı olduğu gerçeğini de belirtmişti.

Alyss, normal şartlarda bu tür sırları açık etmiş olduğu için dehşete düşmüş olurdu. Ancak Keren'e pek de yeni bir şey anlatmamıştı. Ayrıca, Will'ın birkaç gün önce kule duvarına tırmandığında söylediği üzere, şu aşamada Keren'e söyleyeceği hiçbir şey onlara zarar veremezdi. Onu kurtarmak konu-

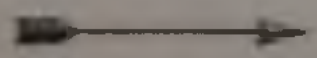
sundaki kararlılığı dışında, Will'in planlarına dair detaylı bir bilgisi de yoktu zaten.

Keren'e meydan okuyarak Will'in o zamana kadar Norgate Şatosu'na mutlaka haber göndermiş olduğunu söylemiş ve yetkililerin güçlerini toplayıp Macindaw'a saldırabilecekleri tehdidinde bulunmuştu. Keren'in bu sözlerini umursamaması ise onu çok şaşırtmıştı.

Hipnotize olduğu sırada yalnızca sorulara cevap verdiği için, Will'in parmaklıkları eritmek için kullanmış olduğu, deri kaplı cam şişesi içindeki asidin gardırobunda saklı olduğuna da değinmemişti. Parmaklıklar yenilenmişti elbette ve Alyss, Keren'e Will'in asit kullanmış olduğunu anlatmıştı. Ancak hain şövalye, Will'in asidi yanında götürdüğünü sanıyordu. Kaçma girişiminde bulundukları akşam, Alyss'in şişeyi düşünmeden pervazın tepesine yerleştirmiş olduğunu bilmesine imkân yoktu. Alyss, ertesi gün şişenin orada olduğunu hatırlamış, yatak, masa ve iki sandalyeyle birlikte hapishanesinin mobilyasını oluşturan minik gardırobun içine şişeyi saklamıştı. Mobilyalar konforlu sayılmazdı belki ama çok daha kötü şartlar altında yaşıyor da olabilirdi. Asidi de gün gelir işime yarar diye düşünerek saklamıştı.

Kalenin dışındaki zayıf ışıkları izlemekten gözleri yaşarmaya başlamıştı. Geri çekilip gözlerini ovuşturdu ve birkaç kez kırparak yaşları temizledikten sonra yeniden izlemeye koyuldu.

Ay battığında, mesajını göndermeye başlayacaktı.

Will, Alyss'e göndereceği mesajı şifreleme işine yoğunlaşmıştı. Çıplak ayaklarını da masanın altında yatan köpeğin sıcak kürkünün üstüne yerleştirmişti. Hayvan, ara sıra köpeklere özgü bir sesle mutlu mutlu hırıldıyordu. Gülümseyen Will, bakışlarını aşağı çevirdi.

"Benimle zaman geçirmen ne hoş," dedi. "Yeni arkadaşın nerede?"

Hayvanın yeni arkadaşı, kocaman, biçimsiz vücuduyla Malcolm'un en sadık takipçilerinden biri olan Trobar adlı devdi. Hayvanla Trobar, çabucak arkadaş oluvermişlerdi. Dev adam, yıllardır sevecek birini bulamamanın verdiği özlemle köpeğin üstüne titriyordu. Onun bu ihtiyacını fark eden köpek de her gün yeni arkadaşıyla uzun saatler geçiriyordu. Will, ilk başlarda bu durumu bir parça kıskanmıştı. Ancak sonra, bu arkadaşlığın Trobar için ne kadar önemli olduğunu fark etmiş ve kendini kötü kalplilikle suçlamıştı. Köpeğin ona göre daha bilge ve nazik bir ruhu olduğunu düşündü.

Şifacı odaya girdiğinde, adamın masasında çalışmakta olan Will, başını kaldırdı. Malcolm, harfler ve rakamlarla dolu sayfalara ilgiyle bakıyordu. Will, sayfalardan birine göndermek istediği mesajı not etmiş, bir ikincisine ise harfleri şifrelemişti. Malcolm'un meraklı bakışlarını fark edince, kaygısız bir tavır takınmaya çalışarak özgün mesajı sakladı.

Diplomasi Hizmetleri ve Orman Muhafızları Birliği tarafından kullanılan Habercı Dili, titizlikle korunmakta olan bir sırdı. Buna rağmen, oldukça basit bir şifreleme tekniği kullanılıyordu ve müttefik olmalarına rağmen, Will, Malcolm'un şifreyi öğrenmesini istemiyordu.

Bunu anlayan Malcolm, gülümsedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, şifrelere şöyle bir göz atmak istemişti. Özgün mesajla şifrelenmiş halini birlikte incelerse, şifreleme dilini çözebileceğinden emindi. İçinden masada oturan genç adamın aptal olmadığını geçirdi.

"Ay bir saat kadar sonra batacak," dedi.

Will başıyla onaylayarak, "Birazdan yola koyuluruz. Neredeyse bitirdim," dedi.

"Sanırım mesajını bir lamba aracılığıyla göndereceksin, değil mi?" diye sordu Malcolm.

"Doğru. Kısa olmasının nedeni, şu an Alyss'e verebileceğim fazla bilgi olmaması. Yalnızca onu izlediğimizi bildirmek ve daha sonraki mesajlaşmalarımız için sözleşmek istiyorum."

Şifacı, bir diğer kâğıt tomarını masaya koydu. Kâğıtlara küçük, siyah, parlak bir taş eşlik ediyordu.

"Bunu ona ulaştırmamızın bir yolu var mı?" diye sordu. "Yani, okun ucuna bağlayıp pencereden geçirebilir misin? Ya da o tarz bir şey?"

Başını iki yana sallayan Will, ok kılıfına uzandı. Malcolm, genç Ormanı Muhafızı'nın silahlarını daima kolayca uzanabileceği bir noktada tuttuğunu fark etti.

"Bu pek güvenilir bir yöntem olmaz. Okun ucuna bağlanan nesneler, ok fırlatıldığında düşme eğilimi gösterir," dedi Will. "Biz o işi farklı bir yöntemle hallediyoruz."

Kılıftan sıradışı görünen bir ok çıkarıp, masaya koydu.

Okun ucunda, alışılmış geniş ve keskin başlık yerine, uzun bir silindir yer alıyordu. Malcolm, nesneyi merakla inceledi.

Silindirin içi boştu ve içine konacak nesneyi mühürlemek üzere, uç kısmına tepesinde kurşun ağırlık bulunan dişli bir kapak vidalanmıştı.

"Mesajı buraya mı yerleştiriyoruz?" diye sordu Malcolm.

Will, yeniden başıyla onayladı. Ağrıyan omuz ve boyun kaslarını gevşetmek üzere arkasına yaslandı. Bir süredir masanın üstüne eğilmiş halde, ilk olarak Haberci alfabesini yazmış, ardından da mesajı not edip şifrelemeye başlamıştı. Sahibi kımıldanınca irkilen köpek, kuyruğunu döşemeye vurdu.

"Evet. Lamba aracılığıyla Alyss'e ayakaltından çekilmesi mesajını verdikten sonra, oku penceresinden içeri atabilirim."

"O kadar kolay, ha?" diyerek gülümsedi Malcolm.

Will'in yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Beş yılını ok antrenmanına harcamışsan, o kadar kolay."

"Peki, ya taş?" dedi Malcolm. "Onu da silindirin içine koyabilir misin?"

Will, siyah taşı eline alarak tarttı.

"Koymamak için bir sebep göremiyorum. Fazladan ağırlığı dengelemek için kurşun miktarını azaltmam gerekecek. Kullanabileceğim bir terazin vardır herhalde?"

"Elbette. Bir şifacının satış yaparken kullandığı temel araçlarından biridir."

"Benim anlamadığım," diye devam etti Will, "taşı neden içeri atıyoruz?"

"Ah, tabii ya," dedi şifacı, tek parmağını burnuna koyarak. "Ne zaman soracağını merak ediyordum. Keren bir daha üs-

tünde hipnotizma uygulamaya kalkarsa, Alyss'in kendisini koruması için."

Bu sözler, bir anda Will'in ilgisini çekmişti. Bakışlarını yeniden taşa çevirerek nesneyi dikkatle inceledi. Olağanüstü bir özelliği yokmuş gibi duruyordu.

Kaşlarını çatarak "Bu taşın özelliği nedir?" diye sordu.

Malcolm, nazikçe çocuğun elinden aldığı taşı havaya kaldırarak etrafına saçtığı yoğun parıltıları hayranlıkla inceledi.

"Keren'in kullandığını söylediği mavi taşı etkisiz kılacak," dedi. "Biliyorsun ki, hipnotizma, ya da bazılarının kullandığı ifadeyle hipnoz, bir zihinsel yoğunlaşma meselesidir. Keren, mavi mücevherin emirleri doğrultusunda Alyss'in zihnine yoğunlaştığı bir ortam yaratmış. Ancak arkadaşın bu minik taşı avucunda tutup bir başka güçlü imgeye odaklanırsa, buna karşı koyup zihninin kontrolünü elden bırakmamayı başarır. Alyss'in akıllıca hareket etmesi halinde, Keren kontrolü yitirdiğini asla anlamayacaktır ve bu durumu avantajımıza kullanabiliriz. Arkadaşının ona yanlış bilgiler vermesini sağlayabiliriz."

Bunları söyledikten sonra taşı Will'e geri verdi. Will, gözünden kaçan bir şey mi var diye taşı elinde evirip çevirmeye başladı. Parlak siyah yüzey haricinde, taşın üstünde farklı bir şey göremiyordu.

"Bu dediğini nasıl yapıyor?" diye sordu. Malcolm'un anlattıkları, ona hokkabazlık numarası gibi geliyordu ama Alyss, Keren'ın mavi mücevherinin etkilerini net bir biçimde anlatmıştı. Will hikâyeyi Malcolm'a aktardığında, yaşlı şifacı mavi taşın etkisini hemen bilmişti.

Malcolm, o sırada Will'e cevaben omuz silkmekle meşguldü.

"Kimse tam olarak bilmiyor. Görüyorsun ki yıldıztaşından yapılma," dedi, bu durum her şeyi izah ediyormuş gibi. Will'in soru sormaya hazırlandığını görünce, devam etti. "Yıldıztaşı, yani sönüp parçaları dünyamıza düşmüş bir yıldızdan arta kalanlar. Yıllar önce bulmuştum onu. Yıldıztaşı olağanüstü pahalıdır, muhtemelen başka bir dünyadan gelmiş olduğu için böyle. Neyse," diyerek sözlerini tamamladı, "nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum. Yalnızca işe yaradığını biliyorum." Gülümsedi. "Böyle bir şeyi itiraf etmek benim gibi bir bilim insanı için oldukça onur kırıcı ama elimden başka ne gelir ki?"

Taşın özelliğine ikna olan Will gülümsedi ve Malcolm'un masaya koyduğu kâğıt tomarına bir göz attı. Kâğıtlardaki bilgiler, taşa ve kullanım esaslarına dair açıklamalar içeriyordu. Ancak kâğıt, mesajı beraberinde göndereceği ok için fazla büyüktü. Çantasına uzanarak ince bir mesaj kâğıdı çıkardı.

"Öyleyse mesajını yeniden yazmaya başlasam iyi olur," dedi. "Ben o işle meşgulken, sen de taşı ve okun üstündeki kurşunu tartabilir misin acaba?"

Malcolm, oku ve taşı eline aldı.

"Olmuş bil," dedi, evin arka tarafında kalan küçük çalışma odasına dönerken.

BEŞ

Her gece olduğu gibi yine mesaj göndermeye hazırlanan Alyss, lambasını önce pencerenin üst köşelerinden birine götürdükten sonra, adım adım diğer üç köşeyi ziyaret ediyordu.

Bu işlemi beş kez tekrarladıktan sonra durdu ve lambayı zemine koyarak şato duvarlarının dışında kalan karanlık araziyi taramaya koyuldu. Son iki gecedir mesajlarına karşılık alamadığı için hayal kırıklığı içindeydi. Will'in ona yanıt vereceği umuduna tutunmuştu ama umutları her başarısız deneme sonrasında giderek azalıyordu. Belki de o akşam Will...

Birden bir ışık gördü! İşte orada solda, ağaçların arasındaydı! Bir an için içinde kabarmasına izin verdiği heyecan dalgasıyla, ışığın kırmızı renkte olduğunu ve yerden sabit bir yükseklikte hareket ederek yanıp söndüğünü fark etti. Bu garip ışıkların Grimsdell Ormanı'ndaki ağaçlar boyunca görüldüğünü hatırladı. Belki de şahit olduğu şey bundan ibaretti.

Derken, sağ taraftan gözüne bir ışık daha çarptı. Bu seferki sarı renkliydi ve düz bir hat halinde yukarı aşağı hareket ediyordu. Birkaç saniyeliğine kaybolduktan sonra, ilk göründüğü

yerin solunda yeniden belirip yukarı aşağı kımıldamaya başlamıştı.

O izlerken ışık yeniden söndü ve ağaçların arasında görünüp kaybolan kırmızı ışık tekrar belirdi. Alyss, hayal kırıklığına uğradı. Bir an için çabalarının boşa çıkmadığına inanmıştı.

İşte oradaydı! Diğer iki ışığın ortasında, aniden parlak beyaz bir ışık demeti belirmişti. Tıpkı kendi mesajları gibi sabit, dikdörtgen bir çerçeve üzerinde hareket ediyor, belirli bir hızla dikdörtgenin bir ucundan diğerine ilerliyordu. Sol üst. Sağ üst. Sağ alt. Sol alt.

Çok aşağılardan, onun gibi ışıkları gören sur nöbetçilerinden yükselen boğuk mırıltıları duyabiliyordu. Will'in ne yaptığını anlamıştı. Orman Muhafızı, ışıkları nöbetçilerden saklamanın bir yolu olmadığını biliyordu. Parlak beyaz ışıklara dair haberler Keren'e raporlandığında, hain şövalyenin birilerinin içeri gizli bir mesaj gönderdiğini anlaması uzun sürmeyecekti. Şatoda mesaj gönderilebilecek bir tek kişi vardı.

Dolayısıyla Will, mesaj lambasını diğer ışıkların –herkesin Grimsdell Ormanı'nın kıyısında görmeyi beklediği türden ışıkların– arasına saklamaya karar vermişti. Alyss, kendi kendine gülümsedi. Eskilerin deyimiyle, ağacı ormanın içine saklıyordu. Mavi renkli bir diğer ışık yanmaya başlamıştı şimdi. Hemen ardından sarı ışık döndü. Ve kırmızı. Hepsinin sonunda da ortadaki beyaz ışık bir kez daha göründü. Kırmızı, mavi ve sarı ışıkları görmezden gelen Alyss, yalnızca beyaz ışığa odaklandı. Kendi lambasını kaldırıp gardırobun dibinde bulduğu eski ve sert bir deri parçasının arkasına gizledi.

Lambayı pencerenin ortasına getirdi ve deri parçasını beş kez ileri geri sallayarak ormanın kıyısındaki izleyicilere beş seri ışık mesajı gönderdi. Şifreye göre, dikdörtgenin merkezinden gelen beş seri ışık, iletişimin kurulduğu anlamına geliyordu.

Diğer ışığın yanıtı, anında gelmişti. Beş seri ışık, sonra küçük bir ara ve ardından üç seri ışık –*Mesajımı almaya hazır mısın?* anlamındaki yanıt.

Alyss, masaya doğru koşturup bir parça kâğıtla yumuşak tebeşirlerinden birini kaptı. Will'in o hazır oluncaya dek bekleyeceğini biliyordu. Yeniden pencerenin önüne gelip, lambayı üç kez indirip kaldırdı. Karşı taraftaki beyaz ışık da aynısını yaptı. Bu sırada gözünün ucuyla diğer renkli ışıkların da yanıp söndüklerini görebiliyordu. Hatta görüntüye ikinci bir kırmızı ışık girmişti. Ancak Alyss'in dikkati, tamamıyla beyaz ışığın üstündeydi.

Mesajın yanıp sönmeye başlamasıyla birlikte, Will'in şifrelediği harfleri not etmeye başladı.

Haberci dili, basit ama etkili bir alfabe kullanıyordu. Alfabenin yirmi sekiz harfi, her satırda yedişer harf olacak şekilde dört satır halinde sıralanıyordu. Satırların eşit olması için yumuşak G harfi dışarıda bırakılmıştı. Gerektiğinde G harfi kullanılarak bu açık kapatılıyordu.

1. A B C Ç D E F
2. G H I İ J K L
3. M N O Ö P R S
4. Ş T U Ü V Y Z

Bu tabloya göre, A harfi 1-1 şifresi ile temsil edilıyordu yani yatay ve dikey doğrultulardaki ilk sıralar ile.

Benzer biçimde, G harfi 2-1 ve P harfi de 3-5 sırasında yer alıyordu. Mesajı gönderen kişi, satır numarasını lambayı dikdörtgenin köşelerinden birine yerleştirerek belirtiyordu. Sol üst köşe 1, sağ üst köşe 2, sol alt köşe 3 ve sağ alt köşe de 4. satır anlamına geliyordu.

Örnek vermek gerekirse, mesaj lambasının sol alt köşeye indirildikten sonra yeniden merkeze çekilerek iki kez yakılması ki, mesajı alan kişi bunun üçüncü satır anlamına geldiğini anlayacaktı, ikinci harf olan N anlamına geliyordu.

Mesajı göndermek üzere tüm harfleri çizip kopya çekmesi gereken Will'in –Halt'un hiç de hoşlanmayacağı bir durumdu bu– aksine, Alyss tabloyu ezbere biliyor ve harfleri gönderilir gönderilmez not edebiliyordu.

Işıklar yanıp sönmeye devam etti. Eğitimsiz gözler için ormanda bir anda beliriveren rastgele ışıklardan bir farkları yoktu. Ancak Alyss, ışık dizilerini kolaylıkla okuyabiliyordu. Hızla harfleri not ederken gülümsüyordu. Will, pek hızlı mesajlaşamıyordu. Sıradan bir Haberci, sürat bakımından onu kolaylıkla geride bırakabilirdi. Alyss hemen sonra süratin hassasiyete kıyasla daha az önem taşıdığını ve Will'in muhtemelen, yoğunlaştığında yaptığı üzere, görevini dikkatle yerine getirdiğini fark etti.

Dikey doğrultuda birkaç kez parlayan ışık, sönerek mesajın sona erdiğini bildirmişti. Lambasını kaldıran Alyss, son mesajı tekrar ettikten sonra karaladıklarına bir göz atmak üzere pencerenin önünden ayrıldı. Mesajı alırken doğru okuduğunu sanmıştı ama bundan emin olması gerekiyordu. Parmağını harflerin üstünde gezdirdi. Gözleri ışıklara takılıyken karalamış olduğu harfleri şekilsiz ve düzensiz bir haldeydi.

MESAJ OKU ON DAKİKA PENCEREDEN ÇEKİL SEVGİLER WİLL ANL

Mesajın içinde noktalama işareti bulunmuyordu elbette ama Alyss, Will'in on dakika içinde odasına bir mesaj oku göndereceğini ve onu pencereden uzak durması için uyardığını anlamıştı. ANL ifadesi, ANLAŞILDI kelimesinin Haberci dilindeki kısaltmasıydı. Mesajın sonundaki SEVGİLER WİLL ise oldukça sıradışı bir ifadeydi. Eğitimleri sırasında bu tür şahsi notlar içeren mesajlara hiç de iyi gözle bakılmazdı. Alyss, yeniden gülümsedi. Kâğıttaki kelimeleri, mesajın tamamını ya da iki kelimelik SEVGİLER WİLL kısmını ön plana çıkaracak şekilde *okuyabilirdi* de aslında.

"Öyle ya da böyle," diye mırıldandı kendi kendine. Hızla lambasını alarak pencere boyunca üç kez; yukarı, aşağı ve yukarı salladı. Haberci dilinde ANLAŞILDI anlamına geliyordu bu.

Perdeyi tamamen çekerek son bir kez ormana baktı. Renkli ışıklar parıldamaya devam ediyordu ve beyaz ışık artık sıradan bir yay çizmeye başlamıştı. Will'in başka mesaj göndermediğini anladı. Ormandakiler yalnızca ışık gösterisini devam ettiriyorlardı. Aşağıda, surlarda nöbet tutan askerler ışıklardan sıkılmıştı. Çavuşlar adamlara görev başına dönmelerini emrederken, Alyss'in daha önce duymuş olduğu mırıltılar da kesilmişti.

Parmak uçlarını hafifçe öperek karanlık gecenin içine doğru bir öpücük gönderdi.

"Teşekkürler, Will," dedi usulca. Lambayı, arkadaşının rahatça alabilmesi için pencere eşiğinin tam ortasına bıraktı ve mesaj okunu beklemek üzere yana çekildi.

Will, Alyss'ın anlaşıldı mesajını görür görmez ağaçların arasında gizlendiği yerden öne doğru hareketlenmişti. Daha önce yapmış olduğu üzere bir gölgeden diğerine kayıp gecenin karanlığına karışarak arazinin bir parçası haline geldi.

Halt'un gözetiminde –ve Orman Muhafızları Birliği'nin gizli hareket etme ustası Gilan'ın zaman zaman verdiği ipuçlarıyla– geçirmiş olduğu beş yıllık sıkı bir eğitimin sonrasında, hareketleri hakkında önceden fikir yürütmesine gerek yoktu artık. İçgüdüsel bir hale gelmişlerdi. Okunu fırlatacağı noktayı çoktan belirlemişti bile. Okun kulenin tepesine varmak için kat edeceği fazladan mesafeyi mümkün kılabilmek için şato duvarlarıyla arasında en fazla yüz metre bulunması gerekiyordu. Duvarın yaklaşık doksan metre ötesinde, geniş çalı demetleriyle taçlanmakta olan hafif bir tümsek yer alıyordu. Tümseğin sunduğu birkaç metrelik yükseklik gibi çalıların oluşturduğu değişken gölgeler de işini kolaylaştıracaktı. Tümseğin tepesindeyken araziye kolaylıkla karışabilecek, bu da ayağa kalkıp dikkatle nişan almasını sağlayacaktı.

Aklından bu düşünceler geçerken, yüzü düşünceli bir hal almıştı. Alyss'in pencerenin ortasına koymuş olduğu lambanın hemen yukarısına nişan alması gerekecekti. Kalın demir parmaklıkların arasında kalan kısmı bu sayede görebilecekti. Buraya kadar gelip atışını yaptıktan sonra okunun parmaklığın tekine çarparak avluya düşmesi, başına gelebilecek en büyük şanssızlık olurdu. Alyss'e yazmış olduğum mesajı şifrelesem daha mı iyi olurdu acaba, diye içinden geçirse de bu düşünceyi

aklından çıkardı. Mesajın tamamını şifreleyecek zamanı yoktu ve ayrıca okun hedefini şaşırıp askerlerce bulunması halinde, Keren'in yıldıztaşı ve özelliklerine dair hazırladıkları metni okuyup okumamış olmasının bir önemi kalmayacaktı. Alyss taşa nasılsa sahip olamayacaktı.

Yine de mektubun son satırlarını şifrelemiş ve daha sonra mesajlaşmaları için bir randevu ayarlamıştı. İşte bu bilginin Keren'in eline geçmesi büyük sıkıntı yaratırdı. Adam, Alyss'ın gizli bir mesaj dili bildiğini öğrenmesi halinde, kızı hipnotize ederek Will'i tuzağa düşürecek bir mesaj göndermesine neden olabilirdi.

Will, minik tümseğin üzerinde bel hizasına gelen çalıların arasına çöküp birkaç dakika dinlendi ve düşüncelerini toplayarak atışa hazırlandı.

Kule penceresini oluşturan minik, aydınlık dikdörtgeni dikkatle inceledi. Alt kenarın ortasındaki parlak nokta, lambayı işaret ediyordu. Mesafeyi ve yüksekliği ölçüp okunun pencereye ulaşmak üzere çizeceği yayı hesaplamaya başladı. Vurmak istediği noktanın yukarısına nişan alması gerekecekti ama o an bunu düşünmüyordu bile. Zamanı geldiğinde, kol yüksekliğini içgüdüsel bir şekilde ayarlayacaktı nasılsa. Yayı normalden bir parça yükseğe kaldırmalıyım, diye hatırlattı kendi kendine. Zira Crowley'nin ona vermiş olduğu eğimli hafif yay, iki yıldan beri kullanmakta olduğu uzun yay kadar güçlü bir silah değildi. Bu düşünceyi aklına not etti; oku fırlatma zamanı geldiğinde içgüdülerinin onu alıp değerlendirme sürecinden geçireceklerinin bilincindeydi.

Gözlerini kapatarak, okun surların üstünden geçip kulenin tepesindeki pencereden içeri girerken çizeceği kavisli rotayı hayalinde canlandırdı. Halt, ona sık sık kadim bir okçunun

özdeyişini hatırlatırdı: *Okunu göndermeden önce zihninde bin kez hedefi vurmasını sağla.* Eh, diye düşündü alayla, bu gece bin tane hayali atış yapacak vaktim yok. Nasılsa abartılı bir vecizeydi bu. Okçuyu, atışı öncelikle zihinde yaparak hazırlanmaya çağırıyordu. Olumlu düşünmen halinde elde edeceğin sonuç da olumlu olur. Şüphenin zihnine girmesine izin verirsen, büyüyüp gerçeğin ta kendisi olur.

Zihnini boşaltarak birkaç kez derin derin nefes alıp verdi. Kafasının içinde yaptığı hazırlıkların sonuna gelmişti. Yüzlerce saatini harcadığı idmanlar ve yapmış olduğu binlerce atışın sonucunda gelişen içgüdülerinin devreye girip, istediği atışı yapmasına izin vermelerinin zamanı gelmişti artık.

Usulca ayağa kalktı. Surların üstündeki askerlerin en az bir düzinesinin görüş alanında bulunmasına rağmen, tek bir kışı bile onu fark etmemişti. Mesaj okunu yayının kirişine yerleştirdi. Malcolm'un ormandaki kulübede gerçekleştirmiş olduğu özenli tartma ve ölçümlerin sonucunda, okun mükemmel bir ağırlık ve dengeye sahip olduğunun bilincindeydi. Şifacı, hassas ağırlıklar ve ölçüm birimleriyle çalışmaya alışkındı ve Will, okunun hedefine diğer oklarından farksız bir şekilde gideceğinin farkındaydı.

Sol kolunu –yani yay kolunu– yukarıya kaldırırken, bir yandan da sağ koluyla kirişi yumuşak bir hareketle çekmeye başladı. Sağ elinin işaret parmağı ağzının kenarına dokununcaya kadar da bunu yapmaya devam etti. Kolunun biraz alçakta durduğunu fark ederek yayı hafifçe kaldırdı. O an ona bunu *neden* yaptığını sorsalar, verebileceği bir cevabı yoktu. Önceden hesaplanmış bir hareket değil, deneyimlerine dayanan bir içgüdüydü onu yönlendiren.

Bakışları, okun ucunu çevirmiş olduğu tepedeki pencereye odaklanmıştı artık. Sol yanından hafif bir esinti geldi ve ok yükseldikçe rüzgârın etkisinin de artacağını tecrübeyle bilen Will, gerekli ayarlamayı yaptı.

Bir okçuyu başarısızlığa götüren iki sebebin olduğunu biliyordu. Biri, fazla bekleyip aşırı yoğunlaşarak kol kaslarının yay gerilimi karşısında titreyip güçsüz kalmasına neden olmaktı. Diğeri ise aşırı hızlı bir atış yaparak sağ eldeki parmakların okun salıverildiği anda kirişe engel olmasıydı.

İdeal atışı yapmak, bu ikisinin ortasında bir noktadan geçiyordu. Acele etmeden ve gereksiz bir şekilde oyalanmadan yapılan bir atış.

Birden, doğru anı yakaladığını *anladığında*, kol yüksekliği, nişangâh ayarı ve kirişin gerginliği tamam olduğunda, derinlerden gelen bir tıngırtı eşliğinde kirişi hafifçe serbest bıraktı.

Oku gönderdiği an, mükemmel bir atış yaptığını anlamıştı. Gecenin içine karışan oku kısa bir süre boyunca takip ettikten sonra izini kaybetti. Yayı usulca indirerek beklemeye başladı. Pencerenin aydınlık dikdörtgeni bir an için titreşti ama Will bunun zihninin ona oynadığı bir oyun olduğuna –görmek istediği şeyi görmesine neden olduğuna– karar verdi.

Arazinin bir parçası olmak üzere vücuduna sarmış olduğu peleriniyle olduğu yerde bir heykel gibi bekledi. Lambanın kımıldamaya başlamasıyla birlikte, derin bir rahatlama yaşadı.

Yukarı-aşağı, yukarı-aşağı, yukarı-aşağı. *Mesaj alındı.* Memnuniyetle başını sallayan Will, arkasını dönerek ağaçlığa doğru yürümeye başladı. Bu gece yapabileceği başka bir şey yoktu.

ALTI

Çatlak Sürahi'nin hancısı Cullum Gelderris, son müşterisinden pek de memnun değildi. İşin aslı, o sırada tek müşterisi de oydu.

Önceki gün öğleden sonra hana varan genç savaşçı, birkaç günlüğüne bir oda tutmuş, doru savaş atını hanın minik ahırına yerleştirmişti. Genç adam, silahları ve zırhıyla kıyafetlerini ve temizlik malzemelerini içeren eyer tomarını merdivenlerden çıkarmış ve hanın en geniş odasına yerleşmişti.

Hancı, o içeri girdiği an beyaz kalkanın üstündeki mavi yumruk sembolünü fark etmişti. Paralı bir asker, diye geçirmişti içinden. Paralı bir askerin bölgede kendine iş bulabileceği tek bir yer vardı: Macindaw Şatosu.

Şatonun yeni lordu Sör Keren'in savaşacak adam aradığını biliyordu Cullum. Keren'in yardımcısı, yetenekli silahşorları aramak amacıyla etraftaki köyleri gezip duran asabi John Buttle, hanını birkaç kez ziyaret etmişti. Buttle, müşterilerinin basit çiftçilerden ibaret olduğunu söyleyen Cullum'a inanmamıştı. Etrafta mızrak kullanmasını bilen birkaç çiftçi vardı ama

onlar da tıpkı hancı gibi, Macindaw'da gelişmekte olan olayları derin bir şüpheyle izliyor ve asker toplama turlarına çıkan Buttle'dan uzak duruyorlardı. Cullum, silahşorların isimlerini memnuniyetle saklı tutuyordu.

Çatlak Sürahi'nin birkaç kilometre uzağındaki Tumbledown Deresi civarında yaşayan ahalinin zihinleri, türlü soruyla doluydu.

Öncelikle, Lord Syron'un esrarengiz hastalığı, ardından da Malkallam adlı büyücünün Syron'un ailesinden intikam almak için dönmesi ortalığı karıştırmıştı. Son dedikodu ise, şato lordunun oğlu ve Macindaw'un geçici komutanı olan Orman'ın, ittifak yaptığı Malkallam'la bir araya gelmek üzere Grimsdell Ormanı'na kaçtığıydı.

Kaçtığı mı? diye sordu Cullum kendi kendine. Bir insan kendi şatosundan neden *kaçardı ki?* Kaçmışsa bile, neden ailesini yok etme yemini etmiş olan büyücüye katılsındı?

Ayrıca Keren, neden kendine savaşacak adam arıyordu? Orman ve Syron'un yönetimi altında, şatoda profesyonel askerlerden oluşan mükemmel bir garnizon kurulmuştu. Ancak Keren kontrolü aldıktan sonra bu askerlerin çoğu ayıklanmış ve şatodan kovulmuştu. Köylüler, Keren'ın askerlerin yerine aldığı adamların kalitesine de şahit olmuşlardı. Askerliğin nazik bir meslek olmadığı biliniyordu elbette, ama Macindaw Şatosu'na hizmet eden adamlar iyice kaba ve azılı tiplerdi. Cullum, birçoğunun eski birer suçlu ya da eşkıya olduğunu tahmin ediyordu.

Buttle'ın kendisi de bu tür adamların tıpkı bir örneğiydi. Huysuz ve hırçın olmanın yanı sıra, baskıcı ve ukala bir adamdı da.

Ziyaretleri sırasında handaki en iyi masayı ve yemeğin, şarabın, biranın en kalitelisini istiyor ve sıra ödemeye gelince de neşeli bir havayla faturayı şatoya göndermesini söylüyordu.

Buttle aynı zamanda kendi kendine Sör John unvanını vermişti; bunun haklı bir unvan olmadığı ortadaydı. "O bir şövalyeyse," demişti Cullum karısına, "ben de dul Dunguilly Düşesi'yim." Karısı da aynı fikirdeydi ama kocasına dikkatli olmasını salık vermişti.

"Bu insanlarla sorun yaşamak istemiyoruz," demişti kesin bir tavırla. "Kendi işimize bakacak ve onlara karışmayacağız."

Güzel tavsiye, diye düşündü Cullum kasvetle, öğle yemeği için masayı hazırlarken. Ancak şimdi bu genç, paralı asker gelmiş, şatoda olan bitenler hakkında sorular sormaya başlamıştı.

Çocuğun Buttle'ın emrine kattığı tiplere hiç benzemiyor olması da bir garipti. Odasının parasını peşin ödemişti. Ayrıca oldukça kibar bir görüntü sergiliyor, Cullum'un karısına daima "Bayan Gelderris," diye hitap ediyor ve sohbet ettiği birkaç müşteriye de nazik davranıyordu. Önceki gece handa pek müşteri olduğundan değil ya. Bu tür küçük topluluklarda söylentiler çabuk yayılırdı ve paralı bir askerin varlığının Buttle'ı hana çekeceği ortadaydı. Köylülerin çoğu, mümkün olduğunca "Sör John"dan uzak durmayı tercih ediyordu.

"Tünaydın, hancı. Bugün menüde neler var bakalım?" Kulağının hemen dibinden gelen ses, Cullum'un endişeyle sıçramasına neden oldu. Arkasını döndüğünde genç savaşçının salona girdiğini ve gülümseyerek bir metre uzağında durduğunu fark etti.

"Korkarım menü falan yok, beyim," dedi, genç adamın neden olduğu tedirgin ruh halinden sıyrılmaya çalışarak. "Yalnızca kış sebzeleri ve sosta pişmiş kuzu etimiz var."

Genç adam, memnuniyetle başını sallayarak "Eminim nefistirler," dedi. "Acaba tatlı eşinizin dün gece yapmış olduğu o leziz böğürtlen tatlısından da kalmış mıdır?"

"Size bir masa kurayım, beyim," dedi hancı, ateşin yakınlarındaki küçük bir masayı temizlemek üzere koşturarak. Lakin genç adam neşeyle bu teklifi reddetti.

Ön taraftaki masaya çökerek, "Zahmet etmeyin," dedi. "Ben burada yerim yemeğimi. Ancak boş bir anınızda, yarım maşrapa biraya hayır demem."

"Derhal, beyim! Derhal!" Cullum, elindeki tahta altlıkları, bıçakları ve kaşıkları bırakarak bara yöneldi. Birden savaşçının canayakın sesi, durmasına neden oldu.

"Hazır olduğunuzda diyorum! Sırf canım bira çekti diye tüm işlerinizi bir yana bırakmanıza gerek yok. İşiniz bitince getirirsiniz." Oldukça keyifli görünen Horace, onunla göz teması kurmamaya özen gösteren Cullum'un masayı kurmasını izledi.

Cullum, son altlığı da yerleştirip Horace'ın sağ tarafına bir bıçak ile kaşık bıraktı.

Ardından ellerini önlüğüne sildi.

"Biranızı getireyim, beyim," dedi ve barın arkasına koşturup maşrapalardan birini yarıya kadar doldurmaya başladı.

"Pekâlâ. Kendinize de bir tane doldurup bana katılın o zaman."

Cullum, duraksadı. "Şey, beyim, günün en yoğun saatlerindeyiz ve ben..."

Bomboş meyhaneye göz gezdiren savaşçı, başını anlamlı anlamlı sallayarak hancıya sırıttı.

"Bunu görebiliyorum. Meyhane tıka basa dolu. Hadi ama Cullum, gel de benimle bir içki iç!"

Cullum karşısındakini gücendirmeden teklifini reddetmenin bir yolunu bulamamıştı. Eğitimli savaşçıları gücendirmenin iyi bir fikir olmadığını da biliyordu. Gönülsüzce razı oldu.

"Şey, birkaç dakikalığına oturayım o zaman. Müşteriler yakında gelmeye başlar."

Düzenli müşterileri önceki gece hana uğramamış olabilirlerdi; köylüler bir ya da iki gece içmeden durabilirlerdi. Ancak öğle yemeği farklıydı. İnsanların bir yerde yemek yemeleri gerekiyordu ve ellerinin altındaki tek seçenek, Çatlak Sürahi'ydi.

Cullum, barın arkasından çıkarak maşrapaları masanın üstüne koydu. Başını sallayan savaşçı, yana kayarak bankın üstünde açtığı yeri işaret etti.

"Fırsatımız varken rahatlamamız için bundan büyük neden var mı? Otur bakalım. Senden bir şey isteyeceğim Cullum," dedi yüzü aniden ciddileşerek.

"Buyurun beyim?" diye endişeyle yanıt verdi Cullum, ama savaşçının tebessümü yüzüne yeniden yayılmıştı.

"Şu 'beyim'leri biraz azaltalım, olur mu? Benim adım Hawken. Lütfen bana Hawken diye hitap et."

"Pekâlâ beyim... yani... Hawken," diye onayladı Cullum.

İşaret edilen yere gönülsüzce oturdu. Ne kadar dost canlısı gibi gözükseler de tanımadığı savaşçılarla arasına mesafe koymayı tercih ederdi.

Maşrapaları tokuşturup içkilerini içtiler. Bir anlık sessizlik sırasında Cullum, Hawken konuşurken ayağa kalkıp masayı terk edebileceğini geçirdi aklından.

"Bir süre önce buralardan bir çalgıcının geçtiğini duydum. İki hafta kadar önceymiş sanırım?" dedi savaşçı.

Şüpheleri iyice artan Cullum, tedbiri elden bırakmadan cevap verdi.

"Evet, geçtiğini hatırlıyorum." Son işittiğine göre, adı geçen çalgıcı da Macindaw'a gidecekti. Gerçi çocuğun Lord Orman'ın esrarengiz kaçışına karıştığına dair dedikodular dolanıyordu ortalıkta.

"Genç bir çocuk, değil mi? Benim yaşlarımda ama benim kadar iriyarı değilmiş," diye ekledi Hawken neşeyle.

Hancı, başıyla onayladı. "Öyle de denebilir. Evet."

"Hmmm," dedi Hawken ve birasından büyük bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra sıradan bir ifadeyle, "Onun şu an nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Cullum, duraksadı. Tam olarak bilmiyordu aslında. O nedenle bildiği kadarını anlatmaya karar verdi.

"Şatoya gidiyordu, beyim..." Savaşçının, bu kelimeyi duyunca duruşunu dikleştirdiğini fark etti ve hızla sözlerini düzeltti. "Yani, Hawken... ama daha sonra Grimsdell Ormanı'nda bir yerlerde olabileceğini duymuştum."

Genç adamın dudakları, aldığı haber karşısında büzüldü.

"Grimsdell mi?" dedi. "Oranın şu Malkallam denen adamın barınağı olduğunu sanıyordum?"

Cullum, o ismin sarf edilmesi nedeniyle paniğe kapılmış gibiydi. Malkallam, hakkında konuşmak isteyeceği biri değildi. İçinden müşterilerinin öğle yemeği için kapıdan içeri girmelerini ve masadan kalkarak mutfağa gitmesini sağlamalarını diledi.

"Lütfen, Hawken, biz pek... Malka... yani o şahıs hakkında pek konuşmayız da," dedi acemice. Hancının sözlerini değerlendirirken çenesini kaşıyan Hawken, onu anladığını gösterircesine başını salladı.

"Yine de," dedi, "bir çalgıcının o ormanda ne işi olabilir ki?"

"Muhtemelen burnunu başkalarının işine sokmamakla meşguldür. Sana da bunu yapmanı tavsiye edebilirim, *Hawken*."

Hanın kapısı açılınca, Cullum buz gibi rüzgârın içeri girdiğini hissetti. Başlarını kapıya doğru çeviren masadakilerin gözleri, kapıdan içeri giren ışığın altında duran pelerinli ve kukuletalı bir şekle çevrildi. Tek omzuna atmış olduğu eğimli yayın ucu görülüyordu. Diğer omzundaki kılıfta ise okların çentikli uçları göze çarpıyordu. Banktan usulca kalkan Hawken, uzun kılıcını hızla çekebilmek için sol elini hafifçe yukarı kaldırdığı kının üstüne koydu ve yeni gelenle yüzleşmek üzere döndü.

Bir anda ayağa fırlayan Cullum, karşı karşıya gelen silahşorları korku dolu gözlerle süzerken tökezlemeye başlamıştı.

"Lütfen, beyler," dedi, "tatsızlık çıkarmanın hiç gereği yok."

Salondaki sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı artık. Kavganın meyhanesine vereceği zararı düşünmekle meşgul olan hancı, mantıklı davranmaları için ikiliye bir diğer bahane sunmak üzereyken, kulağına çarpan seslerle şaşkına döndü.

Kahkahalar.

Uzun boylu kılıç ustası Hawken kahkaha atıyordu. Omuzları sarsılmaya başlamıştı ve bastırmak için yoğun çaba harcadıysa da boğazından yükselen kahkaha dalgasını engelleyememişti. Karşısındaki, yani az önce hakkında konuşmakta oldukları, Cullum'un çalgıcı Will Barton olarak tanıdığı kişi de ona katılmıştı. Karşılıklı tehditkâr tavırlarını bir tarafa bırakmış ve birbirlerine doğru yürüyüp sarılmışlardı. Ufak tefek çalgıcı, nihayet yüzünde alaycı bir tebessümle geri çekildi.

"Dikkat etsene yahu! Elim dediğin şu kocaman odun parçasını sırtıma vurmayı kes! Belimi kıracaksın, seni budala!"

Hawken, yüzünde sahte bir korku ifadesiyle geriledi.

"Ayy, bu kocaman vahşi savaşçı narin çalgıcımızın canını mı yaktı yoksa?" diye sordu, peltek ve kadınsı bir ses tonu kullanarak. İkili, yeniden kahkahalara boğuldu.

Şaşkına dönen Cullum, çocukları izliyordu. Mutfağın kapısı açıldı ve meyhanedeki sesleri duyan karısı içeri bir göz attı. Artık birbirlerinden bir parça ayrılmış ve hiç de saldırgan görünmeden kıkırdayan silahlı adamları fark edince, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neler oluyor?" dercesine Cullum'a baktı ama şaşkınlık içindeki hancının elinden omuz silkmekten fazlası gelmiyordu.

Gelgelelim Hawken, gözünün ucuyla hareketlenmeyi sezerek kadına doğru döndü. Konuşurken bir yandan da kaslı ko-

lunu omzuna doladığı çalgıcıyı bara doğru sürüklüyordu. Ufak tefek çocuğun yanında dev gibi duruyordu.

"Öğle yemeğinde bir konuğumuz olacak hanımefendi," dedi neşeyle. "Görüntüsü bir cüceyi andırıyor olabilir, ancak iştahıyla bir devi bile gölgede bırakabilir."

"Elbette beyim," dedi iyice şaşıran kadın. O, başını sallayarak mutfağa çekilirken, Hawken da hancıya döndü.

"Sanırım bir maşrapa biraya daha ihtiyacımız olacak, Cullum," dedi adama.

"Derhal, beyim... yani, Hawken," dedi Cullum ve barın arkasındaki altlıkların üzerinde duran fıçıya yöneldi. Hawken'ın arkadaşını, birkaç dakika önce hazırlamak üzere olduğu masaya götürdüğünü ve geçerken maşrapasını da yanına aldığını fark etti.

"Tanrım, Horace! Seni görmek ne güzel!" diye bir çığlık attı Will, otururlarken. Cullum'un getirdiği köpüklü biradan kocaman bir yudum aldı ve memnuniyetle iç geçirdi. Heyecanını daha fazla saklayamıyordu artık. "Tam da ihtiyacım olan kişisin! Seni buralara hangi rüzgâr attı? Bir de, şu Hawken saçmalığı nedir yahu? Ne zamandan beridir paralı askersin sen? Meşe yaprağına ne oldu?"

"Dikkatli ol, Will! Ağzından çıkanlara dikkat et!" diyen Hawken, soru yağmurunu dindirmek üzere ellerini kaldırmıştı. Gerçek adını telaffuz eden eski dostuna uyarı dolu bir bakış fırlattı. Bu tuhaf görünümlü genç adamlar hakkında daha fazla bilgi edinmek ve Norgate Baronluğu'nda ne işleri olduğunu öğrenmek üzere sohbetlerini dikkatle dinlemeye başlayan hancıya da anlamlı anlamlı baktı.

Cullum, şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı bile. Horace ismi ve meşe yaprağı sembolünden söz edilmiş olması, hafızasında bir şeyleri harekete geçirmişti. Meşe Yaprağı Şövalyesi Sör Horace, Araluen'in Norgate gibi uzak köşelerinde bile efsanevi bir kahraman olarak tanınıyordu. Elbette yerleşim alanı merkezden uzaklaştıkça, efsaneler de aynı miktarda çarpıtılarak hayal ürününe dönüşüyordu. Cullum'un duyduklarına bakılırsa, Sör Horace, Morgarath zorbasını düelloda yendiğinde on altısında bir delikanlıydı –kötü kalpli lordun kafasını geniş kılıcının azametli bir darbesiyle omuzlarından koparıp atmıştı.

Sör Horace daha sonra, kendisi gibi efsanevi bir isim olan Orman Muhafızı Halt'un eşliğinde Beyaz Fırtına Denizi'ni aşarak Doğulu Süvarileri alt etmiş ve Prenses Cassandra ile yoldaşını, Will olarak tanınan çırak Orman Muhafızı'nı kurtarmıştı.

Will ha! Hancı birden bu ismin önemini kavrayıvermişti. Çalgıcının adı da Will'di. Kukuletalı pelerini, eğimli yayı ve oklarıyla oradaydı işte. Yakından bakınca, çocuğun kemerinde asılı duran ağır bıçak kınını görebiliyordu. Bu neşeli genç adamların, diye aklından geçirdi Cullum, Araluen'in en büyük kahramanları olduklarına şüphe yok! Sıradan davranmaya çalışarak haberleri karısıyla paylaşmak üzere mutfağa yöneldi. Adamın uzaklaştığını gören Horace, başını Will'e doğru salladı.

"Beğendin mi yaptığını?" dedi. "Burada Hawken ismini kullanıyorum. Kimliğimin gizli kalması gerekiyor. Bu nedenle bir paralı asker sembolü taşıyorum. Ne de olsa, sahte bir kimliğe bürünüp meşe yaprağı sembolü taşımanın bir anlamı olmazdı, öyle değil mi?"

Allak bullak olan Will, başını iki yana salladı.

"Gizli kimlik mi? Sana o gizli kimliği kim verdi ki? Seni buraya kim gönderdi?"

"Mesajı almadın mı?" diye sordu Horace. "Halt ile Crowley, senin yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşündüler..."

Will, sırıtarak arkadaşının sözünü kesti ve "Yani seni, yardımın gelmek üzere olduğunu söylemek için mi gönderdiler?" diye sordu masum bir ifadeyle. Horace, dargın bir yüz ifadesine bürününce yaptığına derhal pişman oldu. "Affedersin. Devam et."

"Dediğim gibi," diye kararlı bir sesle devam etti Horace, "senin yetişkin birinin yardımına ihtiyaç duyabileceğini düşündükleri için beni gönderdiler. Neler olup bittiğini anlayıncaya kadar gizli bir kimlik kullanmamın daha iyi olacağını öngördüler. Ancak... en az bir hafta önce sana tüm bunları anlatan bir mesaj güvercini gönderilmiş olmalı."

Will, sinirli bir ifadeyle ellerini kaldırarak, "Halt'la irtibatımız kesildi," dedi. "Burada işler son günlerde bir parça karıştı ve Alyss'in güvercin terbiyecisinin bölgeden ayrılması gerekti."

"Bu arada, Alyss nerede?" diye sordu Horace. Kendini durduramadan, sanki kız birden odanın içinde belirecekmiş gibi etrafına bakındı. Bunun ne kadar anlamsız bir hareket olduğunu anında fark etmişti. Will'in yüzü birden karardı.

"Tutsak olarak tutuluyor," dedi usulca. Horace, birden ayağa fırladı.

"Tutsak mı?" dedi. "Kim tarafından? Malkallam mı? Hadı, gidip kurtaralım onu! Neden burada durmuş vaktimizi boşa harcıyoruz ki?"

Will, elini arkadaşının koluna koyarak onu yerine oturttu. Elinde olmadan sırıtıyordu. Tam da Horace'a özgü bir davranış, diye geçirdi içinden. Arkadaşının tehlikede olduğunu öğrenince yapacağı ilk şey, koşa koşa onu kurtarmaya gitmekti. Elbette ki Alyss de Horace'ın arkadaşlarından biriydi. Üçü birlikte, Redmont Şatosu'nun yetim koğuşunda birlikte büyümüşlerdi.

"Sakin ol," dedi Will. "Alyss, Keren tarafından Macindaw-daki bir kulede tutuluyor. Malcolm ile onu oradan çıkarma planı üstünde çalışıyoruz. Artık sen de yanımızda olduğun için başarılı olma şansımız daha yüksek."

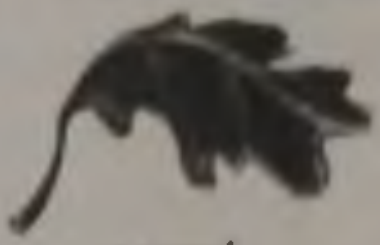
Horace, "Malcolm mu?" diyerek kaşlarını çattı. "Malcolm da kim? Ya şu Keren denen herif de kim oluyor? Sürekli hakkında bir şeyler duyuyorum. Dün Buttle adında birine rastladım ve o da bana şatoyu artık Keren'in yönettiğinden söz etti."

Will, başıyla onayladı. "İşlerin karıştığını söylemiştim. Malcolm, Malkallam'ın gerçek adı." Horace'ın sözünü kesmek üzere olduğunu görünce aceleyle devam etti: "Ancak o büyücü falan değil. Yalnızca bir şifacı. Bizim tarafımızda. Keren şatonun yönetimini ele geçirdi. İskotilerle beraber bir iş çevirdiklerine eminiz ama ne olduğunu bilemiyoruz."

Hanın dışından gürültüler ve konuşma sesleri geliyordu. O sırada meyhanenin kapısı açıldı ve dört çiftlik çalışanı yemek yemek için içeri girdi. Genç adamları fark edip mırıldanarak selam verdikten sonra Cullum'un hazırlamış olduğu uzun masadaki yerlerini aldılar.

"Şu var ki," dedi Will, "bu konuları konuşmak için uygun bir yerde değiliz." Yabancıların taşra halkını olumsuz yönde

meraklandırdığının bilincindeydi. Doğal olarak meyhanedeki herkes, konuşmalarına kulak kesilecekti. "Hadi yemeğimizi yiyelim de detayları ben sana dönüşte anlatırım."

YEDİ

Will ile Horace, doyurucu bir öğle yemeğinin ardından Grimsdell'e yapacakları yolculuğa hazırlanıyorlardı. Atlarına binmeden önce eyerinin arkasına astığı yay kutusunu çözen Horace, silahı arkadaşına uzattı.

"Bu senin," dedi. "Halt ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Kocaman yayı kutusundan çıkarıp birkaç saniye boyunca ağırlığını tartan Will, memnuniyetle gülümsedi. Silahın bir ucunu ustaca sağ çizmesinin arka tarafındaki deri halkaya sıkıştırıp öne doğru eğildi ve kirişi uç kısımdaki girintiye kaydırarak ağır yayı omuzlarının yardımıyla büküverdi. Gerginliğini sınamak üzere kirişi bir-iki kez çekip bıraktı. Sonra eski yayının kirişini çıkartarak kutunun içine yerleştirdi.

"Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor," dedi. Horace, başıyla onayladı. Aşina olduğu bir silahın insana tattırdığı hisleri biliyordu. Atlarına binerek yan yana handan uzaklaştılar.

Kocaman savaş atının üstündeki Horace, doğal olarak Çekici'nin sırtındaki Will'in yanında kule gibi yükseliyordu. Yolun başını çeken köpek ise kovalayıp tanımlayacağı yeni koku-

lar buldukça bir ileri bir geri koşturuyordu. Trobar, Malcolm'un verdiği bir görevle meşgul olduğu için Çatlak Sürahi'ye yapacağı yolculukta Will'e eşlik etmeye tenezzül etmişti.

"Bugünlerde bir köpeğin olduğunu duydum," dedi Horace. "Adı nedir?"

"Henüz ona bir isim verecek zamanı bulamadım," diye yanıt verdi Will.

Horace, hayvanı düşünceli bir ifadeyle süzdü.

"*Esmer* güzel bir isim olurdu," diye öneride bulundu bir süre sonra. Will'in tek kaşı, şüpheyle havaya kalktı.

"Ne özgün bir fikir," dedi. "Nasıl oldu da bu harika ismi düşünebildin?"

Horace, arkadaşının alaylı ses tonuna aldırmamayı tercih etti. "Hayvana 'köpek' diye hitap etmekten iyidir. Köpeğin bir ismi olmalı. Daha bir isim bile düşünmemişken beni taklitçilikle suçlayamazsın. Esmer, hiç ismi olmamasından iyidir."

"O kadar emin olma," diye yanıt verdi Will. Lakin içten içe, Horace'la aralarındaki bu samimi atışmadan keyif alıyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye geçirdi aklından.

Horace, "Eh, ben ona bundan böyle Esmer diyeceğim," diyerek kararını verdi.

Will, aldırmaz bir ifade takınarak "Sen bilirsin," dedi, "ama oldukça zeki bir hayvan olduğunu bilmelisin. O kadar sıradan bir isme kulak vereceğini sanmam."

Horace, arkadaşını ters bakışlarla süzdü. Orman Muhafızı, kendinden çok emin görünüyordu. Birden havayı yırtan bir ıslık çalarak seslendi:

"*Esmer*! Dur, kızım!"

Bir anda dolanmayı kesen hayvan, patilerinden birini kaldırıp meraklı bir ifadeyle başını yana eğdi ve Horace'a doğru döndü. Horace, Will'den tarafa zafer dolu bir el işareti yaptı. Karşılık olarak alaylı bir kahkaha çalındı kulağına.

"Bu hiçbir şeyi ispatlamaz!" diye karşı çıktı Will. "Islığı duyunca döndü, hepsi o! *Kaymaklı Ekmek Kadayıfı* diye seslensen de duracaktı!"

"*Kaymaklı Ekmek Kadayıfı* mı?" diye tekrar etti Horace, sahte bir inanmazlıkla. "İsim önerin bu, öyle mi? Bir de kalkmış Esmer ismini mi eleştiriyorsun?"

"Ben yalnızca, sen ıslık çaldığın için durdu diyorum," diye ısrar etti Will. Geçmişte Horace'la girdiği bu tür söz düellolarını genellikle kazanmıştı. Ancak bu kez arkadaşı, ona üstünlük taslayarak sırıtıyordu.

Durup onları bekleyen köpeğe doğru at sürerlerken, Will bıyık altından "Hain," diye mırıldandı.

Ne yazık ki, Horace onu duymuştu.

"Eh, *Kaymaklı Ekmek Kadayıfı*'ndan biraz daha iyi sayılır, öyle değil mi Esmer?" dedi.

Will'i sinir edecek şekilde, onaylarcasına tek bir kez havlayan köpek, yeniden yola koyularak etrafı koklamaya koyuldu. Horace'dan memnuniyet dolu bir kıkırtı yükseldi. Will'i içinde bulunduğu bu zor durumdan kurtarmaya karar vermişti.

"Yani büyücüyle ilgili tüm söylenenler dedikodudan mı ibaretmiş?" dedi, yeniden ciddi konulara dönerek. Yemek sırasında Macindaw'da olan biten olayların birazı hakkında konuşmuş olmalarına rağmen, Horace bazı detayları merak

ediyordu. Will, köpek ismi tartışmasını nihayet bıraktıklarına memnun olmuştu.

"Pek sayılmaz aslında," dedi. "Ormandaki ışıklar, tuhaf sesler ve görüntülerin hepsi gerçek. Ama tamamı Malcolm tarafından yaratılan aldatmacalardan ibaret. Bu gerçeği Alyss çözdü," diye ekledi.

Horace, başıyla onayladı. "Algıları daima son derece açık olmuştur, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Her neyse, Malcolm bu oyunları insanları korkutup küçük halkını güvende tutmak için kullanmış. Kısa sürede de köylüler Malkallam'ın geri döndüğüne inanmaya başlamış."

"Keren de bu durumu şatonun kontrolünü ele geçirmek için kullanmış. Zehirler hakkında oldukça bilgisi var ve Lord Syron'u, zavallı adam ölüm döşeğine düşünceye kadar yavaş yavaş zehirlemiş. Babasının yerine geçen Orman'ın pek de sevilen bir yönetici olmayacağının farkındaymış. Orman'ın kara büyü ile uğraştığına dair dedikoduları çıkarması halinde çevrede yaşayanların buna inanacağını da biliyormuş. Bu da Keren'e kontrolü ele geçirme fırsatı vermiş."

"Ama sen Orman'ı kaçırdın, değil mi?" dedi Horace ve Will de başıyla onayladı.

"Tam zamanında. Keren onu da zehirlemişti. Lakin işini bitirme şansını elde edemedi."

"Syron'a ne oldu peki?" diye sordu Horace. "Buttle denen adam onun çoktan ölmüş olabileceğinden söz etmişti."

Will'in omuz silkmekten başka verebileceği bir cevabı yoktu. "Bilmiyoruz. Belki de ölmüştür. Artık elini açık ettiğine

göre, Keren'in Syron'u hayatta tutması için bir nedeni kalmadı demektir. Bana kalırsa, onu çoktan öldürmüştür."

Kaşları çatılan Horace, "Keren denen şu herif, ciğeri beş para etmez birine benziyor," dedi.

"Tanıştığımızda öyle görünmüyordu," diye itiraf etti Will hüzünle. "İlk başta beni de kandırdı. Tüm bu dalaverelerin arkasında Orman'ın bulunduğuna ve Keren'in iyilerin tarafında yer aldığına ikna olmuştum. Hata etmişim. Şimdi ilk önceliğimiz, Alyss'i oradan çıkarmak."

Horace, başıyla onu onayladı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Will, şüpheli gözlerini arkadaşına çevirerek "Şatoya saldırırız diye düşünmüştüm," diye yanıt verdi ve sıradan bir ifadeyle ekledi. "Bu işlerden anlarsın, değil mi?"

Horace, yanıt vermeden önce bir an düşündü, sonra da dudaklarını büzerek "Teoride anlıyorum," dedi, "ama daha önce uygulamasına katıldım diyemem."

"Eh, elbette ki katılmadın," dedi Will, "ama işin teorik yanı oldukça basit, değil mi?" Son anda sözlerinin ağzından soru soruyormuş gibi değil de bilinen bir şeyi ifade ediyormuş gibi çıkmasını sağlamıştı. Horace'ın, bu konuda hiçbir fikri bulunmadığını anlamasını istemiyordu. Ancak düşüncelerini toparlamakla meşgul olan Horace, bunu fark etmedi bile.

İnsanlar genellikle Horace'ın kafasının pek çalışmadığını –hatta zekâsının diğer insanlara göre geride olduğunu– sanırdı. Ancak bu doğru değildi. Sistemli bir insandı Horace. Dâhice fikirleri ve sezgileri bulunan Will, bir çekirge gibi bir gerçekten diğerine sıçrarken, Horace karşısındaki problemi katı ku-

rallarla çözümler, çizdiği mantık çerçevesinde kavramlar birbirini takip ederdi.

Kıstığı gözleriyle, Savaş Okulu'ndayken Sör Rodney'in himayesi altında öğrendiklerini aklından geçiriyordu. Şövalye olup Araluen Şatosu'na atanmasının ardından bile, akıl hocasıyla her yıl birkaç ay boyunca Redmont Şatosu'nda zaman geçiriyor, savaş sanatının inceliklerini öğrenmeye devam ediyordu.

"Şey," dedi sonunda, "bir şatoya saldırabilmen için, elinde kuşatma silahların olması gerekir tabii."

"Kuşatma silahı mı?" diye tekrarladı Will. Horace'ın neden söz ettiğini belli belirsiz biliyordu. Ellerinde kuşatma silahı falan olmadığının kesinlikle farkındaydı.

"Sapanlar. Mancınıklar. Gülle atan mekanizmalar. Savunmacıların üstüne kayalar, devasa mızraklar ve ölü inekler fırlatan ve duvarlara hasar veren türden aletler."

Will, "Ölü inekler mi?" diye araya girdi. "Duvarlara neden ölü inek atasın ki?"

"Duvarın üstünden atıyorsun. Etrafa hastalık yayarak savunmacıların moralini bozmak amacıyla," diye açıkladı Horace.

Will, "İneklerin moralini de pek yükselttiği söylenemez sanırım," diyerek başını salladı.

Konudan uzaklaştıklarını fark eden Horace, kaşlarını çatarak arkadaşına döndü.

"Neyse boş ver şimdi ölü inekleri. Duvarları yıkmak için büyük kaya parçaları falan atıyorsun." Aklına gelen bir diğer detayı ekledi. "Ayrıca kuşatma kuleleri de çok işe yarar."

"Elinde mutlaka bunlardan olması mı gerekir?" diye araya girdi Will. Horace, bir an için alt dudağını kemirdi.

"Hayır gerekmez. Yeterince merdivenin varsa tabii."

"Tabii. Yeterince merdiven," dedi Will. Bir yandan da zihnine not alıyordu: *Yeterince merdiven hazırla.*

"Adam sayısı bakımından ise, Sör Rodney daima üçe birlik bir üstünlüğe ihtiyaç duyulduğunu söylemiştir."

"Üçe bir mi? Biraz fazla değil mi bu?" diye sordu Will. Konuşmanın gittiği yeri hiç beğenmiyordu ama Horace onun aklını kurcalayan şüphelerin farkında bile değildi.

"Şey, en azından üçe bir. Ne de olsa, tüm koşullar savunmacılardan yana. Yükseklik avantajları var. Duvarların arkasına saklanıyorlar. Dolayısıyla ana saldırını gerçekleştireceğin noktadan elinden geldiğince uzaklaşmalarını sağlaman gerek. Bunun için de üçe birlik bir sayı üstünlüğünün olması şart. Dörde bir olursa daha da iyi."

"Peki," diyen Will, başka bir şey söyleyememişti. Birkaç hafta önce Crowley ile Halt tarafından Macindaw Şatosu hakkında bilgilendirilen Horace kaşlarını çattı.

"Macindaw gibi bir şatonun herhalde otuz, otuz beş kişilik bir sabit garnizonu vardır, değil mi?"

Will, usulca başını öne salladı. "E-evet. O kadar olmalı."

"Yani güvende olmamız için yüz beş ya da yüz on adama ihtiyacımız var."

"Bu da bize üçe birlik bir avantaj sağlayacak sanırım," diye onayladı Will.

"Bu şekilde her iki yandan sahte saldırılar düzenleyip, sa-

vunmacıların çoğunu saldırmak istediğimiz esas noktadan uzaklaştırabiliriz."

"Ama bu işin böyle yapıldığını onlar da bilmiyor mudur?" diye sordu konuşmadan bir şeyler çıkarmaya çalışan Will.

"Elbette biliyorlardır."

"Öyleyse, örnek vermek gerekirse, adamlarını o tarafa çekmek üzere sahte bir saldırı düzenlediğimizi sanmaları için bir tek noktadan saldırıp, sonrasında da o noktayı esas saldırı alanımız haline getiremez miyiz?"

Horace, biraz düşündü. "Sanırım yapabiliriz... ama o dediğini yapmayacağımızı düşünmezler ki zaten. Her türlü tehdidi, başgösterdiği anda karşılamak ve bunun ana saldırı olduğunu varsayarak hareket etmek zorundalar. Şaşırıp dağınık bir biçimde oradan oraya koşarak surlara yayılmalarını sağladıktan sonra da esas saldırımızı gerçekleştiririz."

"Evet, mantıklı görünüyor," dedi Will. Anlatılanların kulağa gerçekten de mantıklı geldiğini üzülerek de olsa fark etmişti.

"Elbette," dedi konuya artık iyice ısınan ve daha fazla detay hatırlamaya başlayan Horace, "saldırı kuvvetlerinin niteliği de önemli bir faktör oluşturur. Savunmacıların meziyetleri de öyle. Keren'in elinde ne tür adamlar var?"

"Genele bakıldığında, pek de meziyetli olmadıklarını düşünüyoruz," dedi Will, yüzü bir parça olsun aydınlanmaya başlamıştı.

"Bu da benim gördüklerimle uyuşuyor. Karşıma çıkanlar, daha çok karanlık bir gecede ellerinde hançerleriyle ara sokakların başını tutmaya uygun türden adamlardı. Üst düzey savaşçılar gibi görünmüyorlardı." John Buttle'la arasında geçenleri Will'e önceden anlatmıştı.

"Esas garnizon askerlerinin çoğu ayrıldı," dedi Will "Keren'in topladığı yeni askerlerden pek hoşlanmadılar."

"Bizim için savaşırlar mı dersin?" diye sordu Horace.

Will, başını iki yana salladı. "Maalesef hayır. Malkallam'ın bir büyücü olduğuna inanıyorlar. Birçoğu, kendine iş aramak için bölgeyi terk etti."

"Öyleyse, elimizde kimler var? Eğitimliler mi? Kılıç kullanmasını biliyorlar mı, yoksa yerel çiftçi ve harmancı çocuklardan mı oluşuyorlar?"

"Skandiyalılar," dedi Will.

Horace, bir zafer çığlığı koyuverdi. "Skandiyalılar ha! Harika! Skandiyalı askerlerimiz varsa eğer, üçe birlik bir sayı üstünlüğüyle paçayı kurtarabiliriz sanırım. Hatta üçe birden az da olur." Bir an susup Will'in korkuyla beklediği soruyu sordu. "Kaç adamımız var?"

"Aslına bakarsan, üçe bir oranından biraz daha az," diye kaçamak bir yanıt verdi Will. Horace, aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti.

"Önemli değil. İdare edeceğimize eminim. Peki, tam olarak kaç kişiler?"

"İkimizi de dâhil edersek mi?" diye sordu Will. O anda Horace'ın gözlerinde ilk kuşku parıltısının yanıp söndüğünü fark etti.

"Evet, bana kalırsa ikimizi de dâhil etmeliyiz. Kaç kişi?" diye soran Horace'ın ses tonu, Will'e kaçamak yanıtlara daha fazla tahammül edemeyeceğini söylüyordu.

Orman Muhafızı, derin bir nefes aldı.

"Biz de dâhil, yirmi yedi."

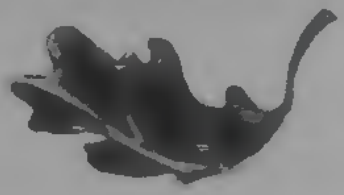
"Yirmi yedi," diye ifadesiz ve düz bir sesle tekrar etti Horace.

"Ama ne de olsa Skandiyalı onlar," dedi Will umutla. Kaşlarından tekini inanmazlıkla kaldıran Horace, başını arkadaşına doğru çevirdi.

"Olsalar iyi olur!"

SEKİZ

Alyss, küçük siyah yıldıztaşını bir kez daha inceledi. Önceki gece Will'in oku pencereden içeri girip arka duvara çarptığında, okun içindeki küçük taş Alyss'i çok şaşırtmıştı. Malcolm'un yazdığı kısa açıklamayı okuduğunda da bir parça umutlanmıştı.

Taşın, hipnozun etkisindeyken zihnini koruyacağına Willden daha çok inanıyordu. Ne de olsa, Keren'in kullanmış olduğu mavi mücevherin etkilerini ilk elden tecrübe eden kişi kendisiydi. Mücevherin zihnini ne kadar hızlı esir ettiğine şahit olmuştu. Artık Keren'in çabalarına karşı koyabileceğinin farkındaydı. Güçlü, iradeli ve zeki bir kız olan Alyss, zihninin Keren tarafından bu kadar kolay ele geçirilebileceği fikri karşısında kendisini çıplak ve savunmasız hissediyordu.

Parmakları arasında çevirdiği küçük taşı inceledi. Pürüzsüz, parlak ve bir şekilde rahatlatıcı yüzeyiyle insanın içini gerçekten de mutlulukla dolduruyor, diye geçirdi aklından.

Taştan eline bir tür sıcaklık mı yayılıyordu? Yoksa bunu hayal mi ediyordu, emin olamıyordu. Malcolm'un Will tarafın-

dan mesaj pusulasına dikkatle şifrelenen açıklamalarının son birkaç satırının üstünden geçti.

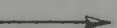
Keren mücevheri kullanmaya yeltendiğinde yıldıztaşına dokun. Olumlu, hoş bir imgeye odaklan. Seni sorgulamaya başladığında, düzgün bir biçimde cevap ver. Sersemlemiş numarası yapma, yoksa onu kandırmaya çalıştığını anlayacaktır.

Mesajın sonundaki birkaç cümleyi çevirdiğinde, bunun bir mesajlaşma randevusu olduğunu fark etmişti. Will, Keren'in durumu anlamaması için rutin bir mesaj alışverişinden kaçınmak niyetindeydi. Ağaçların arasındaki renkli ışıklar, her gece aynı saat ve yerde değil, düzensiz aralıklarda belirecekti. Bazen hiç mesaj gönderilmeyecek, beyaz ışığın devinimleri, şifre için gereken katı çerçevenin dışına çıkacaktı.

"Aferin sana Will," dedi usulca. Çocuk, Keren'in aptal olmadığının farkındaydı. Will ayrıca, Alyss'in acil bir iletisi olması durumuna karşın birilerinin kuleyi her gece gözetleyeceğini de eklemişti.

İnce kâğıdı lambanın ateşiyle tutuşturdu. Yanıp kül olduğunda ise topladığı artıkları eliyle ufalayarak pencereden dışarı attı.

Keren onu tekrar hipnotize etmeyi denediğinde hangi hoş görüntüyü hayal edeceğini şimdiden biliyordu.

Malcolm'un açıklamalarını sınama şansı, çok geçmeden ayağına geldi.

Girişteki odadan hazır ola geçen nöbetçilerin şaşkın çizme tıkırtıları eşliğinde Keren'in sesi duyuldu.

Keren gerçekten de aptal değil, diye geçirdi aklından. Ormandaki ışıklardan söz edildiğini duymuş olmalıydı; hatta belki de görüntüleri bizzat izlemişti. Şimdi de yanına gelmiş, ışıkların bir anlam ifade edip etmediğini ortaya çıkarmak istiyordu. Anahtar kilitte dönerken, taşı elbisesinin sol kolunun ucundaki, saklı durabileceği ama istediği an parmaklarıyla rahatça ulaşabileceği kol ağzına sakladı.

Odaya giren Keren, Alyss'i başıyla hızlıca selamladıktan sonra masayı işaret etti.

"Otur bakalım Alyss," dedi. "Sana birkaç sorum var."

Bugün tamamen amacına yönelik hareket ediyor, diye aklından geçirdi Alyss. Keren'in harcayacak zamanı olmadığı ortadaydı ve daha önce giriştiği sahte formalitelerle vakit kaybetmeyecekti. Alyss, bu duruma için için şükretti. Adamın esprilerine ve kendini beğenmiş tavrına sinir olmaya başlamıştı. Ne de olsa karşı cephelerde yer alıyorlardı ve Keren'in ona sahte nezaket gösterip şövalyece iltifatlar etmesindense, rakibiymiş gibi davranmasını tercih ederdi.

Kemerindeki deri keseye uzanan Keren, çıkardığı mavi taşı masanın üstündeki parmaklarının arasına kaydırdı. Açılış konuşmasına gerek yoktu. Hipnoz sonrası telkinlerin yerini taş almıştı artık. Tek yapması gereken, Alyss'e taşa bakmasını emretmekti ve birkaç saniye içinde kızı yeniden hipnotize etmiş olacaktı.

"Gözlerini taşa çevir, Alyss," dedi usulca.

Kızın bakışları, masanın üstünde hafifçe ileri geri çevirdiği zarif cisme döndü. Her defasında olduğu gibi, taşın onu içine çektiğini, bilincini kaplamaya başladığını hissetmeye başladı.

Sağ elinin işaret parmağını masanın altından sol kolunun içine kaydırarak minik taşın pürüzsüz yüzeyine dokundu. Mücevherin mavi derinlikleri bir anda kapkara parlak bir örtüyle örtüldü ve zihni Keren'in kontrolünde düşmüş olduğu çukurdan çıkmaya başladı.

Olumlu, hoş bir imgeye odaklan, diyordu Malcolm. Hayal edebileceği en hoş görüntüyü, Will'in yüzünü aklına getirdi. Karmakarışık saçlarıyla gülümseyen, koyu kahverengi gözleri yaşam ışığıyla parlayan Will.

Ve zihni serbesttı artık.

"Mavılığe bakmaya devam et," dedi Keren usulca. "Sorularıma yanıt vermeye hazır mısın?" Alyss, mücevheri izlemeye devam etti. Lakin mavılığın zihnindeki derinliği kaybolmuştu artık ve Will'in çehresine hoş bir arka plan oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Çocuğun bu yaramaz ve sırıtan ifadesinden hayatı boyunca hoşlanmış olduğunu fark etti Alyss.

"Evet," diye yanıt verdi basitçe. Malcolm'dan transa girmiş gibi davranmaması gerektiğini öğrenmesi iyi olmuştu. Keren'in zihnini kontrol ettiği anlarda nasıl bir tavır takındığını bilmesine imkân yoktu, ancak kendisine kalsa bir çeşit transa girmiş gibi hareket ederdi. Yanlış düşündüğü ortadaydı.

"Güzel. Dün gece ormanda ışıklar yanıp söndü," dedi Keren. Alyss doğru tahmin etmişti. Işıkların farkındaydı Keren.

"Işıklar," diye ne sorgulayan ne de onaylayan bir sesle tekrar etti. O ana dek doğrudan bir soru sorulmadığı için, doğrudan bir cevap vermesine de gerek yoktu.

"Onları gördün mü?" diye sordu Keren.

Birden içinden doğruları söylemek geldi. "Evet. Onları gör-

düm. Bir mesaj içeriyorlardı," diye itiraf etmek istedi. Ancak yıldıztaşını okşayınca iradesi güçlendi ve üzerindeki baskının azaldığını hissetti.

"Hayır," dedi ve birden kendisini çok iyi hissetti. Keren'in, üstündeki etkisini kırmıştı. Endişelerini dışarı vurmadığı sürece adama istediği şeyi söyleyebilir, ne cevap isterse verebilirdi artık. Diplomasi eğitimi sayesinde yüzüne tarafsız bir ifade yerleştirmişti.

Keren'in kaşları çatıldı. Işıkların Alyss'e gönderilmiş bir çeşit mesaj içerdiklerine emindi. Ancak kızın doğrudan sorgulandığında yalan söyleyemeyeceğini de biliyordu. Şansını bir kez daha denedi.

"Emin misin?" diye sordu. "Ağaçların arasında kırmızı, mavi, sarı ve beyaz ışıklar dolanıyordu. Onları gördün mü?"

"Çok geç olmuştu. Uyuyordum," demenin eşiğine gelen Alyss kendi kendini durdurdu. Eğer ışıkları görmediysem, ormanda ne zaman belirdiklerini bilmemin de imkânı yok, diye geçirdi içinden. Zihnini kontrol ederken, incecik bir çizgide yürümekte olduğunu fark etti. Keren'in ısrarlı saldırılarına karşı koymak, dikkatini dağıtıyordu. Ancak savunmasının kırılmasına izin vermemesi gerekiyordu.

"Görmedim," diye yanıt verdi. Daha konuşkan bir ses tonuyla ekledi. "Daha önce görmüştüm."

Mücevhere dikili gözleriyle, Keren'in bu yeni aldığı haber karşısında heyecanlandığını fark etti.

"Ne zaman?" diye sordu Keren hemen. "Işıkları ne zaman görmüştün?"

"On gün önce. Will ve ben ormana gitmiştik. Işıkları orada gördüm."

Keren'in, Will'le daha önce Grimsdell Ormanı'nda geçirdikleri zamandan haberdar olduğuna emindi. Ne de olsa, adamları o sırada Alyss'i takip ediyordu. O zamanlar, Will ile ikisi, onları takip ettiren kişinin Orman olduğunu sanmışlardı. Askerler her ne kadar Alyss'in ormana girip çıktığını gözleriyle görmemiş olsalar da, Keren bundan şüphe duyuyor olmalıydı. Bu konuyu o an dile getirmenin bir sakıncası yoktu. Hatta Keren'ın dikkatini, aklındaki soru listesinden başka yöne de çekebilirdi.

Keren, parmaklarıyla masayı tıkırdattı. Hain lordun aklı karıştıkça, Alyss de ağzından çıkanlar ve kafasından geçenleri daha rahat kontrol etmeye başladığını fark etti.

Keren, şansını bir kez daha denedi. Ancak Alyss, adamın geri adım atmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. "Işıklar ne anlama geliyor?"

Alyss, omuz silkerek, "Sanırım Malkallam'ın işi," dedi. "İnsanları korkutup ormana girmelerini önlemek için yapıyor bunu."

Parmaklar, masada bir kez daha tıkırdadı ve Keren telaşlı bir ifadeyle, "Evet, çok da başarılılar. Adamlarım oranın yakınına bile gitmeyi reddediyor," dedi.

Bunu öğrenmem kesinlikle çok iyi oldu, diye geçirdi içinden Alyss. Will şatonun lorduyla birlikte ormana kaçtıktan sonra, Keren'in Malkallam'ın aklından geçenleri anlayıp, adamlarını arkalarından gönderebileceğini düşünmüştü.

Sıkıntıyla iç geçiren Keren, sinirlenmişti. Alyss onun bir şeyler öğrenmek istediğini seziyordu. Ağzından çıkan sözler, şüphelerini doğruladı.

"Neyse, artık bu işle daha fazla vakit kaybedemem. General MacHaddish, bir ya da iki gün içinde burada olacak," dedi. Sözlerinin hipnozun etkisi altındaki kız tarafından anlaşılmayacağından emin bir şekilde, kendi kendine konuşuyordu. Mavi taşı yuvarlayarak masadan kaldırdı.

"Pekâlâ, Alyss. Gelecek sefere görüşürüz. Artık uyanabilirsin."

Alyss, bir transtan çıkıyormuş numarası yapmak yerine normal davranması gerektiğini düşündü. Ancak zihni arı kovanı gibiydi. MacHaddish bir İskoti ismiydi. Birkaç gün içinde şatoya bir İskoti generali gelecekti. Bu bilgiyi Will'e mutlaka ulaştırması gerekiyordu.

"Eee," dedi sakin sakin, "ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Keren kıza gülümseyerek, "Konuşacağımızı konuştuk bile," dedi. "Ama sen, elbette hiçbir şey hatırlamıyorsun."

Sen öyle san, diye geçirdi aklından Alyss.

DOKUZ

Grimsdell Ormanı'nın ortasından geçen kıvrımlı ve dolambaçlı patika boyunca at süren Will ile Horace, tereddüt etmeden ilerleyen köpeği takip ediyorlardı. Horace, geçit vermezmiş gibi duran karmaşık ağaç örtüsüne ve etraflarını saran yeşillik deryasına bakarak başını iki yana salladı.

"Malcolm'un bunca yıldır burada güvende olmasına şaşmamak gerek," dedi. Bunun üzerine Will, arkadaşına gülümsedi.

"Dışarıya karşı en iyi savunması orman olmuş," diye onayladı. "Tabii ziyaretçilerin hevesini kırmak için bazı farklı yöntemleri de yok değil."

"Onlara pek ihtiyacı olacağını sanmam. Burada bir orduyu bile kaybedebilir ve bir daha bulamayabilirsin... Yok artık!"

Son kelimeler ağzından, dönemeci alıp ağaçların arasındaki kafataslı ürkütücü uyarı levhasını gördüğünde çıkmıştı. Will'in bu konudan ona kasıtlı olarak söz etmediğinden şüphelendi. Arkadaşı neşeyle ona seslenince, şüpheleri doğrulanmış oldu.

"Ah, Trevor'ın işi bu. Aldırma ona. Zararsızdır."

Horace, yola devam ederken arkadaşının sessizce kıkırdadığını duyabiliyordu. "Aman ne komik," diye mırıldandı.

Bir anda ormanın içindeki bir açıklığa çıkmışlardı. Birkaç saniye önce, yaşlı ve kasvetli ağaçların oluşturduğu yarı karanlık bir tünel deydiler. Şimdiyse güneşin pırıl pırıl parladığı bir alana çıkmışlardı ve Malcolm'un bacasından dumanlar tüten, saz damlı şirin kulübesi karşılarındaydı.

Öğleden sonra güneşinin altında bir masa kuruluydu. Will, Malcolm ile Xander'ın ve biraz şaşırarak Orman'ın masada oturduklarını görebiliyordu. İki de boş sandalye vardı. Malcolm'un, öğle yemeğine başlamak için onları beklemiş olduğu anlaşılıyordu. Büyük ihtimalle adamları nerede olduğumuzu ona sürekli rapor etmiştir, diye geçirdi aklından Will.

Tanışma faslının ardından, Will ile Horace diğerlerinin yanına oturdular. Açıklığın kıyısındaki Trobar'ı fark eden köpek ise ok gibi fırlayıp gitmişti.

"Eh, hadi git bakalım," dedi Will onun arkasından.

"Öğle yemeğine başlamak için sizi bekledik," dedi Malcolm.

Will, eliyle teklifi reddeden bir işaret yaparak "Öğle yemeğini handa yedik biz," diyecek oldu ancak sözü, Horace tarafından kesildi.

"Olsun, erken bir akşam yemeğinin zararı olmaz," dedi çocuk. Her an aç olmasına rağmen ince, kaslı vücudu yemek yiyebilme kapasitesine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Sizi böyle ayakta dolanırken görmek ne güzel lordum." dedi Will, Orman'a. Şatonun efendisi, yüzüne çarpık bir tebessüm yerleşmesine izin verdi.

"*Aydınlar* olabilirim, Will Barton. Fakat *dolaşmak* kısmına daha kesinlikle çok var."

Malcolm, "İyileşme süreci oldukça iyi gidiyor," diye araya girdi.

Will, küçük yuvarlak ekmeklerden birini midesine indirmekle meşgul olan Horace'ı işaret etti.

"İyi haberler alıyoruz lordum. Horace'ın da yardımıyla şatomuz yakında yeniden sizin olacak." Horace, Will'in bu yapmacık övgüleri karşısında hafifçe kızarmıştı. Will, durumu biraz fazla abartmış olabileceğini fark etti ancak eski yoldaşının yeniden yanında olması, onu son derece mutlu etmiş ve rahatlatmıştı. Masadakilerin Horace'ın kim olduğunu anlamadıklarını fark ederek ekledi. "Adını Meşe Yaprağı Şövalyesi olarak da duymuş olabilirsiniz."

Dile getirilen ismin kaşlarını çatarak yüksek sesle mırıldanan Xander'a hiçbir şey ifade etmediği belli oluyordu:

"Acaba buna kaç para ödeyeceğiz?"

Horace, kızarmasına rağmen sesini çıkarmadı.

Orman, Xander'dan tarafa uyarı dolu bir bakış attı. Ufak tefek adam bir şeyler geveleyerek sesini kesti. Hemen ardından Orman eski bir olayı hatırladı.

"Şu ünlü Meşe Yaprağı Şövalyesi mi?" dedi düşünceli bir sesle. "Öyleyse birkaç sene önce Morgarath'a karşı verilen savaşa da katılmışsındır. Hatırladığım kadarıyla, Skandiyalılarla da bir şeyler yaşanmıştı."

Horace, omuz silkti. "Yaşananların çoğu pireyi deve yaparak aktarıldı lordum."

Lakin daha fazlasını hatırlayan Orman'ın bakışları Will'e çevriliydi artık.

"O şövalyenin bir de Orman Muhafızı arkadaşı olduğunu hatırlıyorum," dedi. "O da sendin, değil mi? Will Barton'u külahıma anlat benim! Will Treaty dedikleri kişi sen misin?"

Omuz silkme sırası Will'e gelmişti şimdi.

"Her şey çok abartıldı," dedi. Konuşurken, Malcolm'un Orman'ın sözünü ettiği olaylardan bihaber olduğunu fark etti. Elbette öyle olacak, diye düşündü, senelerdir bu ormana tıkılıp kalmış. Öte yandan, Krallığın en yetenekli savaşçılarından birine hakaret ettiğini fark eden Xander'ın yüzü endişeli bir hal almıştı. Oh olsun, dedi Will içinden.

Horace, nazikçe öksürdü. Orman'ın hizmetkârının dillendirdiği anlamsız bir hakaretten daha önemli meselelerle doluydu aklı.

"Birileri yemekten söz ediyordu?" diye hatırlattı masadakilere. Önceliklerini daima zekice takip eden bir insandı Horace.

ON

Soğuk geyik eti, dolgun bir ördek ve hafif acı yeşil salatadan oluşan yemek, mükemmeldi. Yanında sıcak ve taze ekmek de vardı. Yemeğin lezzeti Horace'ın beklentilerinin çok ötesindeydi. Memnuniyet dolu bir ifadeyle arkasına yaslanıp Will'e bakarak sırıttı.

"Güzel bir yemekti," dedi. "Tatlı olarak ne var?"

Will, gözlerini devirdi.

Bunun üzerine Malcolm, anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Büyüme çağında bir çocuk ne de olsa," dedi. Horace'ın arka planda kalmayı seven, neşeli tavırlarından etkilenmişti. Genç adamın Krallık sınırları içinde tanınmış biri olduğunu da anlamıştı. Tecrübelerine göre, ünlüler genellikle kendileri geçerken dünyanın geri kalanı kenara çekilip alkışlamak zorundaymış gibi davranırlardı. Horace söz konusu olduğunda ise bu durumun tam tersi geçerliydi.

"Çocuk" kelimesine tepki vermeyişi, Horace'ın bilgi küpü şifacıya duyduğu saygının bir göstergesiydi. Adamın, onun genç oluşunu hakaret amacıyla ima etmediğini, yalnızca ona

takıldığını fark etmişti. Uzanarak kendisine bir fincan daha sade kahve doldurdu. Will gibi o da kahveyi içine bal katarak içiyordu; bu âdeti seneler önce Keltika'ya yaptıkları seyahat sırasında Orman Muhafızları'ndan edinmişti.

Malcolm, ikiliyi izlerken ürkmeye başlamıştı. Ne kadar nazik olursa olsun, ikisi bu hızda kahve içmeye devam ederlerse, stokların kısa sürede eriyecek, diye geçirdi aklından. Adamlarından birini bol miktarda kahve çekirdeği karşılığında takas yapması için Çatlak Sürahi'ye göndermeyi aklının bir köşesine not etti.

Birden açıklığın ilerisinde yaşanan küçük kargaşa, masadaki tüm başların o yöne çevrilmesine neden oldu.

Kaba giyimli, ağır silahlı bir grup savaşçı, pörsümüş sağ kolunu vücuduna yapışık tutarak onlara yol gösteren ufak tefek bir adamla birlikte ormanın içinden çıkıvermişti. Horace, kısa boylu adamın sağ omzunun da kambur olduğunu fark etti.

Ormanın loş ışıkları içinde geçirdikleri saatlerin ardından güneş karşısında gözleri kamaşan silahlı grubun kararsız bakışları, açıklıkta geziniyordu. Etraftakilerden bazıları, karşılarında silahlı adamları görünce panikleyip çığlıklar atarak ormana kaçmıştı. Buna karşılık Skandiyalılardan da önlerindeki manzara karşısında mırıltılar yükseliyordu. Ne de olsa, Malcolm'un tüm takipçilerinin bedensel birer engeli bulunuyordu. Tüm ormanların ruhlar ve umacılar tarafından istila edilmiş olduğunu zanneden batıl inançlı deniz kurtlarının silahları hazır duruma getirilmiş, safları sıklaşmıştı.

Ancak Trobar, diğerlerinin aksine gelenlerden saklanmaya kalkışmamış, vücudunu davetsiz misafirlerle efendisinin arası-

na atmıştı. Devi karşılarında bulan Skandiyalıların kararsızlıkları ve aralarında yükselen mırıltılar bir anda arttı. Savaşçıların her biri çam yarması gibiydi ama Trobar, en iri olanının yanında bile bir kule gibi yükseliyordu.

Will, Malcolm'un yanında biraz zaman geçirdikten sonra, korkutucu görüntüsüne rağmen Trobar'ın nazik biri olduğunu biliyordu. Fakat aynı zamanda, onu yanına alıp bir yuva vermiş olan adamı hayatı pahasına koruyacağının da farkındaydı. Köpeğin de Trobar'ın yanında olduğunu fark etti. Trobar'ın endişeli halini sezmiş ve öfkelenmiş olmalıydı. Boğazının etrafını kaplayan tüyler dikilmiş, normal boyutlarının iki katına çıkmış gibiydi.

Genç Orman Muhafızı aceleyle yerinden fırlayıp, talihsiz bir yanlış anlamanın önüne geçmek üzere öne çıktı.

"Sorun yok Trobar," dedi usulca, "gelenler bizim dostlarımız." Ardından daha gür bir sesle, açıklığın öteki tarafına doğru seslendi: "Gundar Hardstriker, Şifacı'nın Açıklığı'na hoş geldiniz."

Bu isim aklına bir anda gelmiş, tehdit içermeyen bu tür bir tanımın gerginliği yumuşatabileceğini düşünmüştü. Sözler ağzından çıkıp da Skandiyalılar onun kim olduğunu anladıklarında, savaşçıların bir parça rahatladıklarını fark etti. Trobar da durmuş ve kenara çekilmişti. Will, Skandiyalı tayfaları karşılamak üzere öne çıktı. Horace da onun bir, iki adım gerisinden geliyordu.

"Adamlarımız bunlar sanırım?" dedi kibarca.

Will, başını ona doğru çevirip "Senin adamların," diye düzeltti. "Onlara sen komuta edeceksin, ben değil."

Arkadaşının başvurduğu hileyi bir an için bile yutmamış olan Horace sırıttı.

"Ben onlara komuta edeceğim," dedi, "tabii senin isteklerini harfiyen yerine getirdiğimiz sürece, öyle değil mi?"

Horace, Orman Muhafızları ve eylem tarzları konusunda tecrübeliydi. Arka planda kalan bir danışmandan fazlası olmadıklarını iddia ederlerdi. Ancak Horace, onların her durumda idareyi ele almak konusunda uzman olduklarının bilincindeydi. Beş sene önce Halt'u Skandiyalıların yanında izlemişti. Will'in akıl hocası, ortalıkta yokmuş gibi görünerek komuta etme sanatında gerçek bir ustaydı. Çırağın da ustasından çok şey öğrenmiş olduğundan şüphesi yoktu.

Will de bu yoruma tebessüm edecek kadar erdem sahibiydi. "Evet, onun gibi bir şey," diye itiraf etti gerçeği.

Araluenliler, Skandiyalılara doğru yaklaşırken, Gundar da birkaç adım öne çıkmıştı. Eliyle evrensel barış işaretini yaptı.

"Tünaydın, Will Treaty," dedi. "Bizi ne garip bir yere getirdin böyle."

Will, başıyla onayladı. "Garip olabilir Gundar ama burada kimse size karşı düşmanlık beslemiyor."

"Şu budala sekreter hariç tabii," diye alçak sesle araya girdi Horace.

"Kes sesini," dedi Will aynı ses tonuyla. Sonra sesini yükselterek ekledi, "Gundar, arkadaşım Sör Horace ile tanışmanızı isterim."

Gundar, karşısında gencecik bir çocuk görüyordu. Gerçi çocuğun suratından –vücudundaki yara bereler ve hafif kırık burnundan– tecrübeli bir savaşçı olduğu belli oluyordu. Fakat

sürekli dayak yiyen biri kadar da zarar görmemişti. Gundar'a kalırsa, savaş izleriyle kaplı bir surat, siper almasını bilmeyen bir adama aitti.

Horace ise karşısında gerçek bir Skandiyalı görüyordu; güçlü kuvvetli, korkusuz, tecrübeli, devasa savaş baltasını deneyimden kaynaklanan bir rahatlıkla kullanan ve bir cevizi kırabilecek şiddetle elini sıkarken içtenlikle gözlerinin içine bakan türden bir adam. Bu tür yirmi beş adamla muhtemelen şatoyu yıkıp geçebiliriz bile, diye geçirdi içinden.

"Saldırıya Sör Horace mı komuta edecek?" dedi Gundar ve Will de başıyla onayladı.

"Evet, öyle. Bizimki gibi küçük bir ordunun bile bir generale ihtiyacı var ve Horace bu işin eğitimini aldı."

Duruma razı olan Gundar aldırmaz bir ifadeyle omuz silkerek, "Bana uyar," dedi.

Gundar'ın bakış açısına göre, komutan denen şeyin bir dükkân sahibinden farkı yoktu. İsterse bütün gün boyunca taktik ve strateji gibi basit konularda kafa yorabilirdi. Skandiyalılar o tür ince meselelerle ilgilenmezlerdi. Gundar'a kalırsa, bir komutanın ana görevi, Skandiyalıların rakiplerini rahatça dövebilecekleri fırsatları sağlamaktan geçiyordu.

Ancak tüm savaşçıları bu durumu kabullenmeyecekti. Horace'ı inceleyen Skandiyalılardan biri, kaçınılmaz olarak çocuğun gençliğine takılmıştı. Tam bir Skandiyalı gibi, görüşlerini açık etmekte zaman kaybetmedi.

"Sana uyabilir Gundar," dedi gür bir sesle, "ama ben daha bıyıkları terlememiş bir çocuktan emir almam."

Will, Horace'ın hafifçe iç geçirdiğini duydu; bunun hem

bıkkınlık hem de öfke dolu bir tepki olduğunu fark etti. Will, dudaklarındaki tebessümü gizledi. Horace'ın bu meseleyle baş etmek konusunda oldukça tecrübeli olduğunu biliyordu.

Horace'ın yerinde kendisine daha az güvenen bir savaşçı olsa, bağırıp çağırmaya başlar, Skandiyalıyı otoritesine itaat etmeye zorlardı. Elbette bu, yanlış bir yaklaşım olurdu. Skandiyalılar kelimelere pek değer vermezdi. Horace, konuşmak yerine öne çıkarak Skandiyalıya da aynısını yapmasını işaret etti.

Karşısındaki Skandiyalı, uzun boylu bir adamdı. Boyu Horace'dan birkaç santim kısaydı belki ama hem omuzları hem de vücudu çocuğunkilerden çok daha kalındı. Horace, adamın vücudunda birçok yara izi taşıdığını ilgiyle fark etti. Yara izleri konusunda Gundar'ın görüşünü paylaşıyordu. Adamın uzun saçları, iki katranlı örgüyle toplanmıştı. Uzun ve yağlı sakalında yediği son yemeklerden kalma artıklar görülüyordu. Kocaman bir savaş baltası ve daha çok bir araba tekerleğini andıran, meşe yapımı geniş ve yuvarlak bir kalkan taşıyordu. Belki de kalkanı önceden tekerlek olarak kullanmışlardır, diye düşündü Horace.

Horace'ın tebessümüne aldırış etmeyen Skandiyalı, çocuğun işaretine uyup öne çıkarken, hoşnutsuzluğunu belli edercesine somurttu.

Horace kibarca, "Adın neydi?" diye sordu.

"Ben Nils Ropehander*," diye gür ve saldırgan bir sesle yanıt verdi adam. "Ve hayatım bir... çocuğun emrine giremeyecek kadar değerli!"

* İng. Halatkoparan (Ç.N.)

Artık adamın çocuk kelimesini hakaret amacıyla kullandığından kimsenin şüphesi kalmamıştı. Ancak Horace gülümsemeye devam ediyordu.

"Elbette öyle," dedi makul bir biçimde. "Bu arada, ne hoş bir şapkan olduğunu söylememe izin verir misin acaba?"

Skandiyalıların birçoğu gibi, Nils Ropehander'ın başında da kocaman çifte boynuzlu, ağır, demir bir miğfer vardı. Horace işaret edince, doğal olarak Skandiyalının gözleri miğfere bir göz atabilmek üzere yukarı kalktı.

Bu sırada bir an için Horace'la göz temasını kaybetti ki genç şövalyenin istediği de buydu. Öne atılıp elleriyle boynuzları tutarak miğferi adamın başından çekip aldı. Skandiyalı daha itiraz bile edemeden içinde yumuşak bir kafa desteği bulunmayan demir miğferi sertçe adamın başına çarparak dizlerinin çözülmesine neden oldu. Nils yalnızca bir saniyeliğine tökezlemişti ama bu kadarı yeterliydi. Demir bir pençe sakalından yakaladı ve aniden öne fırladı.

Horace da aynı anda öne çıkarak dengesini kaybeden Skandiyalının yolunu kesti. Yukarı doğru kaldırdığı sağ elinin içiyle Skandiyalının geniş burnuna okkalı bir darbe vurdu. Sıkıca tuttuğu sakalı eşzamanlı olarak bırakınca, geriye savrulan Skandiyalı sırtüstü sert toprağa düştü.

Horace, burna alınan sağlam bir darbenin kaçınılmaz bir biçimde adamın gözlerini yaşartacağını biliyordu. Gözyaşları nedeniyle önünü göremeyen Nils yerde debelenirken, kulağına metalin deriye sürtünmesinden çıkan gıcırtı sesi geldi. Hemen ardından da boğazına sert uçlu bir nesnenin battığını fark etti. Duyduğu ses kulağına bir şekilde tanıdık geliyor, içgüdüleri

ona kımıldamaması gerektiğini söylüyordu. Kımıldamadan bekledi. Görüşü açıldığında, çocuğun çenesinin altına hafifçe bastırdığı, göz alıcı uzunluktaki kılıcını fark etti.

"Daha fazlasına gerek var mı?" dedi Horace. Tebessümü yok olmuş, genç yüzüne ölümcül bir ciddiyet yerleşmişti. Nihi, durumunun hiç de parlak olmadığının farkındaydı. Kılıcı hafifçe boğazından çeken Horace, rakibine cevap verme fırsatı tanıdı.

Başını iki yana sallayan Skandiyalı, genzinden akıp boğazına dolan kan nedeniyle boğuk bir sesle cevap verdi.

"Yok... ger'k y'ok."

"Güzel," dedi Horace. Kılıcını çabucak kınına soktu ve elini uzatarak iriyarı deniz kurdunun ayağa kalkmasına yardım etti. Birkaç saniye göğüs göğse durup, anlayışla bakıştılar. Skandiyalının omzuna bir şaplak atan Horace diğer tayfalara döndü.

"Şüpheniz kalmamıştır herhalde?" dedi. Savaşçılardan koro halinde onay dolu sesler yükseldi. Ropehander'ın şikâyet ve yeniliklere karşı çıkma potansiyelinin hepsi farkındaydı. Genç şövalye, durumu mükemmel bir biçimde idare etmişti. İnsanı şaşkına çeviren sürati, kuvveti ve Skandiyalılara özgü tartışma yöntemlerini kavrayışı etkileyiciydi. Skandiyalılar, tepişmeyi her zaman için mantıklı bir tartışmaya tercih ederlerdi.

Horace, onaylar bakışlarla onu süzmekte olan sakallı yüzlere bakarak sırıttı.

"Ordu diye elime bu çürük yumurtaları vermişler yahu. Yaklaşın bakalım," dedi.

Sırıtan Skandiyalılar, çocuğun etrafını yarım daire çizecek şekilde sardı. Horace, Will'e yer açmaları için işaret etti.

"Pek iriyarı sayılmaz," dedi, "ama onu aranıza almazsanız kızıp korkunç bir savaşçıya dönüşebilir."

Gülmeye başlayan Skandiyalılar, Orman Muhafızı'nın geçmesi için kenara çekildiler. Ellerini kalçasına koyan Horace, oluşturulan daireyi adımlıyor, adamları inceledikçe yüzünü buruşturuyordu.

Pejmürde kılıklı herifler, diye aklından geçirdi, üstüne üstlük bir de leş gibiler. Aşırı uzamış saç ve sakallar, tıpkı Nils'in yaptığı gibi kaba ve yağlı örgüler halinde toplanmıştı.

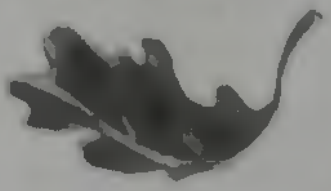
Yaralarla dolu vücutlar, kırık burunlar ve şiş kulakların yanı sıra, sanki bir hançerin ucuyla deriye kazındıktan sonra üstüne mürekkep sürülmüş gibi görünen kaba dövmelerin de her çeşidinden mevcuttu. Sırıtan kafatasları, yılanlar, kurt kafaları ve kuzeylilere has tuhaf harfler vücutlara kazınmıştı. Savaşçıların tamamı iriyarı ve tıknaz adamlardan oluşuyordu. Birçoğunun biraya düşkün olduğu göbeklerinden anlaşılıyordu.

Hepsi hesaba katıldığında, bulabilecekleri en düzensiz, leş kokulu ve sivri dilli korsan grubuna çatmışlardı. Horace, Will'e bir göz attı ve yüz ifadesi normale döndü.

"Harika durumdalar," dedi.

ON BİR

Will'in Şifacının Açıklığı adını verdiği minik alan, giderek kalabalıklaşıyordu. Malcolm'un ufacık kulübesi, Lord Orman ile Xander'ın da içinde barınmaya başlamalarıyla beraber dolmuştu. Will ile Horace, bu nedenle şahsi çadırlarını açıklığın gözlerden uzak kalabilecekleri bir köşesine yan yana kurma kararı almıştı.

Gemilerinden branda bezi ve halatlar getiren Skandiyalılar, diğer köşeye ortaklaşa kullanacakları, geniş bir barınak inşa etmeye başlamışlardı. Neyse ki Grimsdell Ormanı'nda kereste sıkıntısı yok, diye geçirdi içinden Will.

Açıklığın ortasına, ısınma ve yemek pişirmenin yanı sıra dinlenme alanı olarak da hizmet verecek olan geniş bir ateş çukuru kazılmıştı. Horace, ilk akşam Skandiyalıların kazdıkları çukurda gürleyen alevlere bir parça kuşkuyla yaklaşmıştı. İster köyleri yakıp yağmalasınlar, isterse de etrafında oturup bir içki içsinler, kuzeylilerin kocaman ateşlere zaafları vardı sanki.

"Çok büyük bir ateş," dedi Will'e şüpheyle. "Kilometrelerce uzaktan görülecek."

Orman Muhafızı omuz silkerek "Bir şey olmaz," diye yanıt verdi, "yalnızca tuhaf ışık ve seslerden oluşan Grimsdell efsanesinin daha da büyümesine yol açar, o kadar."

O anda, Skandiyalılardan *–akvavit* adı verilen kimyon tohumlarıyla beslenerek damıtılan, buğday yapımı kaba içkilerinden yanlarında birkaç fıçı getirmişlerdi– bir denizci şarkısı yükselmeye başladı.

"Gerçekten de tuhaf sesler," diye araya girdi Malcolm. "Böyle gürültüler çıkarmasını becerebilsem, insanları buralardan on sene daha uzak tutabilirdim."

Ateşin etrafında oturmakta olan Skandiyalılardan biri, yerinden kalkarak küçük izleyici grubunun yanına geldi. Ağzına kadar içkiyle dolu kocaman bir bardağı Horace'ın eline tutuşturdu.

"Al bakalım General," dedi. "Bir içkimizi iç."

Horace, dikkatle sıvıdan bir yudum aldı. Yüz ifadesi değişmesin diye büyük çaba harcamasına rağmen tüyleri diken diken olmuştu. Yeniden nefes almayı başardığında bardağı adama geri uzattı.

"Hiç fena değilmiş," dedi soluk soluğa. Skandiyalı, bir kahkaha patlatarak yeni komutanının sırtına şaplak attı. Deniz kurdunun askeri nezaket anlayışı pek gelişmemiş olmalı, diye geçirdi aklından Will.

"İşte böyle!" diye bağırdı Skandiyalı ve arkadaşlarına katılmak üzere tökezleyerek yanlarından ayrıldı.

"Tanrım," dedi Horace, içkiden ağzı yanmaya devam ederek, "bu içtikleri şeyle zırhımı bile temizleyebilirim!"

Şarkı söyleme faslı başladığında, Xander da kulübenın sun-

durmasına çıkmıştı. Skandiyalılara doğru küçümser bir bakış attıktan sonra küçük gruba katılmak üzere ilerledi.

"Bu tantana daha uzayacak mı?" diye muhatabı belli olmayan bir soru sordu. Tiksinti dolu bakışlarını Xander'a çeviren Malcolm, Horace ve Will'den bir cevap gelmedi.

Sorusuna aldırış edilmediğini kavrayan Xander'ın kaşları iyice çatıldı.

"Malcolm," dedi, "bu curcuna devam ederken lordum nasıl uyuyacak?"

Malcolm, Xander'a bir göz attı. "Bana kalırsa, eğer insan yorgunsa, etrafta bir parça gürültü varken de uyuyabilir."

"Bir parça gürültü ha!" diye patladı sekreter. "Şu barbarların yaptıkları şeye sen..."

Sözlerine devam edemedi. Will'in bir anda ağzına kapanan eli, soracağı sorunun anlaşılmaz bir mırıltıya dönüşmesine neden olmuştu. Xander, çenesini hemen kapayarak korku dolu gözlerini Orman Muhafızı'na çevirdi. Will'in genellikle sıcak ve neşeli bakan gözlerine bu kez soğuk ve tehditkâr bakışlar yerleşmişti. Sanki bir anda perde açılmış ve Orman Muhafızı'nın daha önce görmediği bir özelliği ortaya çıkmıştı.

Will, adamın tüm dikkatini ona verdiğinden emin olunca, "Xander," dedi "buraya geldiğimizden beri şikâyet edip yakınmaktan başka bir şey yapmadın. Malcolm, lordunun hayatını kurtardı. Sizlere barınak, yiyecek ve kalabileceğiniz güvenli bir yer verdi. Bu Skandiyalılar –senin *barbar* dediğin insanlar– benim dostlarım. Şatonuzu tekrar ele geçirmeniz için size yardımcı olacaklar. Bazıları muhtemelen bu sırada hayatını kaybedecek. Evet, onlara para ödüyoruz ama bu, onlara ihtiya-

cımız olduğu gerçeğini değiştirmez. Artık senin bu tavırlarından çok sıkıldık ve bıktık, Xander. Şunu bil ki Skandiyalıların aksine, sana hiç ama hiç ihtiyacımız yok. Bundan böyle ağzından tek bir şikâyet ya da küçümseyici söz çıktığını duyarsam, yemin ederim ki seni Macindaw'a kadar sürükler ve Keren'e bizzat teslim ederim. Anlaşıldı mı?"

Xander'ın Will'in elinin üzerinden bakan gözleri, hâlâ ardına dek açıktı. Orman Muhafızı, adamı kaba bir hareketle sarstı.

"Anlaşıldı mı dedim?" diye tekrarladı, sözlerini yavaşça ve belirgin bir şekilde vurgulayarak. Sonra elini adamın ağzından çekti.

Kesik kesik hırıldayan Xander, göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra da kısık bir sesle yanıt verdi.

"Evet."

Derin bir iç geçirme sırası Will'e gelmişti artık.

"Güzel," dedi. Horace ile Malcolm'dan da durumu onayladıklarını belli eden işaretler geldi. Will, Xander'a arkasını dönmek üzereydi ama ufak tefek adam, içinden gelen konuşma arzusunu bastıramamıştı.

"Bana göre hava hoş..." diye o çok iyi bildikleri ukala ses tonuyla konuşmaya başladı yine.

Will, ellerini çaresizce gökyüzüne kaldırdıktan sonra kısa boylu adama döndü.

"Sen kaşındın!" dedi öfkeyle. Uzanıp yakasından tuttuğu Xander'ı kendi etrafında döndürerek, adamın dengesini kaybetmesine ve hafifçe yan dönmesine neden oldu. Vakit kaybetmeden kara bataklığa ve Grimsdell Ormanı'ndan çıkarak Macindaw'un yanındaki düzlüğe açılan patikaya yöneldi.

Horace ile Malcolm'a "Bir saate dönmüş olurum," diye seslendi omzunun üstünden. "Çöpü çıkarmam gerek." Zaten ne Horace ne de Malcolm'un Will'i durdurmak gibi bir niyetleri yok gibiydi.

Xander debelenip feryat ediyordu ama Will'in eli, yakasına demir bir pençe gibi yapışmıştı. Sekreteri arkasından sürükleyerek hızla yürümeye devam ediyordu. Xander'ın elinden çocuğun peşi sıra tökezlemekten başka bir şey gelmiyordu. Sendeleyip devrilmesi halinde Will'in onu beklemeyeceğini ve ayaklarının üzerinde doğruluncaya dek vücudunu arkasından sürükleyeceğini hissediyordu.

Horace, sonradan Will'in bu dediğini gerçekten de yapıp yapmayacağını merak edecekti. Yapabilirdi aslında ama Xander'ın Malcolm'un yaşadığı yer ve Will'in emrindeki silahlı Skandiyalılarla şatoya saldırma hakkında yaptığı planlar da dâhil, haklarında tüm bildiklerini Keren'in ellerine teslim etmiş olacaktı. Horace'a kalırsa, Will'in adamı bataklığa fırlatma olasılığı daha yüksekti. Dışarı çıkmasına yardım edip etmeyeceği ise belirsiz bir konuydu.

Ancak Horace bunu asla öğrenemeyecekti çünkü Will ormanın içinden geçen patikanın başına vardığında, Malcolm'un diğer yönden koşturan adamlarından biri, hızla açıklığa dalmıştı.

Çocukken geçirdiği kaza sonucu omurgası korkunç bir şekilde bükülen Poldaric'ti gelen. Kalıcı bir kamburu vardı ve kafasının yamukluğu nedeniyle doğrudan ön tarafa bakamıyordu. Ancak Horace, genç adamın ağaçların arasında ne kadar hızlı ilerlediğini fark etmişti. İnsan vücudunun uyum sağlama yeteneğine bir kez daha hayran kaldı.

Poldaric, Will'i görmüştü artık ve yüz yüze gelebilmek üzere çocuğun yanına sokuldu.

"Arkadaşın, mesaj gönderiyor!"

İki saat sonra, Malcolm'un küçük oturma odası tıka basa doluydu. Horace, Malcolm, Orman, Gundar ve Xander, şöminenin etrafına sıralanmıştı.

Alyss'in mesajının son kısmını da çevirmeyi bitiren Will, somurtarak arkasına yaslandı.

"Kötü haber mi?" diye sordu Horace çabucak. Will, omuz silkti.

"Olabilir. Görünen o ki Keren, önümüzdeki birkaç gün içinde General MacHaddish adlı birinden ziyaret bekliyor." Gözlerini masanın etrafında gezdirdi. "Bu isim kimseye bir şey ifade ediyor mu?"

Malcolm, bir şey bilmediğini gösterircesine omuz silken Gundar'ı takip etti. Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatan Orman, başını iki yana salladı.

"Onun bir İskoti ve Haddish adında birinin oğlu olması hariç, hayır. Bu ismi daha önce duymuş muydun, Xander?"

Kısa boylu sekreter, dikkatle düşündükten sonra başını iki yana salladı. Will ile yaşadıklarının ardından tartışmaya dâhil edilmiş olduğuna sevinmişti ve işe yarayacak bir şeyler yapmak için can atıyordu.

"Korkarım hayır, lordum."

"Eh, en azından Keren'in İskotilerle işbirliği yaptığına dair

teorini doğruluyor," dedi her zamanki gibi pratik düşünen Horace.

"Doğru," dedi Will, "ama keşke daha fazlasını bilebilseydim. Örneğin, bu MacHaddish denen adamın yanında bir ordu getirip getirmediğini bilmek iyi olurdu."

Orman, düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Bu aşamada generale büyük bir birliğin eşlik edeceğini sanmam," dedi ve masadaki tüm kafalar şatonun lorduna çevrildi. "Sınırdan geçen ana yol, yılın bu zamanında geçit vermez. Kar daha en az üç hafta boyunca erimeyecektir."

Will'in kalem ve kâğıtlarına uzanarak bölgenin basit bir haritasını çizdi.

"Şuradaki dağlar, doğal bir sınır oluşturuyor," dedi. "Gördüğünüz gibi, Macindaw Şatosu Araluen'e açılan ana geçidin hemen karşısında yer alıyor. Ancak geçit, kışın kar nedeniyle kapalıdır. Bu nedenle Macindaw'da hiçbir zaman büyük bir kış garnizonuna ihtiyacımız olmadı. Ufak tefek baskınlar dışında mücadele etmemiz gereken bir düşman yoktu karşımızda."

Haritadaki dağların içlerine çabucak bir dizi ince çizik attı. "Buralarda çok sayıda küçük yan yol vardır ama hepsi son derece dik ve kaygandır. İçlerinden küçük bir grubu geçirebilirsiniz belki ama ikmal hatlarıyla birlikte bir orduyu asla."

Orman'ın omzunun üstünden bakan Horace, haritayı inceliyordu. Düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Ayrıca," dedi, "hiçbir general büyük bir kuvveti keşif yapmadan düşman toprağına sokmaz."

Will de onaylarcasına başını salladı. "Öyleyse MacHaddish'in yanında küçük bir birlik bulunacağını varsa-

yabiliriz. Bu da gece yolculuk edecekleri anlamına geliyor." Etrafına bakındığında, sözlerinin onaylandığını fark etti. Konuyla pek ilgili görünmeyen Gundar hariç. Skandiyalılar böyle oturup plan yapmaktan nefret ederler, diye hatırlattı Will kendi kendine.

"Aklında ne var öyleyse?" diye sordu Horace.

"Geliş tarihini öğrenmek için şatoyu gözleyeceğiz," dedi Will. "Ardından da Pikta'ya dönüş yolunda onu esir alıp, kendisine birkaç soru soracağız."

Başını sallayarak planı onaylayan Horace da "Fena değil," dedi, "ama bir İskotiden fazla bilgi almayı bekleme. Haklarında duyduklarıma bakılırsa, pek konuşkan bir halk değiller."

Gülümseme sırası Malcolm'daydı şimdi.

"Şey, sanırım ben onu konuşturmanın bir yolunu biliyorum."

ON İKİ

Yine kar yağıyordu. Bulutlar, özellikle Will ile Horace'ın kamp kurdukları ormanda şafağın söküşünü bile maskelemişti. Dolayısıyla, güneşin tam olarak ne zaman doğduğu anlaşılamamıştı. Araziyi kaplayan donuk gri ışıklar hafifçe aydınlanmıştı, hepsi o. Geceden gündüze geçtiklerinin farkında olmayan Will, birkaç dakika önce karanlık bir lekeden ibaret olan elini artık seçebildiğini fark etti.

İki kişilik küçük bir çadır ve ağaçların arasına astıkları brandadan oluşan küçük kampları, Pikta sınırına açılan patikanın kenarından yirmi metre uzaklıkta kazmış oldukları bir açıklığa kuruluydu. Yolun yürüyenler tarafından görülemeyecek kadar uzağında, ancak sesleri duyacak kadar da yakınındaydılar.

Alyss'in mesajını almalarından bu yana iki gün geçmişti. İki yoldaş, sınırdan geçecek olan esrarengiz İskoti generalini kaçırmamak için yolu gözetlemeye karar vermişti. Adamın yanındaki birliğin büyüklüğünü öğrenmeleri halinde, dönüş yolculuğunda kurmayı planladıkları pusuyu planlayabileceklerdi böylece.

Gözlem noktasının yanı sıra, Malcolm tarafından ormanın içine yerleştirilen bir dizi gözlemci de Pikta yolunun önünü kesen dağların içlerindeki patikaları izliyordu. Malcolm, çocuklara adamlarının görülmeden hareket etmeye alışık olduklarını söylemişti. Senelerden bu yana gözlerden uzakta kalma yetenekleri sayesinde güven içinde yaşamışlardı.

Will, birkaç metre ötedeki çadırda uyuyan Horace'ın birden uyandığını fark etti. Bir, iki saniye sonra, üçgen şeklindeki küçük girişte karmakarışık saçları ve kızarmış gözleriyle arkadaşının yüzü belirdi. Will, brandadan barınağın altında çömelmiş oturuyordu.

"Günaydın," diye homurdandı Horace. Will başını sallamakla yetindi. Horace, sürünerek çadırdan çıkarken, bu kadar küçük bir çadırdan, dizlerini nemli toprağa koyup ıslatmadan çıkmanın imkânsızlığını düşünüyordu. Doğrulup gerindi ve hafifçe inledi.

"Bir işaret var mı?"

"Evet," dedi Will arkadaşına dönerek. "Yaklaşık yirmi dakika önce elli İskoti'den oluşan bir grup sınırdan içeri girdi."

"Gerçekten mi?" Horace, şaşırmış görünüyordu. Henüz tam olarak uyanamamıştı.

Will bakışlarını gökyüzüne kaldırarak, "Tabii, hem de nasıl," dedi. "Öküzlere binmişlerdi ve bir yandan da tulumla davullarını çalıyorlardı. Elbette hayır, geçmiş olsalar, seni uyandırırdım; sırf horultularını kesmek için bile olsa."

"Ben horlamam ki," dedi Horace ağırbaşlı bir ifadeyle. Will'in yüzü şüpheci bir hal aldı.

"Öyle mi?" dedi. "O zaman bu gürültüleri çıkaran her kimse, söyle ona çadırı terk etsin. Bal gibi de horluyorsun."

Horace başını sallayarak, "Hayır, horlamıyorum. Bundan eminim. Çünkü horluyor olsam, kendim de duyarım," dedi. Ardından "Yani bir gürültü duymadığıma göre, horluyor olmam," diye ekledi, Will'in, neden söz ettiğini anlamıyor olma ihtimaline karşı.

Ağacın tekine asılı duran mataradaki buzlu sudan bir yudum aldıktan sonra, bir parça sert ekmek ve biraz kurutulmuş meyve çıkarmak için çantalardan birini karıştırdı. Gördüğü manzara karşısında yüzü asıldı.

"Kahvaltı," dedi durumdan memnun olmadığını belli eden bir sesle.

Will, umursamazlıkla omuz silkti. "Daha kötüsünü de yemiştim."

Ekmekten bir ısırık alan Horace, branda bezinden tentenin altındaki Orman Muhafızı'nın yanına çömeldi. Açık havada geçirdiği birkaç dakika nedeniyle saçında ve omuzlarında şimdiden kar taneleri birikmeye başlamıştı.

"Ben de," dedi, "ama bu, şu yediklerimden keyif almamı gerektirmez."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Horace, arada sırada huzursuzca kımıldanıyordu. Saatlerce kımıldamadan durabilmek konusunda eğitimli olan Will, eski dostunun durumunu anlayışla karşılıyordu. Savaşçılar, doğaları gereği eylem insanlarıydı. Oturup bir şeylerin olmasını beklemek, almış oldukları tüm eğitime ters düşüyordu. Daha çok Horace'ın can sıkıntısını geçirmek için konuşmaya başladı.

"Bugünlerde Evanlyn'i sık görüyor musun bakalım?"

Horace, başını hızla arkadaşına doğru çevirdi. Evanlyn diye

söz etmiği kişi. Araluen Krallığı'nın prensesi Cassandra'ydı. Will ile Horace kızla tanıştıklarında, Evanlyn adını kullanarak seyahat ediyordu. Horace, Skandiyalılara esir düştükleri dönemde Will ile Prenses'in arasında özel bir bağ kurulduğunu biliyordu. Bugünlerde o bağın ne kadar güçlü olduğunu merak etti. Horace geldiğinden bu yana Will, kızın adını ilk kez ağzına alıyordu. Çok da şaşırmadım aslında, diye düşündü. Baronluğa varmasıyla birlikte, kişisel meseleler hakkında konuşacak fırsatları olmamıştı pek. Tüm dikkatlerini Skandiyalılarla yaptıkları anlaşmaya, Alyss'in mesajlarına ve şimdi de şu esrarengiz İskoti generalinin gelişine vermek zorunda kalmışlardı.

"Ara sıra görüşüyoruz," dedi kısaca.

Will hislerini belli etmeden başını sallayarak, "Kaçınılmaz bir şekilde," dedi. "Ne de olsa, şatoda görevlisin. Bazen karşılaşıyorsunuzdur herhalde, değil mi?"

"Şey... ondan biraz daha sık görüşüyoruz," dedi Horace dikkatle. Aslında Prenses ile birbirlerini oldukça sık görüyorlardı ama Will'le bu konu hakkında konuşmak istediğinden emin değildi. Geçmişte Evanlyn söz konusu olduğunda, aralarında hafif bir gerginlik yaşanmıştı ve aynı şey bir daha olsun istemiyordu. Will'in onu izlediğini fark ederek bir şeyler ekleme ihtiyacı hissetti.

"Yani demek istiyorum ki balolarda, danslı toplantılarda falan, sık sık görüşüyoruz," dedi. Bu tür toplantılara Cassandra tarafından kavalye olarak davet edildiğini söylemedi. "Bir de piknikler var tabii." Ancak bunu söylediği anda pişman oldu.

Will şüpheyle ona bakarak, "Piknikler mi?" dedi. "Ne hoş.

Bugünlerde şato hayatı kocaman bir pıknıkten ibaretmiş gibi geliyor kulağa."

Horace, derin bir nefes aldı ve cevap vermemenin daha iyi olacağını düşündü. Ayağa kalkarak hâlâ gevşememiş olan bel kaslarını ovuşturdu.

"Bu kamp kurma oyunu için yaşlanıyorum artık," dedi. Arkadaşının konuyu kasıtlı bir biçimde değiştirdiğini fark eden Will, davranışından dolayı utanç duydu. Ne de olsa, Araluen Şatosu'nda görev yapıyor olması Horace'ın suçu değildi. Ayrıca Evanlyn'in -daha doğrusu Cassandra'nın– eski bir dostu olarak onunla zaman geçirmesinde olağandışı bir şey yoktu.

"Affedersin, Horace," dedi, "haddimi aştım. Sanırım üzerimde bir tedirginlik var. Hiçbir şey yapmadan beklemekten nefret ediyorum."

Aslında beklemeye son derece alışıktı ve durumdan kesinlikle rahatsız olmuyordu. Will'in geri adım attığım fark eden Horace, arkadaşına doğru döndü. Yüzü kendine has yumuşak tebessümüyle aydınlanınca, Will de aralarındaki o garip gerginliğin geçtiğini anladı.

Malcolm'un adamı Ambrose, duruma son derece uygun bir şekilde, açıklığa dalarak alçak sesle fısıldamak üzere tam da o anı seçmişti.

"Orman Muhafızı! Sör Horace! İskotiler geliyor!"

Topu topu dokuz kişiydiler: General MacHaddish ve sekiz askerden oluşan bir muhafız grubu.

MacHaddish, küçük grubun önünde at sürüyordu. Kas-

lı ama tıknaz bir vücudu vardı. İskotiler pek de uzun boylu bir halk sayılmazlardı. Başlığının sol tarafından sarkan, sıkıca örülmüş uzun bir örgü dışında, keldi. Uzun bir battaniyeyi andıran kaba, yünlü ve ekose bir örtüye sarınmıştı. Omuzlarıyla göğsünün etrafına sarılı kıyafeti, buz gibi soğuk havada bile kollarını açıkta bırakıyordu. Aynı kumaştan yapılma uzun bir etek ve koyun derisinden çizmeler giyiyordu. Kocaman kabzası başının üzerine doğru uzanan, geniş ağızlı kılıcı sırtına asılıydı. Yüzünün sol tarafındaki kalın mavi çizgiler, onun ikinci ya da daha alt dereceden bir general olduğunu gösteriyordu. Sağ yanağıyla çıplak kollarına daha koyu tonlarda kalıcı dövmeler çiziliydi.

Sol elinde yemek tabağından biraz daha büyük, demirle süslenmiş, ufak tefek bir kalkan taşıyordu.

Adamları da aynı şekilde solgun kırmızı ve mavi renklerde ekose kıyafetlere bürünmüşlerdi. Ancak yüzlerindeki boya yalnızca gözlerinin etrafını çevreliyor, mavi birer maske oluşturarak adamların basit birer asker olduklarını simgeliyordu. Bir iki tanesi, generalinki kadar büyük olmayan kılıçlar taşıyorlardı. Diğerleri ise silah olarak sopa –daha doğrusu uçları çivilerle kaplı kalın değnekler– ve aynı küçük, yuvarlak kalkanı tercih etmişti. Will, tüm askerlerin çizmelerinin üst kısmında, yakın dövüşte kullanılan uzun kamaların kabzalarını seçebiliyordu.

Patikayla arasında iki metre bile olmayan Orman Muhafızı, İskoti birliği sabit bir hızda yanından geçerken, pelerinine sarınarak kımıldamadan bekledi. Beş metre kadar gerideki ağaçların arasında duran Horace, arkadaşının neredeyse görünmez bir şekilde arazinin bir parçası haline gelişini hayranlıkla izli-

yordu. Will'in beklediği yeri bilmesine rağmen, çocuğun silüetini seçmekte zorlanıyordu. Potansiyel bir düşmana bu kadar yaklaşabilmek, gerçekten de çok yararlı, diye geçirdi içinden. Yakın mesafeden çok daha detaylı bir gözlem yapılabiliyordu.

İskoti çizmelerinin kalınlaşan kar örtüsünde çıkardığı çıtırtılar, küçük grup patikadaki dönemecin ötesine geçtiğinde duyulmaz oldu. Son kırmızı ekosenin de ağaçların arasında kayboluşunu izleyen Horace, Will'in yanına geldi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Orman Muhafızı arkadaşına dönerek, "Macindaw'a gittiklerinden emin olmak için belli bir mesafeden onları izleyeceğiz," dedi. "Sonra da dönüş yolunda onlara bir karşılama töreni hazırlayacağız."

Başını sallayan Horace, bir süredir içini kemiren soruyu dile getirdi.

"Ya eve başka bir yoldan giderlerse?" Will, birkaç saniye suskunluğunu korudu.

"Öyleyse doğaçlama yapmamız gerekecek," dedi ve biraz sinirlenerek ekledi: "Tanrı aşkına Horace! Beni endişelendirmeye çalışmaktan vazgeç artık!"

ON ÜÇ

Pencerenin yanındaki Alyss, Macindaw'u kaplayan kasvetli kar örtüsünü izliyordu. Kapalı gökyüzünün doğusundaki alçak ve soluk parıltı, ona güneşin doğduğunu söylüyordu. Başka bir zaman olsa, manzaranın –tepeleri kar nedeniyle beyazlaşmış karanlık ağaç toplulukları tarafından çevrelenen bembeyaz arazilerin– vahşi güzelliği karşısında kendinden geçerdim, diye geçirdi içinden.

Ancak şu durumda, manzara gözüne kasvetli ve iç karartıcı görünüyordu. Dışarıdaki dünyanın renklerini özlemişti. Şatonun çirkin ve korkutucu duvarlarına bir de Keren'in kendine seçtiği renksiz sancak eklenmişti: Siyah ve beyaz çapraz çizgilerden oluşan bir kalkanın üstüne yerleştirilmiş, kara bir kılıç.

Uzun pencerenin alt pervazı, neredeyse dizlerinin hizasındaydı. Bu da Alyss'in aşağıdaki avluyu net bir biçimde görebilmesini sağlıyordu. Gerçi avluda görmeye değer pek bir şey olmuyordu; yalnızca rutin nöbet değişimleriyle hisar kulesinden geçerek devriye kapısına ya da ahıra giden birileri çarpıyordu gözüne. Yılın bu vaktinde Macindaw çok az misafir

ağırlardı. Keren'in darbesini sahneye koymak üzere kış mevsimini seçmesinin nedeni de muhtemelen buydu.

Dış kapıdan gelen anahtar tıkırtısı, ilgisizce arkasını dönmesine neden oldu. Kahvaltısından arta kalanları almak üzere gelmiş bir hizmetkâr olmalıydı. Yine de monoton hayatına küçük de olsa renk katan her şeyi sevinçle karşılıyordu. Kapı açılıp da Keren içeri girdiğinde önce şaşırdı, ardından endişelenmeye başladı.

İlk aklına gelen şey, Keren'in şüphelerini üstüne çekecek bir şeyler olduğuydu. Arkasına kaydırdığı elleriyle kolunun yenindeki siyah renkli küçük ve parlak taşa dokundu. Asi soylunun, içinde bir kahve cezvesi ve iki fincan bulunan bir tepsi taşıdığını fark edince şaşkınlığı iyice arttı. Kapıyı ayağıyla kapatan Keren, kıza gülümsedikten sonra tepsiyi masaya bıraktı.

"Günaydın," dedi neşeyle.

İhtiyatlı bir tavırla başını sallamakla yetinen Alyss, neler olup bittiğini merak ediyordu. Gözleri, hemen Keren'in belindeki, mavi mücevherin durduğu keseye kaydı. Bunu fark eden Keren, güven verircesine ellerini iki yana açtı.

"Oyun yok. Hipnoz yok. Yalnızca birlikte birer fincan kahve içeriz demiştim," dedi.

Alyss, gözlerini şüpheyle kahve cezvesine çevirdi. Keren cezvenin içine ilaç karıştırmış olabilirdi. Alyss'in yıldıztaşıyla hakkından gelemeyeceği türden bir ilaç...

"Kahvaltımı henüz bitirdim," dedi soğuk bir sesle. Keren, kızın güvensizliğini anlayışla karşılayarak gülümsedi.

"Kahvenin ilaçlı olduğunu mu sanıyorsun?" dedi. Kendine

bir fincan doldurup derin bir yudum aldı ve memnuniyetle derin bir iç geçirdi. "Eh, öyle olsa bile, tadı harika olan bir ilaç."

Dalgınlıkla, sanki bir şey olmasını beklercesine durdu. Birkaç saniye sonra gülümseyerek başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır. Kendimi kötü hissetmiyorum... bir yudum daha içme isteği dışında."

Ardından fincanını bir kez daha ağzına götürerek karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Alyss, hâlâ ikna olmamıştı. "İçeri girmeden önce panzehir içmiş de olabilirsin tabii."

Bunun haklı bir tespit olduğunu itiraf etmek zorunda kalan Keren, başını salladı. Hemen ardından da keyifli bir sesle ekledi, "Alyss, eğer seni ilaçla uyuşturmak isteseydim, sence buraya elimde kahve cezvesiyle mi gelirdim?"

"Neden gelmeyesin ki?" diye yanıt verdi Alyss.

"Eh, şöyle düşün: Seni uyuşturmak istesem, neden böyle yanına gelip seni tedirgin edeyim ki? İlacı biraz önce etmiş olduğun kahvaltının içine karıştırmam daha uygun olmaz mıydı?"

Masada toplanmayı bekleyen boş tabağı, fincanı ve çaydanlığı işaret etti. Alyss, Keren'in haklı olduğunu anladı. Elinde kahveyle birden çıkagelince, ister istemez şüphelenmişti. Öte yandan kahvaltısını hayatından memnun bir şekilde bitirmiş, uyuşturulma fikrini aklına bile getirmemişti.

"Sanırım öyle olurdu," dedi gönülsüzce. Keren bir kez daha sandalyeyi işaret edince, merakla oturdu.

Diğer fincanı da kahveyle dolduran Keren, kıza içmesini işaret etti. Sandalyenin ucunda tetikte bekleyen Alyss, kendisine denileni yaptı. Keren'in söylediği gibi kahvenin tadı mükemmeldi. İçine başka bir şey katılmadığı anlaşılıyordu. Ne aniden başı dönmüş ne de midesi bulanmıştı. Ancak yine de ikinci yudumunu almadan önce Keren'in fincanı ağzına götürmesini bekledi. İlacın etkisi birikerek artıyor da olabilir, diye mantık yürütüyordu. Keren, bir kez daha onun aklındakileri okurcasına gülümsedi.

"Kendini daha güvende hissetmeni sağlayacaksa, yudumlarımızı sırayla alırız," dedi. "Bana hiç güvenmiyorsun, değil mi?"

Gülümsüyordu ama karşısında buz gibi bir surat vardı.

"Yeminini bozdun," dedi Alyss. "Sana artık kimse güvenmez. İskotiler bile."

Adamın yüzünde bir an için beliren acılı ifadeyi görünce, Keren'in, yaptıkları için büyük bir bedel ödeyeceğinin farkında olduğunu anladı. Toplumun dışında kalmış, tüm tanıdıkları tarafından düşman ilan edilmişti. Bütün Araluen'i karşısında bulabilirdi; yıllardır verdiği hizmetlerle güvenlerini ve saygılarını kazanmış olduğu insanlar, artık can düşmanlarıydı. Hiç tanımadığı insanlar bile adını küfürler eşliğinde anıyordu.

Yeni yoldaşları da eskilerinin yerine asla geçemeyecekti, çünkü ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmeyeceklerdi. Yeminini bozan, sözünden dönen bir kişinin aynı şeyi bir daha yapmaması için hiçbir neden yoktu. Sancağı altında topladığı adamların kalitesizliklerinin farkındaydı. John Buttle türü adamların. Keren, yardımcısına asla tam olarak güvenemiyordu. John Buttle, ya da hitap edilmekten hoşlandığı isimle

Sör John, yalnızca kendisine bir faydası dokunduğu sürece Keren'in yanında kalacaktı. Ardından da daha kârlı bir seçenek gördüğünde ona ihanet edecekti.

Keren geç de olsa, bizzat Buttle gibi birine dönüşmüş olduğunu fark etmişti. Sağlam ayakkabı değildi. Güvenilmez biriydi. Saygı duymak üzere yetiştirilmiş olduğu değerleri terk etmişti. Yerlerine koyduğu şey de... Neydi ki?

Şu an burada olma nedeni de bu, diye düşünen Alyss birden olan biteni kavrayıverdi. Keren'in askerleriyle hiçbir ortak noktası bulunmuyordu. Kaba saba ve eğitimsiz adamlardı; ne prensiplere ne de ahlaki değerlere önem veriyorlardı. Tek yaptıkları şey, Keren'e ne tür bir insana dönüşmüş olduğunu hatırlatmaktı.

En önemlisi de Keren'in seçmiş olduğu yolun doğruluğuna dair hiçbir güvencesi yoktu. Tüm bunları zihninde bu kadar kolayca açıklayabildiği için şaşıran Alyss, adamın ziyaretinin arkasında yatan nedeni anladı.

Tek başınaydı Keren. Dahası, kendisini yalnız hissediyordu. Bu gerçeğin ışığında zihnini kaplayan yeni bir ilgiyle göz attı şövalyeye. Belki de bu rezaleti daha fazla can kaybı yaşanmadan tersine çevirme şansı gelmişti ayağına.

"Hâlâ çok geç değil," dedi dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilip Keren'in gözlerinin içine bakarak. "Bu durumu sona erdirebilirsin."

Keren, gözlerini onunkilerden kaçırdı. Alyss'le göz göze gelmeyecekti.

"Artık geri adım atamam," dedi. "Yalnızca seçmiş olduğum yolda ilerleyebilirim."

"Bu çok saçma!" dedi Alyss gözle görülür bir canlılıkla. "Hata yaptığını itiraf etmek için hiçbir zaman çok geç değildir! Endişelerinin nedeni Buttle mı? Seninle tartışmayı göze alamaz ki! Korkağın teki o."

Keren, sertçe gülerek, "Buttle beni endişelendirmiyor," dedi. "Yanına aldığı eşkıyalar ve sokak serserileri de öyle. Ama sen de söyledin ya, yeminimden döndüm. Bana artık kim güvenir ki?"

"Tamam," diye kabullendi Alyss, "hayatın bir daha eskisi gibi olmayacak. Bağışlanması yıllar sürebilecek bir hata yaptın. Ancak bu yoldan şimdi ayrılırsan, yeniden Araluen'e olan bağlılığını ilan edersen, en azından hayatının geri kalanında toplum dışına itilmezsin."

Keren bir karşılık vermedi ama Alyss, onun derin düşüncelere daldığını görebiliyordu. Biraz daha ısrar etmeye karar verdi.

"Keren, bir İskoti generalinin sana..." Keren bir anda şüphe dolu bir ifadeyle başını kaldırınca susan Alyss, umursamaz bir el işareti yaptı. "Tanrı aşkına, aptal değilim ben!" dedi sabırsızlıkla. "Geçen gün adamlarından biri o ismi telaffuz ediyordu." Açıklamasının Keren'i rahatlattığını fark edince devam etti. "Gönder onu buradan. Anlaşmanın bozulduğunu söyle. Ya da bir şekilde adamı kandır. Plana uygun davranacağını söyle onlara. Adamı biraz oyalayıp eski askerlerini şatoya çağır. Yol verdiğin adamlar çok uzakta olamaz. Will sana yardım edecektir."

Lakin Keren başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Çok geç," dedi. "Artık geri dönüş yok. İskotilere ihanet

edersem, beni öldürürler. Buttle'ın adamları da beni kurtarmak için savaşmaz, aksine benim yerime o geçer. İşgale geldiklerinde, yol üstünde ikmal hatlarını tehdit eden Macındaw tehlikesi olmadığı sürece, İskotiler bu duruma aldırış bile etmez."

Birden irkilen Alyss, "İşgale mi?" diye tekrar etti inanmazlıkla. "Ben yalnızca sınırı geçip bir, iki yeri yağmalayacaklar sanmıştım."

Keren, acı acı gülümsedi.

"Hayır güzelim. Birkaç baskın ve çatışmadan daha önemli bir mesele bu. Norgate Baronluğu'nu ele geçirip Pikta'nın bir parçası haline getirmeyi planlıyorlar."

Alyss, yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Bir Haberci olarak baronluğun stratejik öneminin farkındaydı. İskotilerin Norgate'i ele geçirmeleri halinde, kafalarına estiğinde istedikleri komşu baronluğa baskın yapmalarının önü de açılmış oluyordu. Araluen, bunun olmasına asla izin vermezdi. Yıllarca sürecek ve her iki ülkenin de kaynaklarını tüketecek bir savaş çıkabilirdi.

"Keren," dedi Alyss. Yeniden öne eğilip samimiyetini belli etmek için adamın elini ellerinin arasına almıştı. "Bu olan bitene bir son vermen gerekiyor... Hem de hemen!" Keren başını iki yana sallamaya başlayınca, öfkeyle sesini yükseltti. "Çok geç olduğunu söylemeyi de kes! Bu tür şeyler için hiçbir zaman çok geç değildir! Tanrı aşkına, ben senin lehine konuşurum. Buna bir son verirsen, bizzat Kral'a kadar çıkıp seni affetmesini isterim."

"Senin gibi basit bir kız, ha?" dedi Keren alayla.

Alyss, dudaklarına kadar gelen öfkeli cevabı yuttu.

"Bir Haberci olduğumu unutuyorsun," dedi onun yerine. "Bir Haberci'nin sözü, çok büyük önem taşır; Kral'ın karşısında bile. Bu çılgınlığa hemen son vermen halinde, sana yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım. Yemin ederim."

Kapıdan bir tıkırtı geldi ve Keren'in adamlarından biri içeri girdi. Keren, öfkeden kararan yüzüyle başını kaldırdı.

"Çık *dışarı*, lanet herif!" diye patladı. Özür diler gibi bir hareket yapan asker, kapı eşiğinde durmaya devam etti.

"Özür dilerim Lord Keren, ama Sör John size haber verilmesini istedi. İskoti generali şatoya yaklaşıyormuş."

Keren aceleyle ayağa kalkıp masaya çarpınca, odanın içi yere düşen tepsinin çıkardığı tıngırtılarla doldu. Askeri hızlı bir el işaretiyle gönderip, kapıyı arkasından kapattı Keren.

"Eh," dedi, "ok yaydan çıkmış gibi duruyor."

Alyss, şansını yeniden denedi. "Keren, sana yardım edebilirim. İnan bana."

Keren dönüp ona son bir kez gülümsedi. Ancak Alyss, onun acı içinde olduğunu görebiliyordu.

"Aslına bakarsan, iki gün öncesine dek edebilirdin de... ama Lord Syron, önceki gece hayata veda etti."

Alyss de ayağa kalkarak, "Demek Syron öldü," dedi ifadesizce.

Keren, başıyla onayladı. "Öyle olsun istememiştim, ama bu benim suçum. Korkarım ellerime şimdiden kan bulaştı tatlım. Dolayısıyla, ölü bir adamı diriltemediğin sürece, bana bir faydan dokunmaz. İnan bana," diye kızın sözlerini taklit ederek ekledi.

Alyss'in söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Hain şövalye arkasını dönerek üzgün bir sesle, "Artık gidip şu İskoti barbarıyla görüşsem iyi olacak sanırım," dedi.

ON DÖRT

Will ile Horace, İskoti grubunu birkaç yüz metre geriden takip ediyorlardı. Will tek başına olsa, takibi çok daha yakından sürdürebilirdi, ancak Horace yanındayken araya belli bir mesafe koymanın daha uygun olacağını düşünmüştü. Uzun boylu savaşçı arkadaşı, hiç de sakar bir insan değildi aslında. Hatta bir şövalyeye göre, oldukça zarif hareket ediyordu.

Ancak hareketleri, bir Orman Muhafızı'nın ormanda sessizce ilerleme yeteneğiyle kıyaslanamazdı bile. Dar patika boyunca Will'i takip eden Horace, kendisini yaralı bir ayı gibi hissediyordu.

"Bunu nasıl becerdiğinizi bilmiyorum," dedi sonunda. Will ona anlamadım dercesine bakınca, açıklama yapma gereği hissetti. "Siz Orman Muhafızları'nın nasıl bu kadar sessiz hareket ettiğinizi," diye ekledi. Hafifçe kaşlarını çatan Will, arkadaşının yanına geçti.

"Şey, öncelikli olarak," dedi alçak sesle, "biz Orman Muhafızları, ortalıkta dolaşıp *'Bunu nasıl becerdiğinizi bilmiyorum'* diye bağırmıyoruz."

Horace, arkadaşına biraz kırılmıştı.

"Şey... doğru. Affedersin," diye fısıldadı.

Will, başını sallayarak yeniden ilerlemeye başladı. Onu beş metre kadar geriden takip eden Horace, basacağı noktaya dikkat ediyor ve adımlarını abartılı bir özenle atıyordu. Patikayı kaplayan kalın kar örtüsü işimize yarıyor, diye düşündü. Ayrıca yağmakta olan kar da gözden uzak bir şekilde ilerlemelerine yardımcı olacaktı. Gerçekten de siyah beyaz benekli pelerinine sarınan Will, beş metrelik mesafede bile Horace'ın görüş alanından çıkıp duruyordu.

Horace'ın çizmelerinin altında kırılan her ağaç dalı, yolun başını çeken Will'in dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Amma da kocaman ayakları var, diye geçirdi aklından. Kendilerine ezecek çok sayıda ağaç dalı buldukları kesindi. Yine de, kardaki izlerini takip ettiği İskoti grubuyla aralarında, Horace'ın çıkardığı sesleri duyamayacakları kadar mesafe bulunduğunu biliyordu. Neyse ki kar, tüm izlerin üstünü örtecek kadar hızlı yağmıyordu. Macindaw'a gittikleri anlaşılıyor, diye geçirdi aklından. İzledikleri patika, şatodan başka bir yere gitmiyordu. İçinde bulundukları orman, nispeten genç ağaçlardan oluşuyor olmalıydı; doğudaki Grimsdell Ormanı'nın sembolü olan kalın ve karmakarışık ağaçlar burada yoktu. Grimsdell Ormanı'ndaki yolların genişliği, o da içlerine girilebilmesi halinde, bu patikanın yarısı kadardı. Çılgın bir yılan gibi kıvrılır, döner ve kendi etraflarında turlar atarak insanın yön duygusunu yerle bir ederlerdi.

Ağaçlığın sonuna yaklaşıyorlardı artık. Horace'a olduğu yerde beklemesini işaret eden Will, yavaşlattığı adımlarıyla keşfe çıktı.

Ağaçlar seyreldikçe, önündeki küçük İskoti savaşçı grubunu daha net bir şekilde görebiliyordu. Tempolu bir şekilde yürüyerek katırtırnakları ile eğreltiotlarının yalnızca diz hizasına geldiği açıklığı geçiyorlardı. Ana girişi güney tarafında kalan şatoya varmak üzereydiler. İskoti grubu, Will'in bakışları altında ana girişe doğru kıvrıldı.

Will, küçük grup yaklaştıkça surların üstünde yaşanan hareketliliği bu mesafeden bile görebiliyordu. Ancak alarm verilmemişti. Ne çanlar çalıyor ne de bağırış çağırışlar duyuluyordu. İskotilerin, şatodakiler tarafından bir tehlike olarak görülmedikleri ortadaydı.

Arkasını dönerek ormanın içinde Horace'ı bırakmış olduğu noktaya döndü.

"Macindaw'a gittikleri kesin," dedi. "Ziyaretleri bekleniyordu. Hadi gidelim."

Güneydoğudaki yolu tutup yol, Grimsdell'in kalın bitki örtüsüyle birleşinceye kadar ormanın içinden yürümeye devam ettiler. Horace ile İskotileri takip etmek için düzlüğü aşmalarının imkânı yoktu. Ağaçların koruması altında kalmaları gerekiyordu. Bu da, İskotiler daha kısa, daha doğrudan rotayı takip ederken üçgenin uzun kenarları boyunca yürümeleri anlamına geliyordu.

Şatonun güney duvarını gözleyebilecekleri bir noktaya vardıklarında şato kapıları çoktan açılmış, İskoti generali ile adamları içeri alındıktan sonra tekrar kapanmıştı bile.

İki arkadaş, ağaçların gölgelerine girip yüzüstü uzanarak şatoyu gözlemeye başladılar.

"Sence neler planlıyorlar?" diye sordu Horace.

Will, aldırmaz bir ifade takındı. "Ne zaman ne yapacaklarını tartışıyorlar. Adam sayılarını konuşuyorlar. Belki de Keren'e kaç para vereceklerinin pazarlığını yapıyorlardır. Kim bilir?"

Horace, rahatsızca kıpırdandı. Will'in aksine, bir noktada kımıldamadan uzun süre kalması imkânsızdı.

"Yine de tam olarak bilmek isterdim."

Will, arkadaşına gülümsedi. "Dostumuz MacHaddish elimize geçtiğinde, Malcolm'un ondan her şeyi öğreneceğine eminim."

Dalgın bir ifadeyle başını sallayan Horace, "Önce adamı yakalamamız gerek," dedi.

"Doğru. Kaç adam saydın?" diye sordu Will. Kendisi de saymıştı ama bir de arkadaşına sormasının zararı yoktu.

"General dâhil mi? Dokuz."

"Ben de öyle saydım. Demek ki sen, ben ve on Skandiyalı bu işi halledebiliriz."

Horace'ın gözlerine şüpheli bir ifade yerleşti. "On iki kişi, ha? Gerçekten de o kadar adama ihtiyacımız var mı? Baskın yapacağız ne de olsa."

"Biliyorum," dedi Will, "ama adamı canlı yakalamak istiyoruz, hatırladın mı?"

"Doğru. Sence ne zaman harekete geçmemiz gerekir?"

Will omuz silkerek, "Burada bir günden fazla zaman geçireceklerini sanmam," dedi. "Bana kalırsa karanlık çökmeden hemen önce yerimizi alsak iyi olur. Kamp kurduğumuz noktada."

"Orası pusu için gayet uygun bir yer," diye onayladı Ho-

race. "Öyleyse, sen buralara göz kulak olurken benim gidip Gundar ve adamlarını getirmemi ister misin?"

Will, arkadaşını iyice seçebilmek için yan döndü ve "Malcolm'un kulübesine giden yolu bulabileceğinden emin misin?" diye sordu. Horace, arkadaşına bakarak sırıttı.

"Sanırım sakar ve gürültücü biri olan eski Horace bile yolu bulabilir," dedi. "Seninle burada mı buluşalım, yoksa kamp yerinde mi?"

Will, birkaç saniyeliğine düşündü. Tek başına kalınca, hava kararıktan sonra görünmez olup düzlüğün karşısına geçebilecekti. O sayede İskotilerin yola çıktığına emin oluncaya kadar bekleyebilir ve pusu noktasına onlardan önce varabilirdi.

"Kamp yerinde buluşalım," dedi. "İskotileri gözden kaçırma ihtimaline karşı, ağaçların arasında geldiklerini haber vermesi için bir gözcü bırakın." Pusuyu nasıl kuracaklarına dair detaylara da girecekti ama sonra Horace'ın işin o tarafını onun kadar iyi bildiğini fark etti.

Eliyle Will'in omzuna vuran Horace, ağaçların dibindeki gölgelerin içinde kalmaya dikkat ederek ayağa kalktı.

"Orada görüşürüz öyleyse," dedi.

İlerleyen saatlerde, Will'in sabrı tükenmeye başlamıştı. Keşke Horace'dan yanıma birilerini göndermesini isteseydim, diye geçirdi aklından. O şekilde en azından gözleme işine biraz ara verebilir ve hatta bir saatliğine kestirebilirdi de.

Ağaçların arasında durup şatoyu gözlemek, garip bir şekilde bir süre sonra insanı yormaya başlıyordu. Will, bir an az kalsın uyuyakalacaktı. Silkinerek birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra nöbetine devam etti. Ancak birkaç dakika sonra tekrar daldığını ve başının göğsüne düştüğünü fark etti.

"Bu hiç iyi değil," dedi öfkeyle. Ayağa kalkarak ileri geri yürümeye başladı. Hareket etmek, uyanık kalmasını sağlayacaktı. Gün boyunca aralıklı olarak kar yağmış ve araziler bembeyaz, kalın bir örtüyle kaplanmıştı. Işıklar azalmaya başlayınca, şatonun kuzeyinde kalan ağaçların arasına geçmenin daha mantıklı olacağını fark etti. Çünkü bulunduğu yerden şatodan çıkacak olan İskotileri göremeyebilirdi.

Şatodan bu akşam ayrılmaları halinde tabii, diye geçirdi içinden. Belki de Keren şatoda onlar için bir ziyafet verecekti. Yolculuklarını bir ya da iki gün daha erteleyebilirlerdi. Ancak bunun olacağını hiç sanmıyordu. İskoti generalinin yakından incelediği suratı, kendisine adamın vaktini ziyafetle harcayacak türden biri olmadığını söylemişti.

Her zamanki gibi birkaç dakikasını hazırlanmaya, etrafındaki arazinin doğal ritmini gözlemeye ayırdı. Düşen kar tanelerinin hareketlerini, esmekte olan hafif rüzgârın çalılarla ağaç tepelerini ne yöne doğru kımıldattığını inceledi. Ardından doğaya uyum sağladığını hissettiği an, emekleme konumuna geçti ve loş ışık altında düzlük boyunca sürünmeye başladı.

On metre uzaktan bakıldığında bile arazinin bir parçası gibi duruyordu. Birkaç yüz metre ötedeki şato surlarında bulunan gözler tarafından fark edilmesine imkân yoktu.

Orman ile Malcolm, Şifacının Açıklığı'nda -ki, artık orası bu isimle anılmaya başlamıştı- yanındaki Skandiyalı grubuyla birlikte ağaçlığa girmekte olan Horace'ı izliyordu. Bu kadar genç bir çocuğun böylesine tecrübeli savaşçıların üzerinde zahmetsizce otorite kurabilmiş olması ne kadar ilginç, diye geçirdi içinden Orman. Malcolm da onunla aynı görüşteymiş gibi duruyordu.

"Şu ikisi yanımızda olduğu için çok şanslısınız," dedi. Orman, onun Will ile Horace'dan söz ettiğini anladı. "Oldukça becerikli gençler."

Başını sallayan Orman, "Çok iyi bir ekip oluşturuyorlar, orası kesin," diyerek kısa boylu şifacıya yan yan baktı. "Edindiğim tüm yeni dostlarımdan yana çok memnunum."

Orman'ın bakışlarını karşılayan Malcolm, sıkılgan bir ifadeyle omuz silkti. Ancak Orman, konuyu açma zamanının geldiğini düşünüyordu.

"Ne de olsa," dedi, "bana hiçbir borcun yok. Yıllar önce kendini bu ormana kapatarak dış dünyayla bağını kesme kararı almıştın." Derin bir iç geçirdi. "Bunun için seni suçladığımı söyleyemem."

"Hayatımdan oldukça memnun olduğumu söyleyebilirim," diye yanıt verdi Malcolm.

"Şimdi de tüm bunları riske atıyorsun," dedi Orman.

Malcolm'un yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Öyle mi?" Bu konu aklına ilk kez gelmiş gibiydi. "Sanırım gerçekten de atıyorum," diye onayladı.

"Koruma amacıyla geliştirdiğin tüm oyun ve hileler ortaya çıktı. Artık Gece Savaşçısı'nın bir göz yanılgısından ibaret olduğunu biliyoruz örneğin."

"Ve bunu herkese söylemeyi mi düşünüyordunuz?" diye sordu Malcolm, hafifçe tebessüm ederek.

Orman, başını iki yana salladı. "Elbette hayır. Ancak sır perdesi bir kez aralanmaya görsün, gerçekler dışarı çıkmanın yolunu mutlaka bulur. Tüm halkın yeniden tehlikeyle yüzleşecek."

Bunun üzerine ifadesi ciddileşen Malcolm, "Biliyorum," dedi sonunda. "Bunu ben de düşündüm ama ne yapabilirdim ki? Will ile adamınız Xander sizi buraya getirdiklerinde ölüm döşeğindeydiniz. Başka ne seçeneğim vardı?"

"Bizi geri çevirebilirdin," dedi Orman ama daha cümlesi bile bitmeden Malcolm başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Ben bir şifacıyım," dedi basitçe. "Hayatımı bu işe adamaya yemin ettim. Sizi geri çevirmiş olsam, yeminimi bozmuş olacaktım. Görüyorsunuz ya?" diye ekledi, hüzünlü bir tebessümün yüzüne geri gelmesine izin vererek, "seçme şansım yoktu."

Orman, başıyla onayladı. Malcolm'a bu konuyu açmasının nedeni de adamın sözünü ettiği gerçeklerin farkında oluşuydu zaten.

"Bunu anlıyorum. Lakin şunu bilmeni isterim ki gelecekte her şey farklı olacak. Macindaw Şatosu'nun koruması altında olacaksınız."

Malcolm birkaç saniye düşündükten sonra, "Teklifiniz için teşekkürler," dedi, "ama umarım ormanda kalmam sizin için

bir sorun teşkil etmez. Buraya çok alıştım. Hem zaten halkımı da bırakamam."

"Bırakmanı da beklemiyorum," dedi Orman. "Yalnızca, artık saklanmamıza gerek olmadığını bilmeni istemiştim. İhtiyacımız olan tüm korumayı ve her türlü yardımı sağlayacağım."

Resmi bir tavırla el sıkıştılar. Malcolm, tam bir şey söyleyecekti ki duraksadı.

"Ne söyleyecektin?" diye ısrar etti Orman.

"Şey," dedi şifacı gönülsüzce, "bunu dile getirmekten nefret ediyorum, ancak şu Skandiyalılar tüm erzağımı silip süpürüyorlar. Genç dostlarımız ise kahve stoklarımı çekirge sürüsü gibi bitirmekle meşguller."

Orman, "Ben o konuyla ilgilenirim," diyerek sırıttı. "Xander'a Tumbledown Deresi köyünden erzak aldıracağım. Ödemeyi hazinemden yapabilir. Muhtemelen," diye ekledi tebessümü tüm yüzüne yayılarak, "alışveriş sırasında içi gidecek."

ON BEŞ

Hapsedilmenin en kötü tarafı dışarıda ne olup bittiğini bilmemek, diye geçirdi aklından Alyss.

Keren'in Buttle tarafından gönderilen haberciyle çağrılmasının ardından, MacHaddish ile yanındakilerin şatoya girişini izlemişti. Penceresinden avlu ve İskotilerin içeri girdikleri ana kapı görülebiliyordu. Savaşçıların hisara alınmalarının ardından, içini bir merak dalgası kaplamıştı. Neler planlıyorlardı? Will onlara nasıl karşı koyacaktı? İskotilerin burada olduklarından haberi var mıydı acaba?

Bir Haberci olarak, gizli bilgilerle uğraşmaya alışıktı. İsteği dışında zorlandığı bu oda hapsi ve olan bitene dair hiçbir fikri bulunmadığı gerçeği içini kemiriyor, minik yuvarlak odayı çaresizce arşınlamasına neden oluyordu.

Dikkatini dağıtacak bir şey ararken, pencerenin ortasındaki parmaklıkları incelemek için diz çöktü. Birkaç günden bu yana, elinde kalan asidi parmaklıklara dökmeye başlamıştı. Keren'in her ziyaretinden sonra, yarım saat bekliyor ve asidi parmaklıkların dibindeki minik çukurcuklara boşaltıyordu.

Asidin demire temas etmesi halinde ortaya çıkan berbat kokuların geçmesi en azından bir saat sürdüğü için, her seferinde küçük miktarlar kullanıyordu. Asit dökme işlemini Keren'in ziyaretlerinin sonrasında yapmasının nedeni de buydu. Adamın o kadar kısa sürede geri gelmesi için bir neden olmadığına inanıyordu.

Asitle yanıp yok olan demir ve harç boşluklarını sabun, toprak ve pastan oluşan bir karışımla kapatıyordu. Kaşığıyla yerinden çıkardığı yumuşak karışımı, tekrar kullanabilmek için dikkatle yan tarafa yerleştirdi. Gördüğü kadarıyla parmaklıkların dörtte üçü erimişti. İki ya da üç uygulama sonunda hallolacak gibi duruyordu. Elinde de bu işi görecek kadar asit vardı.

Parmaklıklar tamamen eridikten sonra ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Ne de olsa, yükseklikten hâlâ korkuyordu ve dış duvardan aşağı inme fikri, yüreğini ağzına getiriyordu. Yine de hazırlıklı olmanın bir sakıncası yoktu.

Belki de, fırsattan yararlanıp pencereye bir parça daha asit dökebilirim, diye düşündü. Keren, İskoti generalinin yanındaydı ve büyük bir ihtimalle onu görmeye gelmeyecekti. Yine de içinden gelen bu isteğe karşı koydu. Keren, Alyss'i kullanarak MacHaddish'i etkilemek isteyebilirdi. Sabun, toprak ve pastan oluşan macunla demirin içindeki boşluğu gönülsüzce yeniden tıkadı. Parmaklıkları aklından çıkarmak için pencereden uzaklaştı ve ellerini başının arkasına yerleştirip yatağa uzandı.

Uyumuyordu. Hareketsizliği ve can sıkıntısı nedeniyle kafasında bir sürü düşünce dolaşıyordu ve düşünceleri, neredeyse aklından dışarı taşacak kadar yoğundu.

Saatler geçti. Alyss, odada bir kez daha yürümeye başladı.

Tekrar yattı. Mobilyaları düzenledi. Bir masa. İki sandalye. Bir yatak. Pek uzun sürmemişti. Dolabı yerinden kımıldatmayı düşündüyse de çok ağır olduğunda karar kıldı. Zaten çıkan sesler de nöbetçileri içeri çekecekti ki, adamların yüzlerini görmeyi hiç istemiyordu. Demir parmaklıkları bir kez daha inceledi. Bir ara eli, pervazın üstüne saklamış olduğu minik asit şişesine gitti. İçinde ne kadar asit kaldığını görmek üzere şişeyi salladıktan sonra kendini kontrol ederek yerine geri koydu.

Avludan gelen bağırış çağırışları duyduğunda, bir kez daha düzeltmiş olduğu yatağına uzanmış yatıyordu. Hızla ayağa kalkarak pencereye yöneldi. İskoti kafilesi, şatodan ayrılıyordu.

"Ellerini çabuk tuttular," diye mırıldandı. MacHaddish şatoya varalı altı saat bile olmamıştı. Keren'le yaptıkları görüşme ya çok başarılı geçmiş ya da sonuçsuz kalmış olmalıydı. Komutanların samimi tokalaşmaları ve Keren'in sol eliyle İskoti'nin omzuna attığı şaplağa bakılırsa, ilk düşüncesi doğru olmalıydı. Alyss, gökyüzüne bir göz attı. Hava hızla kararıyordu. İçinden Will'in şatoda gerçekleşen olaylardan haberdar olmasını diledi. Bu gece ona yeni bir mesaj göndermesi gerekecekti. Çocuğun ağaçların arasında ondan gelen mesajları sonradan deşifre etmek üzere not edecek birilerini bıraktığını biliyordu.

Asma köprü gümbürdedi ve İskotilerin ayrılması için kaldırılan demir parmaklıklar gıcırdayarak açıldı. Alyss, diz hizasındaki katırtırnaklarının arasından tempolu adımlarla geçerek kuzeye, Pikta sınırına uzanan patikaya doğru dönen asker grubunu birkaç dakika boyunca izledi. Kafile kuzeydoğu kulesinin arkasında görünürden kaybolunca, pencereden uzaklaştı.

Yön değiştiren buz gibi rüzgâr, açık pencereden içeri dolarak şöminedeki minik ateşi söndürmüştü. Alyss, kaba kumaşın pencereyi örtmesine izin vererek esintiyi büyük ölçüde engelledi. Odaya aniden çöken karanlıktan sıkılarak küçük lambayı yaktı.

Yarım saat sonra, anahtarın kilitte dönerken çıkardığı sesi duydu ve Keren içeri girdi.

Alyss onun muzaffer bir eda takınmasını ve planının nasıl yolunda gittiğini anlatıp böbürlenmesini bekliyordu. Ancak Keren, her nedense sıkıntılı ve şaşırmış gibi duruyordu. Alyss'in MacHaddish hakkındaki sorularını öfkeli bir tavırla karşıladı. İskoti generali hakkında konuşmak istemiyordu. Onun yerine, bahar ve yaz aylarında ava çıktığı, ormanları ve dereleri keşfettiği, kışınsa karın hayatı felç ettiği kuzeyde geçen çocukluğundan söz etti. Alyss'e de çocukluğuyla ilgili sorular sordu. O da adama Baron Arald'ın görev başında ölen çalışanlarının çocuklarını toplayıp eğitim verdiği, Redmont'daki yetimler koğuşundan kısaca söz etti.

Ancak konuştukça, Keren'in içinde dile getirmediği, yüzleşmek istemediği bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Birden bunun ne olduğunu anlayıverdi. Keren, planı yolunda gittiği için memnuniyet değil, pişmanlık içindeydi. Kendisini yılların birikimi ve değerlerinden geri dönülmez bir biçimde uzaklaştıracak bir yola –dönüşü olmayan bir yola– girmiş olmanın getirdiği pişmanlığı yaşıyordu.

Alyss'in akşam yemeği getirilince, Keren, hemen izin isteyerek odadan ayrıldı. Dalgın bir ifadeyle masaya oturan Alyss'in bakışları, önündeki güveç kâsesine çevriliydi. Dana-

nın kuyruğu şu sıralarda kopuyor olmalı, diye düşündü, hem de muhtemelen sandığımdan da hızlı bir şekilde.

Hele şu hizmetçi gelip tepsiyi bir alsın, diye geçirdi içinden, yeniden parmaklıklarla uğraşmaya başlarım.

ON ALTI

Oldukça basit bir pusu planı yapılmıştı.

Will, geçici kamp yerinin yakınlarında, yolun uzun süre kıvrılmadan devam ettiği bir nokta belirlemişti. Gundar ve yanındaki dokuz Skandiya askeri, yolun iki yanındaki ağaçların arasına gizlenecekti. İskotilere arkadan saldırıp onları şaşırtabilmek için yolun düzleştiği noktanın hemen başında bekleyeceklerdi.

Will ile Horace ise yolun diğer ucunda, düşmanın dikkatini üstlerine çekebilecekleri bir noktada konuşlanacaklardı. Plan gereğince yolu kesip İskotilere durmalarını söyleyeceklerdi. Onlar grubun dikkatini dağıtırken, Skandiyalılar da hızla İskotilerin arkasındaki ağaçlıklardan çıkacaklardı. Böylece İskotiler, sayıca az olduklarını ve etraflarının sarıldığını fark ederek karşı koymanın faydasız olduğunu anlayacaklardı. Ele geçirecekleri dokuz İskoti askerini ne yapacaklarını henüz kararlaştırmamışlardı. Adamları esir olarak tutmaları gerekecekti, ancak Will bu sorunu daha sonra halletmeye karar vermişti.

Gerek kendi başına, gerekse Halt'u izleyerek edindiği de-

neyimlere göre, aniden önlerinde beliren bir Orman Muhafızı her türlü asker grubunun olduğu yere mıhlanıp kalması için yeterliydi. Bazı hallerde, İskotilerden bile fazla asker barındıran kafileler, savaşmadan teslim olmayı tercih etmişti. Will böyle bir şey olmasını beklemiyordu, ancak karşılarına çıkan bir Orman Muhafızı'nın İskoti grubunu en az birkaç saniye duraksatacağına inanıyordu. Yaşayacakları o kararsızlık anı, Skandiyalılara devreye girip rakiplerini etkisiz hale getirmeleri için ihtiyaç duydukları fırsatı sağlayacaktı.

Will, ağaçlığa İskotilerin epeyce önünde vardı. Vermiş olduğu talimat uyarınca, ağaçlığın içinde bir Skandiya savaşçısı bekliyordu. Orman Muhafızı burnunun dibinde birden görünür hale gelince, asker de telaşlanarak ayağa fırladı. Yanındaki ağaca dayalı duran baltasına uzandıysa da Will adamı tam zamanında durdurdu.

"Sakin ol!" dedi kukuletasını geriye atıp nöbetçinin yüzünü görmesini sağlayarak. "Benim."

"Hay Gorlog'un sakalı!" dedi Skandiyalı başım iki yana sallayarak. "Ödümü koparttın be, Orman Muhafızı!"

Gorlog uzun bir sakalı, kıvrımlı boynuzları ve vahşi hayvanlarınkini andıran uzun, sivri dişleri bulunan bir Skandiya tanrısıydı. Will, heyecanlanan Skandiyalıların farklı şartlar altında tanrının birbirinden farklı uzuvlarını andıklarına şahit olmuştu, ama şu an bu konuyu tartışarak vakit kaybetmeyecekti.

"Yola çıktılar," dedi kısaca. "Hadi gidelim."

Skandiyalı, bakışlarını açıklığın üzerinden şatoya doğru çevirdi. O tarafa doğru gelmekte olan küçük kafileyi belli be-

lirsiz seçebiliyordu. Yüzünü yeniden Orman Muhafızı'na doğru çevirdi, ancak Will, pusu noktasına doğru koşar adımlarla yürümeye başlamıştı bile. Skandiyalı asker de aceleyle arkasından koşturdu. Görüş alanına bir girip bir çıkarak hareket eden pelerinli siluet, Horace gibi onun da ilgisini çekiyordu. Dar patika boyunca tökezleyerek, hemen önündeki Orman Muhafızı'nı takip etti.

Horace, yolun düzleşmeye başladığı noktayı işaret eden dönemeçte bekliyordu. Will aniden yanında belirince, tıpkı Skandiyalı nöbetçi gibi panikle irkildi.

"Yapmasana şunu!" dedi öfkeyle. Will'in şaşkın yüz ifadesini görünce açıklamaya girişti: "Yanımıza yaklaşırken ne bir ses duyuyor ne de bir şey görebiliyoruz. Biraz ses çıkar da geldiğini bilelim!"

"Affedersin," dedi Will. "İskotiler yola çıktı."

Geçirdiği bir anlık öfke nöbetini unutan Horace, başını sallayıp ağaçlara doğru döndü.

"Gundar! Duydun mu? Geliyorlar!"

Ağaçların arasından bir hışırtı geldi. Will, Skandiyalı savaşçıların saklanarak konuşlandıklarını görebiliyordu. Bir süredir açık kamp alanında dinleniyorlardı. Artık yola yaklaşmışlardı. Dikkat çeken boynuzlu miğferlerin Horace'ın talimatları sonucu çıkarıldığını fark eden Will, memnuniyetle başını salladı. Çalıların arasında sallanan kocaman öküz boynuzları, pusuyu bir anda ele verebilir, diye geçirdi aklından. Gundar dört adamıyla birlikte ağaçların arasından çıktı. Yolun birkaç metre uzağında kendilerine bir yer bulan diğer beş savaşçı da saklanarak beklemeye başlamıştı.

"Evet, Horace," dedi Gundar, "seni duyduk. Ne zaman burada olurlar?"

Soruyu, Horace'ın meraklı bakışlarını çevirdiği Will yanıtladı.

"On dakika sonra. Yerlerinize geçin ve konumumuzu aldıktan sonra, kımıldanmayı kesin." Emrini vurgulayacak bir söz aradı ve ekledi: "Gorlog'un dişleri ve sakalı adına, tamam mı?"

Gundar, çocuğa dönüp sırıtarak "Dilimizi çabuk öğreniyorsun," dedi. "Endişelenme. Daha önce başkalarına da pusu kurduk." Yolun her iki yanında beşer adam olması için yanındaki dört adama onunla birlikte karşıya geçmelerini işaret etti. Çalıların dibine çökerken usulca yanındakilere seslendi.

"Ses çıkaran olursa kafasını kırarım. Anlaşıldı mı?"

Bunu hep bir ağızdan onaylayan mırıltıların ardından, iriyarı Skandiyalı savaşçılar yavaş hareketlerle çalıların ve ağaçların ardında gözden kayboldular.

"Unutmayın," dedi Will, "adamı canlı yakalamak istiyoruz. Grubun başını çekiyor olacak. Yüzünün yarısı mavi çizgilerle kaplı."

"Amma da tatlıymış," diye mırıldandı Horace.

Will, arkadaşına sert sert bakıp "Sırtında da kocaman bir kılıç asılı," diye ekledi.

Horace, sahte bir endişeyle hafifçe dudak bükerek "O kadar da tatlı değilmiş," dedi.

Will, Horace'ın şakalarına aldırış etmemeye karar verdi. Gundar, yolun kenarındaki çalılardan, deniz yüzeyine çıkan bir balina gibi yükseldi.

"Yani şu mavi suratı canlı yakalayacağız," dedi, "ama adamlarından bazıları ölürse çok da üzülmezsiniz, değil mi?"

"Kan dökülmemesini tercih ederim," dedi Will. Öte yandan bu tür durumlarda işlerin nadiren plana uygun bir şekilde ilerlediğinin de farkındaydı. "Elinizden geleni yapın. Durmaları için seslenmemi bekleyin. Dikkatlerini üstüme çekmem için bir, iki saniye bekledikten sonra arkadan dolanın. Zamanlamayı iyi yapabilirsek, dövüşmeden teslim olacaklardır."

Son sözlerini, daha çok kendini rahatlatmak için söylemişti. Gundar'ın yüz ifadesi, adamın ikna olmadığını ortaya koyuyordu.

"Bu bir olasılık," dedi şüpheyle, "ama en ufak bir dövüş ihtimalinde benim çocuklar tepelerine çökecekler, tamam mı?"

Will, başıyla onayladı. Daha fazlasını isteyemezdi. Bu şartlar altında, Skandiyalıların sırf o kan dökülmesini istemiyor diye gereksiz riskler almalarını beklemeyecekti.

"Öyle olsun," dedi kaptana. "Hadi sen de adamlar gelmeden yerine geç artık."

Çalıların arasındaki yerine çöken Gundar, Will'e gerçekten su yüzeyine çıkan balinaları hatırlatıyordu. Ancak şimdi bunu düşünecek vakti yoktu.

Horace, arkadaşını kolundan çekiştirerek "Hadi gidelim," dedi ve yolun diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

Ardından ağaçların içine doğru birkaç adım atarak gözden kayboldu. Pelerinini vücuduna sarıp kukuletasını başına geçiren Will ise, yolun kenarında put gibi bekliyordu. Sol elinde yayını, sağ elinin parmakları arasında ise bir çift oku hazırda tutuyordu. Çalılara doğru bir göz attı ve Horace'ın beyaz cila-

lı kalkanının etrafını yeşil, mat bir kılıfla kaplamış olduğunu fark etti. Onaylarcasına başını salladı. Işığın hızla azaldığı bir ortamda İskotileri uyaracak türden açık renkli parıltılara gerek yoktu.

Adamların sesleri kulağına çalındığında, tüm vücudu gerildi. Tempolu adımlarla ilerleyen ayakların kalın ve kuru kar örtüsünün üzerinde çıkardığı boğuk sesleri duyabiliyordu. Horace, arkadaşının durduğu yerde farkında olmadan yaylandığını fark etti.

"Geldiler mi?" diye sordu usulca.

"An meselesi. Sessiz ol," diye uyardı onu Will. Kukuletasını sesleri daha net duyabilmek için hafifçe sıyırdı. Artık kara temas eden çizmelerden çıkan sesleri net bir biçimde duyabiliyordu. Gözlerini patikadaki dönemecin başladığı, yirmi metre ötedeki loş ağaçlığa dikerek, geniş bir ağaç kütüğünün yanında kımıldamadan bekledi.

Sonunda patikada bir siluet göründü. Yağmakta olan kar ve donuk ışıklar nedeniyle ilk başta anlaşılmasa da, birkaç saniye içinde gelenin İskoti generali MacHaddish olduğu anlaşıldı. İkişerli gruplar halinde ilerleyen adamları da hemen arkasından geliyordu. Will, tüm kafilenin köşeyi döndüğünden emin oluncaya kadar bekledi. Ardından kirişe yerleştirdiği yarı gergin yayım kaldırarak yolun ortasına çıktı.

"Kralın Orman Muhafızı!" diye seslendi, kafiledekilerin zihinlerindeki şüpheleri temizlemek için. "Olduğunuz yerde kalın."

Önlerinde aniden tuhaf bir siluet beliren İskoti grubu, anlık bir şaşkınlık yaşadı. MacHaddish, Will'in yüksek sesle dile

getirdiği emri duymuş, ancak bir anlam verememişti. *Kralın Orman Muhafızı* ifadesinin onun için bir anlamı yoktu. *Kralın Köftehorları* diye de bağırabilirdi Will.

Will'in hazırladığı mükemmel planın başarıya ulaşmasının tek yolu, İskotilerin plana uygun hareket etmelerinden geçiyordu. Ne yazık ki, kuzeydeki ücra ülkelerinde yaşayan ve o ana dek Orman Muhafızları ile pek karşılaşmamış olan İskotilerin Orman Muhafızları'na dair bir fikirleri yoktu. İçlerinden biri aniden önlerinde belirdi diye korkudan dizlerinin bağı falan çözülmeyecekti.

İskotilerin duraksadığını fark eden Will, biraz rahatladı ve içinden, birliğin şöhretinin dört bir yana yayılmasına katkıda bulunan eski Orman Muhafızlarına teşekkür ederek gülümsedi.

Sonra, birden her şey ters gitmeye başladı.

MacHaddish, ilk şaşkınlığından sıyrılmıştı. Omzuna götürdüğü sağ eli geniş kılıcının kocaman kabzasını kavradı ve silahı, daha önce bunu yüzlerce kez yapmış olduğunu belli eden bir sürat ve akıcılıkla kınından çıkarıverdi.

"*Na cha'rith Nambar!*" diye bir çığlık atarak havaya kaldırdığı devasa kılıcını sağa sola savurmaya başladı. Adamları da MacHaddish kabilesinin savaş narasını tekrar ederek harekete geçtiler. Sekiz gırtlak aynı anda aynı narayı attı ve MacHaddish kendini hemen önünde, yolda durmakta olan belli belirsiz siluete doğru fırlattı. Adamlarından ikisi de hedefe doğru hamle yapan komutanlarını takip ediyordu.

Silahlı ve öfkeden köpürmüş gibi gözüken bir İskoti generaliyle karşı karşıya kalan Will, içgüdüsel olarak kirişi ardına

dek germişti. Son anda Skandiyalılara bizzat vermiş olduğu talimatları hatırladı ve hedefini generalin göğsünden sol bileğine çevirerek okunu fırlattı.

Bileğine yediği ok, MacHaddish'in elindeki sinir ve kirişleri parçalamış, yaranın yarattığı ani şok, elinin hissiyatını tamamen kaybetmesine yol açmıştı. Ayrıca kolunu tamamen uyuşturmuş ve adamı dev gibi kılıcını savurma gücünden mahrum bırakmıştı. İrkilip acıyla çığlık atan general, kılıcını yola düşürdü ve yaralı sağ bileğini sol eliyle yakalayarak iki büklüm oldu.

Ancak Will'in MacHaddish'e ayıracak daha fazla zamanı yoktu. Komutanlarını takip eden iki İskoti askeri tepesine binmek üzereydi. Tek bir hareketle çekip fırlattığı ikinci okuyla, içlerinden birini şişledi. Bir saniye sonra, nefret ve intikam çığlıkları atan diğer İskoti üstüne çullanmış, ölümcül bir darbe vurmak için kılıcını havaya kaldırmıştı bile. Kenara kayarak kılıçtan kurtulan Will, yayını bir kenara atarken omzunu yere çarptı ve yeniden ayağa kalkarken sağ eliyle saks bıçağını çekti.

Ancak İskoti'nin hedefini bulamamasının nedeni, Horace'ın araya giren kalkanı olmuştu. Kalkana çarpan kılıç, üst kısımdaki kılıfta derin bir yarık açtı. İskoti askeri, Horace'ın karşılık olarak savurduğu kılıcını kendi küçük kalkanıyla karşıladı. Ancak Araluen şövalyesinin göz kamaştırıcı bir hızla geçtiği bir sonraki hamlesine hiç de hazırlıklı değildi. Dövüşün ritmini kaçırdığını ve uzun boylu rakibinin kılıcını bir kez daha savurduğunu daha hamlesini yapmaya hazırlanırken fark etmişti. Çaresizce kalkanını kaldırdı ve darbenin etkisiyle bileği uyuşurken, ağzından bir hırıltı çıktı. Hemen ardından, diğer

bir açıdan gelen inanılmaz bir darbeyi kılıcıyla karşılamak zorunda kaldı. Sanki karşısında iki kişi varmış gibi hissediyordu. Kılıcı elinden kurtulup döne döne ağaçlara doğru uçunca, midesinin kasılmasına neden olan ölüm korkusunu iliklerine kadar hissetti.

Çizmesinin tepesindeki hançere körlemesine uzandı ama kılıcını yere saplayan Horace, öne doğru bir adım atarak adamın çenesine okkalı bir yumruk patlattı.

İskoti askerinin gözleri deliler gibi dönmeye başladı ve dizlerinin bağı çözülüverdi. Yumuşak karın içine baygın bir şekilde yüzüstü devrildi.

Yolun diğer tarafından da Skandiyalıların çalıların arasından çıkıp saldırıya katıldıklarını gösteren çığlıklar ve silah tıngırtıları duyuluyordu. On Skandiya askeri, artık altı kişi kalan İskoti birliğinin etrafını sarmıştı. Yine de dövüş devam etti ve iki Skandiyalı yaralandı. Gundar'ın öfke nöbetine tutulmasına neden olan bir hataydı bu. Başının etrafında daireler çizmeye başlayan baltasıyla İskotilerin içinde kendine bir yol açmaya, taşıdıkları tamamen yetersiz kalkanları paramparça etmeye başladı.

İskotiler silahlarını indirip merhamet dilenmeye karar verdiklerinde, yalnızca ikisi ayakta kalabilmişti. Öfkeden körleşip sağırlaşan Gundar, adamların teslim çağrısını duymuyordu bile. Skandiyalı savaşçılardan biri kollarını kaptanının boynuna dolayarak sakinleşmesi için kenara doğru sürükledi. Hayattaki İskotilerin etrafını saran diğer Skandiyalılar ise silahlarını ellerinden aldıkları adamları dizüstü çökmeye zorluyorlardı.

Karşılıklı bakışan Horace ile Will'in kafaları aynı anda sallandı.

"Eh," dedi Horace, "işler *pek de* planladığımız gibi gitmedi."

Arkadaşının *planladığın* değil de *planladığımız* kelimesini kullanması, Will'i memnun etmişti. Saks bıçağını kınına yerleştirdi.

"Pek değil," dedi, "ama en azından MacHaddish elimizde."

Generalin yaralı sağ kolunu tutarak dizlerinin üstüne çöktüğü noktaya döndü. Karda kırmızı renkli, geniş bir leke vardı.

Ancak MacHaddish, ortadan kaybolmuştu.

ON YEDİ

"Hangi cehenneme gitti bu?" dedi Horace. "Gözlerimi hiç üstünden ayırmadım ki."

Ancak Will, çoktan generalin devrildiği noktaya çömelmiş, kaçak İskoti'nin karda bıraktığı belirgin izleri gözleriyle takip etmeye başlamıştı bile. Kararmaya başlayan havayla birlikte görülmesi zorlaşan ayak izlerinin yanında, kan damlalarının oluşturduğu parlak kırmızı bir patika daha göze çarpıyordu. Takip için hevesle öne atıldı ama sonra birden durup hayatta kalan İskoti savaşçılarının etraflarını saran Skandiyalılara doğru döndü.

Gundar, yolun kenarında onu dövüşten uzaklaştıran adamı tarafından sakinleştiriliyordu. Will, arkasında tutuklulardan sorumlu birini bırakmak istiyordu.

"Başlarında bekleyin, oldu mu?" diye seslendikten sonra Horace'ın bayılttığı savaşçıyı işaret etti. "Şunun da."

Skandiyalılardan biri öne çıktı. Will, bunun Nils Ropehander olduğunu fark etti. Yüzünde bir yara izi bulunan adam, Horace'ın pusu için seçtiği ilk savaşçılardan biri olmuştu.

Horace'ın tecrübelerine bakılırsa, ilk başta kuşkucu ve isteksiz olan Nils tarzı savaşçılar, bir amaç uğrunda ikna edilmeleri halinde en güvenilir adamlara dönüşürdü.

"Mavi Surat'ın peşinden git, Orman Muhafızı," dedi Nils. "Biz sen dönünceye kadar bu yakışıklılara göz kulak oluruz."

Başını onaylarcasına sallayan Will, hemen arkasından gelen Horace ile ağaçlığa daldı. Uzun yayını yolun yan tarafında bıraktığını hatırlayınca duraksadı ama sonra aldırmadan yoluna devam etti. Sıkışık ormanda ok ve yay, zaten işine yaramayacaktı. Bu şartlar altında saks ve fırlatma bıçakları, daha elverişli silahlar olacaktı.

MacHaddish'in izini bulmaya odaklanıp, karın üzerinde yarı emekleyerek ilerlemeye başladı. İlk başlarda, parlak kan izleri bu loş ışıkta bile kolayca takip edilebiliyordu. Ancak general bir yerden sonra, arkasında bir körün bile takip edebileceği kan izleri bıraktığını fark etmiş ve kanamasını durdurmak için yaralı elini sarmış olmalıydı. Muhtemelen omzuna attığı o ekose kumaşı kullanmıştır, diye geçirdi içinden Will.

Bu düşüncenin aklından geçmesiyle, generalin fırlatıp attığı ve bir çalı parçasına takılmış olan kırık ok parçasını görmesi bir olmuştu. Will, manzara karşısında irkildi. MacHaddish, oku yaralı elinden çıkarırken büyük acılar çekmiş olmalıydı.

Peşinden gidebilecekleri kan izleri olmayınca, takip de zorlaşmıştı. Gündüz saatleri olsa, Will'in yeteneklerine sahip bir iz sürücü kardaki ayak izlerini kolayca seçebilirdi. Ancak artık neredeyse karanlık çökmüştü ve etrafı çok daha dikkatli bir şekilde gözden geçirmesi gerekiyordu.

Will ayrıca, MacHaddish'in izini kaybettirmek için elinden

geleni yaptığını fark etti; İskoti generali bazen olduğu yerde kımıldamadan duruyor, devam etmeden önce bir yöne doğru tüm gücüyle sıçrıyordu. Birkaç kez arkasında sahte izler bırakmış, yaklaşık bir düzine adım attıktan sonra geri geri giderek üzerlerinden tekrar geçmişti. Üstelik arkasında başka ayak izi bırakmamak için yeniden sıçramayı ya da yukarıdaki dal veya kaya çıkıntılarını kullanmayı denemişti. İskoti generali, istediği an istediği yöne doğru ilerleme lüksüne sahipti. Will ile Horace, adamın zaman zaman ortadan kaybolan ayak izlerini yeniden bulmak için artık daha da yavaş ilerlemek zorundaydılar.

Normal bir ışıkta Will, izleri geriye doğru takip etme numaralarını derhal anlar ve sahte izleri görmezden gelirdi. Ancak geceleyin, üstelik kışın, orman şartlarında gözüne çarpan tüm izleri takip etmekten başka çaresi yoktu.

İzlerin sola doğru keskin bir şekilde döndüğü noktada durdu. İçgüdüleri ona, MacHaddish'in arkasında bir başka sahte iz bırakmış olduğunu söylüyordu. Adamın her sahte iz bırakma denemesinin ardından, içgüdüsel bir şekilde aynı yöne doğru gittiğini fark etmişti. Kuzeye, sınıra doğru ilerliyordu. Kuzeye gitmek için de sola dönmeleri değil, düz devam etmeleri gerekiyordu. Will'in içinden, yana doğru kıvrılan ayak izlerine aldırmaksızın yola devam etmek geliyordu. Hemen önlerinde, MacHaddish'in izlerini silmek için kullanmış olabileceği, çıplak bir kaya parçası bulunuyordu. Arada kalan açıklığa, izini kaybettirmek için üstüne basmış olabileceği çok sayıda çer çöp –kar üstündeki ağaç dalları ve yapraklar– yayılmıştı. Ayak izleri, muhtemelen kayaların arka tarafında devam ediyordu.

Öte yandan, bu ihtimalin sonuç vermemesi halinde, yani

MacHaddish gerçekten de sola doğru kıvrıldıysa eğer, karanlıkta o izleri yeniden bulmak için değerli dakikalarını feda etmesi gerekecekti. Emin olamayarak duraksadı. İskoti generalinin her geçen dakika onlardan daha da uzaklaştığını hissediyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu Horace, ancak Will hemen arkadaşına sessiz olmasını işaret etti. Önlerinde uzanan alanın sağ tarafından, ormanın içinden gelen bir ses işitmişti. Yeniden duyabilmek için kafasını hafifçe çevirdi. En hafif sesleri bile yakalayabilmek üzere kulaklarını elleriyle kapatmıştı ki...

İşte! Ağaç ve iç içe geçmiş çalılıkların arasından yolunu bulmaya çalışan birinin çıkardığı sesi duyabiliyordu. Tahmininde haklı çıkmıştı. Sola doğru giden izler sahteydi. MacHaddish'le aralarındaki mesafeyi adamın arkasında bıraktığı izlere bakarak değil, çıkardığı sesleri dinleyerek kapatacaklarını biliyordu artık.

Aynı anda, takiplerini gizlemenin yolunu da bulmuştu.

Yaklaşması için işaret ettiği Horace'a sesin geldiği yönü gösterdi.

"Şu tarafa gitmiş," dedi. "Çıkardığı sesi duyabiliyorum. Beni takip et ama on ila yirmi adım arkamdan gel. Biraz da gürültü çıkar, tamam mı?"

Horace'ın yüzü asıldı. Arkadaşının zihninde şekil bulan soruyu fark eden Will, Horace henüz ağzını bile açmadan cevabını verdi.

"Senin peşinden geldiğini anlayacak," dedi, "ama benim sesimi duymayacak."

Horace'ın ifadesinden, söylediklerini kavradığını anla-

dı ve ıkısı birlikte yeniden ormana girdiler. Horace, Will'ın MacHaddısh'ın ağaçlarla çalıların arasından geçerken çıkardığı sesleri duymasını engelleyemeyeceği kadar geriden geliyordu. Kaçağa giderek yaklaşmakta olduğunu fark eden Will, hızını iyice artırdı. Aralarındakı mesafeyi giderek açtığı arkadaşının çıkardığı sesler gitgide hafiflerken MacHaddısh'in sesleri ise giderek daha da belirginleşiyordu.

İskoti generalinin Orman Muhafızı yetenekleri karşısındaki aldırmazlığı, bu kez Will'in yararına olmuştu. Orman Muhafızları'nın bu tür arazilerin içinden adeta çıt çıkarmadan geçebildiklerini ve takipçisinin aradakı mesafeyi kapattığını kavrayamayan MacHaddish, çalıların arasında ilerlemeye devam ediyordu. Çok gerilerden, ormanın içinden geçmekte olan birilerinin sesleri geliyordu kulağına, ama takipçinin çıkardığı seslerin giderek uzaklaştığını fark etmişti. Elbette ki duyduğu sesler, Will'den değil Horace'dan geliyordu. Will o sırada MacHaddish'le arasındaki mesafeyi yavaş yavaş kapatmakla meşguldü.

Birden Horace'ın aklına bir fikir geldi. Kendi kendine yüksek sesle cesaretlendirici sözler söylemeye, belli belirsiz yönleri işaret edip emirler yağdırmaya başladı.

"İşte orada! Onu görüyorum! Bu taraftan aslanlarım!"

Aklına ne gelirse söylüyordu. Söylediklerinin bir önemi yoktu; önemli olan kuru gürültü yapmaktı. Horace, bağırış çağırışlarına ara vermeyi akıl edecek kadar da düşünceliydi. Will'in MacHaddish'i duymasını engellemediği için gelişigüzel sesleniyor, Will'e bu sesleri dinlemesi için yeterince fırsat tanıyordu. Aynı zamanda, MacHaddish'in, peşindekilerin izini

kaybettikleri hatasına düşmesi için, takip hattından da kasıtlı bir şekilde uzaklaşmaya başlamıştı.

Arkadaşının sesini duyan ve amacının ne olduğunu anlayan Will, gülümsedi.

Yüz metre kadar önündeki MacHaddish de içinden kahkahalar atıyordu. Batıya doğru ilerleyen ve şiddeti giderek hafifleyen bağırış çağırışların iyice uzağındaydı artık. Takipçileriyle arasındaki mesafe giderek açılıyordu. Vardığı küçük bir açıklıkta bir an durup bir ağaç gövdesine yaslandı. Kolu acıyla zonkluyor, kaçarken harcadığı çaba ve kolundaki yara nedeniyle geçirdiği şoktan dolayı hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Kanla kaplı ekose kumaşı bileğinden dikkatle çekerek yarasını inceledi. Parmaklarını bükmeye çalıştı. Hareket yoktu. Geçirdiği şok, elini uyuşturmuştu.

Bunu bir kez daha deneyip hafif bir karıncalanma hissedince, cesareti yerine geldi. Son bir çabayla kolunun uyuşukluğu tamamen geçti. Ancak iç kısımdan hâlâ korkunç bir acı dalgası yayılıyordu.

Adam acı ve şaşkınlık içinde zorlukla soluyordu. Ancak ne olursa olsun, cesareti yerine gelmişti. Elini kullanamamaktansa acı çekmeyi tercih ederdi. Sağ elinin kalıcı bir biçimde sakat kalması, sonunun gelmesi anlamına geliyordu. İskoti geleneğine göre generallerin de göğüs göğse dövüşe katılmaları gerekiyordu. Acıya aldırış etmemeye çalışarak derin bir nefes aldı ve başını yukarı kaldırdı.

Hayal meyal seçebildiği bir siluet üstüne doğru geliyordu. Aralarında üç metre bile kalmamıştı.

MacHaddish'in eli sakatlanmıştı sakatlanmasına, ancak refleksleri hâlâ jilet gibi keskindi. Neredeyse düşünmeden hareket geçerek bir görünüp bir kaybolan saldırgana doğru atıldı. Adamın, silahına uzanmak için beline düşürdüğü elini fark etti. Harap olmuş sağ elinin yakın dövüşte işine yaramayacağını fark ederek, bir kez daha içgüdüleriyle harekete geçti ve aşağı indirdiği omzuyla pelerinli şeklin üstüne atıldı.

İnanılmaz bir hızla gerçekleşen bu ani saldırı, Will'i gafil avlamıştı. İskoti'ye yaklaşırken adamın acı dolu homurdanmalarını duymuş ve yaralı sağ elini oynatırken yüzünü kaplayan endişeyi fark etmişti. Neredeyse çaresiz bir adamın yüz ifadesiydi bu. Will'in kuzeyin bu vahşi savaşçıları karşısındaki tecrübesizliği, ikinci bir hata yapmasına neden olmuştu. Yaralı bir el, bir İskoti savaşçısını devre dışı bırakmak için yeterli değildi. İskoti generali, elleri, ayakları, dizleri, dirsekleri hatta gerek duyması halinde dişleriyle savaşmaya devam edecekti.

MacHaddish'in, Will'in göğüs kemiğinin hemen altına çarpan omzu, çocuğun ciğerlerindeki havanın *puff* diye boşalmasına neden oldu. Tökezleyen Will'in dizlerinin bağı çözüldü ve sırtüstü yere devrildi. Bir an için görüş açısı kapandı ve İskoti generalinin bu avantajı kullanmak isteyeceğinden emin bir şekilde, çaresizce vücudunu yana fırlattı. Görüşü açıldığında, rakibinin tuhaf bir şekilde iki büklüm olduğunu, sağ dizini

havaya kaldırıp sol eliyle çizmesinin üst kısmını yokladığını fark etti.

Hayatını kurtaran şey de muhtemelen MacHaddish'in sağ çizmesindeki hançere uzanmak için sol elini kullanma zorunluluğuydu. Adamın yavaş hareketleri, Will'e ayağa kalkması için zaman kazandırdı.

Ancak kalkar kalkmaz, MacHaddish'in savurduğu hançerden korunmak için kenara sıçramak zorunda kaldı. Bıçağın pelerinini yırttığını hissetti ve İskoti generalinin sol dizine doğru sert bir tekme savurdu. Sakatlayıcı darbeden kaçmak üzere yana çekilen MacHaddish, Will'e saks bıçağını çekecek zamanı vermiş oldu.

Çeliğin deriye sürtünmesi sonucu çıkan o uğursuz fısıltıyı fark eden MacHaddish, zayıf ışıkta ağaçların altında parıldayan kalın bıçak karşısında gözlerini kıstı.

Birbirlerini süzerek garip daireler çizmeye başladılar. Hançer, neredeyse aynı boyda olduğu saks bıçağından daha inceydi. Normal şartlar altında olsalar, birbirlerine yaklaşıp serbest elleriyle diğerinin kılıç tutan elinden yakalayarak bu işi bir güç gösterisine dönüştürmeleri işten bile değildi. Ancak MacHaddish'in sol elini kullanmak zorunda kalışı, bu durumu imkânsız hale getirmişti. Karşılıklı olarak silah tutan bileklerini yakalamaları, savunmasız oldukları tarafı rakiplerine açmaları, kendi silahlarını indirmeleri ve ani bir saldırıya karşı savunmasız kalmaları anlamına gelecekti.

Onun yerine, düelloya tutuşan eskrim ustaları gibi öne uzattıkları kılıçları savuruyor, hamleler silahlardan çıkan tıngırtılar eşliğinde karşılanıyordu. Topraktaki bir çıkıntıya takılırım

korkusuyla, ayaklarını karda sürüyerek hareket ediyorlardı. Daireler çizerken harcadıkları çabanın bir parçası olarak, her ikisinin de gözleri kısılmıştı. Will, o ana dek İskoti generali kadar hızlı hareket eden bir düşmanla karşılaşmamıştı. Aynı şekilde MacHaddish'in de daha önce süratine uyum sağlamayı başaran bir hasmı olmamıştı.

Silahı hangi eliyle kullanıyor olursa olsun bu adam çok yetenekli, diye geçirdi aklından Will. Dikkatinin bir an için dağılması halinde, İskoti generalinin tepesine çullanacağını, hançerin savunmasını aşıp kaburgalarını deşeceğinin bilincindeydi. O gece oracıkta ölebileceğini fark etti.

Yakasının altındaki gizli kınında duran fırlatma bıçağına uzanmayı denedi. Bu hareketi, neredeyse hayatına mal oluyordu. Hareketlerine engel olan kukuletasıyla uğraşırken MacHaddish hançeriyle öne atıldı.

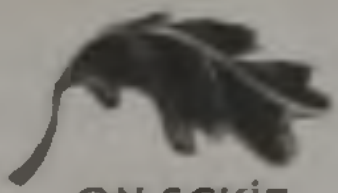
Çaresizce gerileyen Will, hançerin sivri ucunun yeleğini deldiğini fark etti. Kaburgalarından kan damlamaya başlamıştı. Korkudan ağzı kuruyarak kılıcını rakibinin böğrüne doğru savurdu ve adamı geriye itti. Bir kez daha karşılıklı daireler çizilmeye başlandı.

MacHaddish'i canlı olarak yakalama zorunluluğu, Will açısından sıkıntı yaratıyordu. Öldürme iznim olsa, işim daha mı kolay olacaktı sanki, diye düşündü acıyla. Öte yandan, MacHaddish'in böyle bir derdi yoktu. Generalin tek bir amacı vardı: Rakibini bir an önce öldürmek ve takviye kuvvetler ulaşmadan ormana karışıp ortadan kaybolmak.

Horace hangi cehennemde, diye geçirdi Will aklından. Daireler çizip, karşılıklı hamle denemelerinde bulunuyorlar-

dı. Genç savaşçının izlerini kaybetmiş olabileceğini fark etti. Will'e MacHaddish'le arasındaki mesafeyi kapatması için fırsat yaratmak amacıyla elinden geldiğince çok gürültü çıkarmış ve generalin onları atlattığını sanması için batıya yönelmişti. Büyük ihtimalle, Horace'ın o an arkadaşının nerede olduğundan ve başına neler geldiğinden haberi yoktu. Will, bu işi tek başına halletmesi gerektiğini fark etti; bu kasvetli ağaçların arasında hayatını kaybetme ihtimali oldukça yüksekti.

Kaybedeceğim diye endişe edersen, muhtemelen dövüşü kaybedersin. Halt'un sözleri aklına gelince, kendini gerçekten de mücadeleyi kaybetmeye hazırlamakta olduğunu utanarak fark etti. MacHaddish'in dövüşü kontrol etmesine izin veriyordu. Tek yaptığı, rakibinin saldırılarına tepki vermekten ibaretti. Saldırıya geçmenin, riske girmenin zamanı gelmişti artık.

ON SEKİZ

Fırsat ayağına. MacHaddish'in buzla kaplı bir tümseğe basmasıyla geldi. Karda sürünerek hareket ettikleri için minik açıklıktaki kar örtüsü karışarak bir araya toplamıştı. Açığa çıkan buzlu noktaya basarak kayan İskoti generali. bir an için dengesini kaybetti.

Bunun elde edebileceği tek fırsat olduğunu fark eden Will. çabucak öne atılarak saks bıçağını belli etmeden generale doğru fırlattı.

Adamın ne kadar süratli olduğunu bildiği için bıçağın savunmasını aşmasını beklemiyordu. Rakibini canlı yakalamayı planladığı için aslında bunun tam tersini hedefliyordu. MacHaddish, hançeriyle umutsuz bir savuşturma hamlesi yaparak üstüne doğru gelen parlak saks bıçağını son anda engelledi. Ancak hareket amacına ulaşmış, generalin dikkatini dağıtarak hançerin çevrili durduğu yönü değiştirmişti. MacHaddish bıçağı bertaraf ettiği anda, çoktan öne atılan Will'in sağ eli, generalin sol bileğini mengene gibi kavramıştı.

Ancak MacHaddish, bir yılan kadar hızlıydı. Will bileğini

yakaladığı anda sola döndü ve vücudunu aniden geri çekerek Will'e dengesini kaybettirdi. Aynı anda, sağ elinin nasılsa işe yaramadığını bildiği için Will'in çenesine yasladığı sağ ön koluyla çocuğun boğazına bastırıp başını geriye yaslamayı başarmıştı.

Başını giderek daha da geriye atmak zorunda kalan Will, MacHaddish'in bileğini tutan sağ kolunun gücünü kaybetmeye başladığını hissedebiliyordu.

MacHaddish'in çıplak kollarıyla göğsünün üst tarafının hafif bir yağ tabakası –insanın içine işleyen soğuğa karşı alınmış bir önlem olmalıydı– ile kaplı olduğunu fark etmişti. Bu durum adamın bileğini tutmasını zorlaştırıyordu. Adamın sol elini ileri geri oynattığını hissediyordu; Will'in tutuşundan kurtulması an meselesiydi.

Rakibinin göğsünün açıkta kalan sağ kısmına iki hızlı, kavisli yumruk attı ve kaburgalardan tekinin hafifçe içeri göçtüğünü hissetti. MacHaddish acıyla inledi ve Will'in boğazına uyguladığı baskı, bir parça azaldı. Bu kadarı yeterliydi. Will, uzanıp MacHaddish'in sağ bileğinden yakaladı ve kolunu çenesinin altından çektiği adamın dengesini kaybetmesine neden oldu.

Generalin sağ bileğini kavradığında, tesadüfen okun açtığı yaraya temas etmişti. Will'in eli, yarasının üzerine bir mengene gibi kapanınca, MacHaddish acıyla bağırdı ve vücudunu korumak için içgüdüsel olarak iki büklüm oldu. Bu ani dönüşle gafil avlanan Will, dengesini kaybetti ve ayaklarının dibindeki kar öbeğine basıp kayarak rakibinin sağ bileğini bırakmak zorunda kaldı. Açıklık boyunca yuvarlandıklarında Will,

hâlâ MacHaddish'ın hançer tutan elini kavrıyordu. Yeniden saldırıya geçen MacHaddish ise sağ ön kolunu Will'in suratına doğru savurdu. Eğilerek darbeden kurtulan genç Orman Muhafızı, vücudunu son anda yana kaydırarak MacHaddish'in sağ dizinin darbesinden kurtulmayı başardı. Artık tamamen rakibinin jilet gibi keskin hançeri kavradığı bileğini yakalamaya odaklanmıştı. Adamın bileğini bırakmanın, kendisi için yolun sonu demek olduğunu biliyordu Will. MacHaddish'ı canlı yakalama fikri artık aklından tamamen çıkmıştı. Tek düşündüğü, hayatta kalmaktı.

Rakibinin sol yakasından aşağı inen uzun saç örgüsünü yakalayıp hızla çekerek generalin kafasını sağ tarafa ittirdi. Acıyla uluyan MacHaddish, yan dönen ağzıyla Will'in elini ısırmak için çabaladı. Will ise bu esnada sol bacağını çevirip orak gibi bir tekme savurdu ve generalin ayaklarını yerden keserek, düşen adamın tepesine bindi.

MacHaddish'in, ondan kurtulmak için hançer tutan elini bir kez daha çevirip döndürmeye başladığım hissediyordu. General aniden yukarı doğru hareketlendi ve sağa doğru yuvarlanarak Will'in üstüne çıktı. Hançer tutan eliyle Will'in boğazını hedef almıştı. Sağ kolundaki acıya aldırmaksızın bıçağın üstüne abanıyor, tüm gücüyle bastırıyordu.

Will, hançeri yana kaydırabilmek amacıyla rakibinin bileğine iki eliyle birden yapışmıştı artık. Ancak İskoti, ondan daha kilolu ve güçlü bir savaşçıydı. Aralarındaki güç yarışını MacHaddish'in kazanacağı ortadaydı. Ayakta dövüşüyor olsalar, Will'in sürat ve hareketlilik açısından bir avantajı olacaktı. Ancak bu konumda, tüm şartlar İskoti generalinden yanaydı.

Adamı üstünden atmak isteyen Will, umutsuzca kalkmaya çalıştıysa da tetikte bekleyen MacHaddish, bu hamlelerin kolaylıkla üstesinden geliyordu. Will, bıçak boğazından her uzaklaştığında soluklanma fırsatı buluyordu. Ancak MacHaddish bir an sonra hançerini acımasızca aynı konuma getiriyor ve Will'in boğazına doğru bastırıyordu. Will, artık yorulmaya başlamıştı.

Yaşadığı korku ve harcadığı çaba sonucu alnından süzülen ter damlaları gözlerine doluyor, hançerin parıldayan ucu boğazına giderek yaklaşıyordu. Bıçağın arkasında, MacHaddish'in yarısını kaplayan boyalar nedeniyle iyice belirsizleşen yüzünü seçebiliyordu. Adamın gözleri, zaferle parlıyordu. Dövüşün bitmesinin an meselesi olduğunu fark eden ağzı, vahşi bir tebessümle kıvrılmıştı.

Ve birden, her şey beklediğinden de çabuk sona erdi.

Güm! Güm! Horace'ın kılıcının pirinç topuzu, MacHaddish'in şakağına art arda iki kez çarptı.

Will, üstündeki adamın gücünün birden kesildiğini fark etti. Hançeri bastıran tek şey, generalin baygın vücudunun ağırlığıydı. Son bir çabayla adamı yana attı ve bir parça sendeleyerek de olsa ayağa kalktı. Öne atılan Horace, dengesini sağlaması için kolunu arkadaşının omzuna doladı.

Şükürler olsun, diye geçirdi içinden Horace. Neyse ki tam zamanında yetişmişti. Will'in generale yetişmek için ihtiyaç duyduğu yön değişikliğinden sonra ikilinin izini kaybetmişti. Bunun az kalsın arkadaşının hayatına mal olacağını -acıyla da olsa- şu an fark ediyordu. Beş dakikadır ağaç ve çalıları körlemesine geride bırakarak doğru yön olmasını umut ettiği tarafa doğru ilerliyordu.

Dövüşün gerçekleştiği tarafa gelişini, garip bir biçimde bizzat MacHaddish'e borçluydu. Will adamın yaralı bileğini yakaladığında generalin gırtlağından çıkan acı dolu, tiz çığlık Horace'a mücadelenin yaşandığı doğrultuyu işaret etmiş ve o da ağaçların arasından koşturmuştu. Çığlığı kimin attığına dair hiçbir fikri yoktu ve arkadaşını karın üstünde, bir kan gölünün içinde bulmaktan korkuyordu.

Açıklığa varıp da dövüş halindeki rakipleri fark ettiğinde rahatlamıştı. Will, yaşıyordu. Ancak harekete geçmemesi halinde, birkaç saniye sonra ölebilirdi de. Uzun süvari kılıcını çekmiş, açıklığı hızlı adımlarla geçmiş ve ağır topuzu MacHaddish'in kafasına indirmişti. Bir an sonra, Will'in boğazına dayanmış uzun hançerin neden olduğu korku ve öfke fırtınasının bir sonucu olarak, baygın generalin yüzüne bir tane daha geçirmişti.

Will'in yeleğinin kanla kaplı olduğunu endişeyle fark etti.

"İyi misin?" dedi, kolunu Will'in omuzlarından çekip yarasını daha iyi görebilmek için çocuğu çevirerek.

Öksüren Will, yanıt olarak kusmaya başladı. Ölüme ne kadar yaklaştığının farkındaydı ve bu düşünceyle dizlerinin bağı çözülmüştü.

"Will!" dedi Horace, endişeyle sesi yükselerek. "İyi misin?"

Genç savaşçı, Will'in yarasının yerini bulmak için çılgınlar gibi çocuğun göğsünü ve karnını yokluyordu. Yeleğin ön kısmını tamamen kaplayan kan, bir yaradan akıyor olmalıydı. Yaşadığı şoku henüz atlatamayan Will, öfkeyle tepki verdi.

"Elbette iyi değilim, seni şapşal!" diye bağırdı. "Herif neredeyse öldürüyordu beni! Fark etmedin mi yoksa?"

Horace'in ellerini itmek istedi ama başaramadı.

"Bıçağı nereye sapladı?" diye sordu Horace telaşla. Yarayı bulup kanı durdurması gerektiğinin farkındaydı. Karın ve göğse alınan yaraların genellikle ölümcül olduklarını biliyordu ve aramaya devam ederken panıklemeye başladığını hissetti.

"Kes şunu!" diye bağırdı Will öfkeyle, arkadaşından uzaklaşarak. "MacHaddish'in kanı o, benimki değil!"

Horace, bir an için hiçbir şey anlamadan bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Seninki değil mi?" dedi.

"Hayır. Elini vurduğum noktaya baksana! Dövüş sırasında her yanıma kan bulaştırdı. İyiyim ben."

Bunun üzerine, garip bir şekilde, tam da rahatlamanın eşiğindeyken öfkeden patlamak üzere olduğunu fark etti Horace.

"Onun kanı, ha? Bunu bana neden söylemedin? Kan kaybettiğini zannedip telaştan deliye döndüm burada be!"

"Bana konuşma şansı verdin mi ki?" dedi Will. "Bir anda üstüme çullanıp vücudumu yoklamaya, oramı buramı ellemeye başladın!"

Geçirdikleri öfke nöbetleri, tabii ki yaşadıkları şok ve korkuya verdikleri tepkiden başka bir şey değildi. Yine de bunun gerçek bir kavgadan aşağı kalır yanı yoktu.

"Kusura bakma!" diye cevabı yapıştırdı Horace. "Senin adına endişelendiğim için affet beni. Bir daha olmaz!"

"Eh, buraya biraz daha erken gelebilseydin, bir sorun çıkmayacaktı," diye yanıt verdi Will hızla. "Hangi cehennemdeydin ki?"

"Hangi cehennemdeydim, ha? Ya sen hangi cehennemdeydin? Seni bulacağım diye az kalsın delirecektim! Hayatını kurtardığım için böyle mi teşekkür ediyorsun bana? Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim, burada yatan dostumuz karşısında pek üstün durumda değil gibiydin."

Baygın yatan MacHaddish'i ayağının ucuyla dürttü. İskoti generali, ses çıkarmadan yatmaya devam ediyordu. Will, arkadaşının haklı olduğunu fark ederek utanacak kadar sağduyu sahibiydi.

"Özür dilerim Horace. Haklısın. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Şey..." Huzursuzca kımıldanma sırası Horace'daydı şimdi. Will'in bariz öfkesinin altında yatan nedenin farkındaydı. Ölümle burun buruna gelen birçok askerin benzer tepkiler verdiğine şahit olmuştu ve Will'in amacının nankörlük olmadığının farkındaydı. "Önemli değil. Lafı bile olmaz." Konuyu değiştirmeye çalıştı ve aradığı mükemmel fırsatın karın üzerinde baygın yattığını fark etti.

"Sanırım onu Grimsdell'e götürsek iyi olacak," dedi. Eğilip omzuna atmak için kollarından yakaladığı İskoti generalinin sağ kolundan hâlâ kan damladığını fark etti. "Şunu bağlasam iyi olur, yoksa her yanıma kan bulaşacak."

Adamın vücuduna sarılı ekose kumaştan hızla kopardığı bir parçayı, yaralı bileğinin etrafına sardı. Ardından, Will'in de yardımıyla, baygın generali omuzlarına aldı.

Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturarak "Yakından çok kötü kokuyor, değil mi?" dedi.

Will, aldırmazlıkla omuz silkti. "Fark edemeyecek kadar

meşguldüm." Açıklık boyunca bakındı ve karın içine yarı gömülü duran saks bıçağını alarak pusu alanına doğru yürüyen Horace'ı takip etmeye başladı. "Tekrar teşekkür ederim Horace."

Horace, tek omzuna yatırarak dengelediği MacHaddish'in izin verdiği kadarıyla omuz silkti.

"Neyse, boş ver," diye karşılık verdi. Birkaç dakika boyunca sessizce ilerledikten sonra Will kendisini tutamadı.

"Ama gerçekten de, hangi *cehennemdeydin* yahu?"

ON DOKUZ

Baygın general dışında, İskoti devriyesinden üç asker daha ağaçların arasındaki şiddetli dövüşten sağ çıkmıştı. İkisi yaralı değildi; gerçi birinin çenesi Horace'ın darbesinden ötürü şişmişti. Üçüncüsü ise, kolundaki kocaman balta yarası nedeniyle kan kaybından yarı baygın vaziyetteydi.

Kısa süreli öfke nöbeti geçen Gundar, sağlık durumu yerinde olan iki İskoti askerine arkadaşları için bir sedye yapmalarını ve adamı Malcolm'un kulübesine taşımalarını emretti. Askerler işe koyulduğunda, Will'e işaret etti

"Bir tanesi elimizden kaçtı," dedi. "İstersen peşinden birkaç adamımı gönderebilirim."

Will, duraksadı. Skandiyalılar mükemmel savaşçılardı belki, ancak karanlıkta koşarak kaçan bir adamın izini sürme konusundaki yeteneklerinden şüphe ediyordu doğrusu. MacHaddish'in ekibinden kimsenin kaçmamış olmasını tercih ederdi ama bunun çok şey istemek anlamına geldiğini de biliyordu. Savaşın karmaşası sırasında ağaçların arasına süzülüp kaçmak, tek bir asker için hiç de zor değildi. Kaçmasa daha iyi

olurdu ama o kadar da önemli değildi. Horace'ın rahatlayarak yere indirdiği MacHaddish'i işaret etti.

"Hedefimize ulaştık," dedi. "Bırakın gitsin. Nasılsa bize bir zarar veremez."

İçinden haklı çıkmayı umut ederek dalgın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

Sedye hazır olduğunda Horace, İskoti generalini yeniden omzuna aldı. Nils Ropehander nöbeti devralmayı önerdiyse de başını iki yana salladı.

"Belki sonra," diye yanıt verdi. "Şu an için çok zorlamıyor."

Ancak Grimsdell'deki açıklığa kadar önlerinde uzun bir yol vardı ve neticede Horace ile Skandiyalı savaşçılar generali nöbetleşe taşımak zorunda kalacaklardı. Yükünün Nils tarafından devralınmasının ardından omuzlarını birkaç kez silken Horace, ağrıyan omuz kaslarını gevşetmek üzere boynunu bir o yana bir bu yana çevirmeye başladı.

Esirleri işaret ederek usulca "Bu adamları ne yapacağız?" diye sordu. Will, hemen cevap vermedi.

"Sanırım bir tür hapishane inşa etmemiz gerekecek," dedi kararsızca. "Başlarında nöbetçi tutmamız da."

Horace, "Çocuklar buna bayılacak," diye homurdandı önlerinde yürüyen, kendi aralarında sessizce şakalaşıp gülüşen Skandiyalıları işaret ederek. "Zamanlarını tutuklu başında bekleyerek geçirmek istemeyeceklerdir. Yiyip içmeyi tercih ederler."

Will omuz silkerek "Bu kötü olur," dedi. "Belki de kol ve bacaklarına bir çeşit kelepçe takabiliriz; pranga türü bir şey. O şekilde başlarında yalnızca bir tek kişi olsa yeter."

"Bu, o kadar da zorluk çıkarmayacaktır," diye onayladı Horace.

Açıklığa gece yarısına doğru vardılar. Kalın ağaç örtüsü altında ilerledikleri sırada görme şansı bulamadıkları ay yükselmiş ve batmıştı. Ağaçların arasından çıktıklarında, Skandiyalıların yemek hazırlamak üzere yaktıkları ateşlerden geriye kalan korların açıklık boyunca saçtığı titreşen ışıklar tarafından karşılandılar. Malcolm'un pencerelerinde de ışıklar yanıyordu. Meydanın ortasına geldiklerinde, kapı açıldı ve karanlık alan ışıkla kaplandı.

Malcolm, grubu karşılamak için dışarı çıktı.

"Yola çıktığınızın haberini aldım," dedi. Will ile Horace, yorgunluk dolu bakışları paylaştılar.

"Senin şu gözlemci ağının ötesine kimsenin geçemeyeceğini bilmeliydik," dedi Will.

Malcolm, dudaklarını hafifçe büzerek "Alışkanlık işte," dedi. Bir yandan da sedyenin yanına gelmiş, yaralı İskoti'yi inceliyordu. "En iyisi onu iyice muayene edebilmem için içeri taşımanız."

Gundar, yaralı adamı kayıtsız bakışlarla süzdü.

"Ne gereği var ki? O bir düşman," dedi. Malcolm'un yukarı doğru kaldırdığı bakışları, Gundar'ın gözleriyle buluştu. Gözlerine öfkeli bir ifade yerleşmişti.

"Bu beni ilgilendirmez. Adam yaralı," dedi. Malcolm ile birkaç saniye boyunca bakışan Gundar, sonunda pes ederek omuz silkti.

"Sen bilirsin," dedi, "ama bana soracak olursan, zamanını boşa harcıyorsun."

Evden açıklığa yayılan ışığa yaklaştıklarında, Malcolm, bazı Skandiya savaşçılarının vücutlarında kaba sargılar bulunduğunu fark etti. Gundar'ın vurdumduymazlık gibi görünen tavrının altında yatan nedeni anlamıştı. Skandiyalı kaptan, adamlarına karşı kendisini sorumlu hissediyordu.

"Adamlarının yaralarına da bakarım," dedi özür dilercesine.

Gundar, başını sallayarak durumu kabullendi. "Teşekkür ederim." Gururu ağır basmış, Skandiyalıların yaralarıyla kendi başlarına ilgilenebilecekleri cevabını vermenin eşiğine gelmişti. Ancak son anda kendine gelip adamlarını Malcolm gibi bir uzmanın tedavisinden mahrum edeceğini anlamıştı. Küçük bir atışmadan elde edeceği zaferin buna değmeyeceğini düşünmüştü.

Bir süre önce kendine gelen İskoti generali, patates çuvalı gibi bir Skandiya savaşçısının sırtına atılmış olmasından kaynaklanan rahatsızlığını dile getirmeye başlamıştı. Elleri Will'in kelepçeleriyle arkasından bağlı olacak şekilde savaşçıların arasında duruyordu artık. Kaçmaya kalkışmaması için boynuna kalın bir halat geçirilmişti. Halatın diğer ucu Horace'ın kemerine bağlıydı. Tıknaz general etrafına bakınıyor, olan biteni sindirmeye çalışıyordu. Gözlerinden zekâ pırıltısı okunuyordu ve mavi boyanın altındaki suratı, hoşnutsuzlukla asılmıştı. Malcolm, adamı ilgiyle inceledi.

"Sanırım bu MacHaddish, değil mi?" dedi. Adının söylendiğini anlayan general, bakışlarını aniden Malcolm'a çevirdi. Will, başıyla onayladı.

"Evet, bu o," dedi. "Bizi epeyce uğraştırdığını söyleyebilirim."

Bir an, MacHaddish'in, boğazını kesmeye her saniye daha da yaklaştığı o anları getirdi aklına. Hatırladıkları karşısında ürperdi.

"Hmmmm," dedi Malcolm, generalin gözlerindeki keskin, kurnaz parıltıları inceleyerek. "Yerinizde olsam ona hiç güvenmezdim." İskoti generalinin yaralı elinin etrafına Horace tarafından sarılan kaba bandajı inceledi. "Şimdilik bu kadarı yeter. Daha sonra yakından bir göz atarım." Arkasını dönerek açıklığa doğru seslendi. "Trobar! Zincirleri getir!"

Açıklığın öteki tarafında beliren dev, hantal adımlarla onlara doğru yaklaşmaya başladı. Adamın kocaman vücudunu fark eden İskoti esirlerden biri, şaşkınlıkla bir şeyler söyleyerek geriye bir adım attı. Trobar, çeşitli uzunluklarda demir zincirler taşıyordu. İyice yaklaştığında, Will zincirlerin uçlarında kalın, sert deriden boyunluklar olduğunu fark etti.

"Tutsaklarımızın yaramazlık yapmamaları için bir şeylere ihtiyacımız olduğunu düşündüm," diye açıkladı Malcolm, "bu nedenle öğleden sonra Trobar'a bunları yaptırdım."

Will ile Horace, hızla bakıştılar. "Birilerinin bunu düşünmüş olmasına sevindim," dedi Will. "Tüm dönüş yolu boyunca bu sorunu nasıl çözeceğimizi düşünmüştük."

Malcolm, "Siz onları yakalayın, ben kilit altında tutarım," diyerek gülümsedi. "Tutsakları zincirle lütfen, Trobar."

İskoti savaşçılar, ilk başta Trobar'ın devasa boyutlarından ürküp geri çekilmeye yeltendiler ancak bir Skandiya savaşçısı, onları uyarırcasına hırladı. Bunun üzerine, kalın deri boyunluklara razı olmak zorunda kaldılar. Skandiyalılardan yardım alan Trobar, daha sonra esirleri meydandan geçirip ağaçların

dibinde bulunan kocaman, devrik bir kütüğün yanına getirdi. Uç kısımlarına çaktığı geniş demir çivilerle tüm zincirleri kütüğe tutturmuş oldu.

"Kar yağışı durduğuna göre, açıkta uyuyabilirler," dedi Malcolm. "Buna alışkınlar nasılsa." Bakışlarını MacHaddish'e çevirdi. "Sanırım generali diğerlerinden ayrı tutmamız daha iyi olacaktır."

Başıyla onaylayan Horace, "İyi düşündün. Ona kendi kütüğünü verelim. Rütbesinin bir ayrıcalığı olarak," diyerek hafifçe sırıttı.

MacHaddish'in de boyunlukla zincirlenmesinin ardından, ağaçların arasından çıkan Malcolm'un gizli cemaat üyeleri, âdetleri olduğu üzere yorgun savaşçılara yiyecek içecek getirmeye başladılar. Gundar'ın önceliklerini hisseden Malcolm, Skandiyalıların yaralarını etraflıca temizleyip bir şifalı merhem sürdükten sonra, onları düzgün ve etkili bir şekilde sardı. Ardından yaralı ve hâlâ baygın yatmakta olan İskoti ile ilgilenerek kolundaki balta yarasını temizledi ve temiz bir iplikle yaranın kenarlarını dikti. Yaralı adamın etine girip çıkan iğnenin görüntüsü, Horace'ın ürküp gerilemesine neden olmuştu.

Malcolm işini bitirdiğinde, Trobar, İskoti savaşçısını sundurmanın çatısı altında kalan bir yatağa taşıdı. Adamı yatırıp üstünü battaniyelerle örttü. Ardından da bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde, adamın boğazına geçirdiği bir diğer boyunluğu kısa bir zincirle yatağa bağladı.

"Bir yere giderse, yanında yatağını da götürmesi gerekecek," dedi Malcolm gözleri parlayarak. "Bunu yapabileceğini hiç sanmam."

Malcolm'un ahalisi tarafından beslenen diğer İskoç nakerleri, kocaman ekose kumaşlarına sarınmış ve bağlı bulundukları kütüklere yaslanmışlardı bile. Esaret hayatları hakkında fikir yürütüyor olmalıydılar. İşkence görmeyeceklerini ya da öldürülmeyeceklerini anlayarak oldukça rahatlamışlardı. Bunun bir sonucu olarak da dünyanın her yerinde görülen bir asker görüntüsü çiziyor, fırsatını buldukları an uykuya dalıyorlardı. Horultuları açıklığın öteki yanından bile duyuluyordu. MacHaddish ise tam tersine kendi kütüğüne dimdik yaslanmış, gözleriyle açıklığı tarıyordu.

"Birinin onu izlemesi gerek," dedi Horace, yumuşak ve düz bir ekmek somununun içine sıkıştırılan ızgara kuzu etini ısırarak. Yakınlarındaki Trobar, anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak kalktı ve MacHaddish'in birkaç metre ötesine gidip, gözlerini adamın üstüne dikerek oturdu. Gölgelerin içinden sessizce çıkan siyahlı beyazlı bir yaratık da açıklığı aşarak devin yanına geldi. Köpeği gören Will'in dudaklarına bir tebessüm yerleşti.

"Köpek bu işi halledebilir," dedi, "ama belki de gece boyunca başında bir nöbetçi bırakmalıyız. Neyse ki açıkta yattıkları için göz kulak olması zor değil."

Omuzlarını yukarı aşağı oynatarak yaralılarla ilgilendiği sırada kaskatı kesilen kol ve sırt kaslarını gevşetmekle meşgul olan Malcolm da onlara katıldı.

"Trobar, onu birkaç saatliğine gözleyebilir," dedi. "Siz ikiniz gidip dinlenin. Ben bir nöbetçi çizelgesi hazırlarım."

Will, memnuniyetle gülümseyerek "Bana uyar," dedi. "Yorucu bir gündü." Arkasını dönerek Horace ile paylaştığı çadıra doğru yürümeye başladı. Birden yarıyolda durup aklına gelen bir şeyi şifacıya sordu.

"Onu ne zaman sorgulamak istiyorsun?" dedi. Bir yandan da parmağıyla kütüğe yaslanmış dimdik oturan zincirli generali işaret ediyordu.

Malcolm, hiç duraksamadan yanıt verdi.

"Yarın gece," dedi. "Direncini kırmak için planladığım sürpriz, karanlıkta çok daha etkili olacak."

YİRMİ

Öğleye doğru, çadırının önünde bacak bacak üstüne atmış oturan Will, Alyss'in önceki gece gönderdiği mesajı inceliyordu.

Bir hancı yamağıyken üzerine dökülen kaynar su sonucu korkunç bir şekilde sakat kalan ve Malcolm'un yanına sığınan Mortinn, gece boyunca ormanın kıyısında nöbet tutmuş ve Alyss'in penceresinden gönderdiği ışıklı mesajı dikkatle kaydetmişti. Çocuk birkaç hata yapmıştı yapmasına ama mesajın ana fikri kolayca anlaşılıyordu.

Çadırın dışında hiçbir şey yapmadan oturan Horace, şifreleme işlemini izlemek için can atıyordu. Ancak Will'in şifrenin gizli kalması konusundaki kararlılığını çok iyi bildiğinden, yerinden kalkıp MacHaddish ile İskoti savaşçılarını kütüklere bağlayan zincirleri kontrol etmeye gitti. Zincirlerin hâlâ sağlam olmalarından memnun kalarak, yanından geçtiği köpeğin başını okşamak için durdu. Hayvan, kalın kuyruğunu birkaç kez toprağa vurarak tepki verdi. Nöbetçiler birkaç saatte bir değişirken, köpek, tüm gece te-

tikte beklemişti. Horace, muhafızlık rolünü artık Trobar'ın oynadığını fark etti.

"Aferin sana, Esmer," dedi Horace. Karşılık olarak kuyruk, bir kez daha toprağa vuruldu. Trobar, Horace'ı sert bakışlarla izliyordu. Horace, devin nadiren ağzını açıp bir şey söylediğinin bilincindeydi. Hasar gören damağı, konuşmayı Trobar için zorlaştırmıştı. Ayrıca kelimeler ağzından öyle peltek peltek çıkıyordu ki, anlaşılmaları son derece zor oluyor ve cevaplarını takip eden meraklı sorular da devasa adamı utandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ancak bu kez, çaba harcamasını gerektirecek kadar canı sıkılmış olmalıydı.

"E'fme' diil," dedi.

Horace, bir an duraksadıysa da devin söylemeye çalıştığı şeyi anladı. Trobar'ın S ve R gibi vurgulu sessizleri söylerken zorlandığını fark etmişti.

"Esmer değil mi dedin?" diye şansını denedi ve kocaman öfkeli surat, şiddetle öne arkaya sallandı. Trobar'ın tepkisine bozulan Horace, özür dilercesine omuz silkti. Köpek için seçtiğim isimle herkes dalga geçiyor, diye geçirdi aklından. "Nedir adı öyleyse?" diye sordu.

Bir an durup konuşmaya hazırlanan Trobar, kelimeyi net bir şekilde telaffuz etmeye çalışarak açıkladı: "Gö'öge." Sanki ö'lerin arasında bir harf daha vardı ama onu yutmak zorunda kalıyor gibiydi.

Birkaç saniye düşünen Horace, birden aklına gelen fikirle sordu:

"Gölge mi?"

Bunun üzerine kocaman surat bir tebessümle kaplandı ve Trobar hevesle başını salladı.

"Gö'öge," diye tekrar etti; birileriyle iletişim kurabildiği için çok mutlu olmuştu. Adını duyan köpeğin kuyruğu bir kez daha toprağı dövdü. Hayvanı inceleyen Horace, onun yere yapıştırdığı karnıyla nasıl aralardan kaydığını, bir hayalet gibi sessizce hareket ettiğini geçirdi aklından.

"Bu çok güzel bir isimmiş yahu," dedi. Dev adamın yaratıcılığı karşısında etkilenmişti. Trobar, bir kez daha başını sallayarak onayladı.

"E'fme'den daa ii," dedi mağrur bir edayla.

Sataşmayı fark eden Horace, şüpheyle ona baktı. Sırf doğru duyduğundan emin olmak için ifadeyi tekrarladı.

"Esmer'den daha iyi mi dedin?"

Trobar, başını birkaç kez sallayarak onayladı. Horace, aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti.

"Herkes bir anda eleştirmen kesiliverdi," dedi ve Will'in mesajı çözüp çözmediğini kontrol etmek üzere geri döndü. Yürürken Trobar'ın arkasından attığı gür kahkahayı duyabiliyordu.

Horace döndüğünde, Will de şifre anahtarını cebine koymakla meşguldü.

"Alyss'den ne haberler var?" diye sordu Horace. Will, bakışlarını bir kez daha şifresini çözdüğü kâğıda çevirdi. Mesajı henüz okuduğundan, içgüdüsel olarak o tarafa bakma ihtiyacı hissetmişti.

"Aslında bizi MacHaddish'in ziyaretinden haberdar etmek

istemiş ama Orman'a verilmesi gereken haberleri de var. Korkarım babası hayatını kaybetmiş."

Horace'ın yüzü asıldı. "Keren mi öldürtmüş?"

Will omuz silkerek, "Doğrudan değil," dedi. "Daha çok bir kazaymış aslında ama uzun vadede sorumlu olan kişi Keren elbette. Alyss onun artık kesinlikle geri adım atmayacağını söylüyor. Tek umudu İskotilerle yaptığı planının başarılı olmasıymış."

"Alyss'in ne zaman harekete geçeceklerinden haberi yoktur herhalde?" diye sordu Horace. Will, başını iki yana salladı.

"Şansımız yaver giderse, Malcolm, bu bilgiyi akşam MacHaddish'den öğrenecektir," dedi.

Ancak Horace bundan o kadar emin değildi. "Yerinde olsam o ihtimale pek güvenmezdim. Herif çetin ceviz gibi duruyor. Malcolm'un neler tasarladığından haberin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu gece hep birlikte göreceğiz. Şimdi gidip Orman'a babasıyla ilgili haberleri vermem gerek."

Sanki acılı haberleri Orman'a vermenin kolay bir yolunu bulabilecekmiş gibi mesaja son bir bakış atarak yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Horace, kocaman elini arkadaşının omzuna koydu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi. Arkadaşı için yapabileceği somut bir şey yoktu. Ancak varlığının Will'i bir parça olsun rahatlatacağının farkındaydı.

"Teşekkürler," dedi Will ve ikisi, yan yana açıklık boyunca ilerlemeye başladılar.

Açıklıkta olan biten her şeyi dikkatle izleyen MacHaddish ise arkalarından bakıyordu.

Will, Syron'un öldüğünü bildirdiğinde, Malcolm ve Xander ile minik kulübede bulunan Orman, haberleri kaderci bir yaklaşımla kabullendi.

"Neyse ki Alyss hiç acı çekmediğini söylüyor," dedi Will, haberin etkisini yumuşatma umuduyla. "Mesaja bakılırsa, sonlara doğru bilinci kapanmış ve kendini bırakarak aramızdan ayrılmış."

"Haberi benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi Orman. "Sanırım bunun şu ya da bu şekilde gerçekleşmesini bekliyordum. Bir şeyler olduğunu sezmiştim bir şeylerin eksik ya da bir kayıp olduğunu hissediyordum. Babamın ölmüş olduğunu içten içe biliyordum aslında."

Bu haber üzerine Xander'ın gözleri dolmuştu. Gençliğinden bu yana Syron'un ailesine hizmet ediyordu. Üzgün hali, aileye karşı hissettiği derin bağlardan kaynaklanmıyordu. Xander, hizmetkârlığın efendileriyle o tür bir bağ kurabilecek kadar ötesine geçebilen biri değildi. Üzüntüsünün nedeni, ruhuna işlemiş olan görev bilinciydi. Syron'un ölümü, ufak tefek adamın şaşkınlığa düşmesine neden olmuştu; kolunu ya da bacağını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Birkaç aydan bu yana Orman'ın sekreteri olarak hizmet veriyor olsa da, sadakati öncelikle Syron'aydı. Will ile Horace'ın birçok kez şahit oldukları üzere, Xander'ın sadakati oldukça derinlere kök salmış ve adamın karakteriyle bütünleşmişti.

Üzüntüsüyle her zamanki gibi başa çıkmaya çalışıyor, artık

resmen efendisi haline gelen Orman'a hizmet etmenin bir yolunu arıyordu.

"Bir isteğiniz var mı Lordum? Yapabileceğim herhangi bir şey?"

Orman, adamın omzunu nazikçe okşadı.

"Teşekkür ederim Xander ama senin de yas tutman gerekiyor. Ne de olsa babam senin benden önceki efendindi ve ona karşı derin bir sadakatin olduğunu biliyorum. Bir süre beni kendine dert etme."

Kısa boylu hizmetkârın suratı bir anda buruşmaya başlayınca, Orman, eski efendinin ölüm haberi karşısında sekreterinin en iyi ilacının yeni efendisine hizmet etmek olduğunu kavradı.

"Aslında düşündüm de," dedi, "sanırım büyük bir fincanda çay içmek istiyorum. Senin için çok sıkıntı yaratmayacaksa eğer."

Xander'ın yüzü, bir anda aydınlandı. Bir şeyler yapıyor olma fikri, ruh halinin bir miktar da olsa normale dönmesini sağlıyordu.

"Derhal Lordum!" diyerek diğerlerine baktı. "Başka bir şey isteyen var mı?"

Will ile Horace, şaşkınlıklarını gizleme ihtiyacı hissetmişti. Sekreter, son birkaç günden beri bariz bir huysuzluk içindeydi. Ancak Malcolm, adamın bir işe yarama ihtiyacını anlıyordu.

"Zahmet olmazsa ben de bir fincan alırım, Xander," dedi usulca.

Başını birkaç kez sallayan Xander, enerjik bir hareketle ellerini ovuşturup küçük kulübenin mutfağına yollandı.

Xander odadan çıkınca Will, Malcolm'a dönerek, "Bu gece için planımız nedir?" diye sordu.

"Buranın doğusunda bir açıklık var," dedi Malcolm. "Benimkiler şu an orada hazırlık yapıyor. Ay battığında MacHaddish'i oraya götüreceğiz."

Horace'ın yüzü, düşünceli bir hal aldı. Bir süredir Malcolm'un MacHaddish'i konuşturmak için neler planladığını merak ediyordu.

"Aklında tam olarak ne var?" diye sordu. Şifacı, bakışlarını savaşçıya çevirdi. Her zaman sevecen bir tebessümün hâkim olduğu yüzü ifadesizleşmişti.

"MacHaddish'in korkularıyla batıl inançlarından faydalanacağım. İskotilerin varlığına inandığı bir dizi iblis ve doğaüstü yaratık işime yarayacak."

"Tam olarak neye benzediklerini biliyor musun bari?" diye sordu şifacıyı ilgiyle izleyen Orman.

Malcolm, sıkılganlıkla omuz silkti. "Şey, evet. Bizim çocuklardan biri, gençlik yıllarını sınırın kuzeyinde geçirmiş. İskoti iblisleri ve batıl inançları konusunda epeyce bilgili." Aklına gelen fikir üzerine Will'e döndü. "Bu gece koruma olarak birkaç Skandiyalı savaşçıya ihtiyaç duyacağımızı sanıyorum," dedi. "Gundar'a, en akılsız ve batıl inançları en derin adamlarından ikisini ya da üçünü yanımıza alıp alamayacağımızı sorsana."

"Onunla konuşurum," dedi Will dalgın bir biçimde, "ama yanımıza kafası çalışan adamları alsak daha iyi olmaz mı?"

Malcolm, başını iki yana salladı. "Korku, kendinden beslenir. MacHaddish Skandiyalıların dehşete düştüğünü görünce,

benim de onu korkutmam daha kolay olacaktır. Numara yapmıyor olmaları, durumun inandırıcılığını arttıracak."

Tam o sırada, elinde dumanı tüten çay fincanlarını taşıdığı tepsiyle Xander içeri girdi. Orman, uzatılan tepsideki fincanlardan birini aldı.

"Teşekkürler Xander," dedi. "Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum."

Xander, gülümsedi. Will ile Horace, adamın yüzünde nadiren gördükleri bu ifade karşısında şaşkınlıkla bakıştılar. Önemli bir liderlik ve otorite dersine şahitlik ettiklerinin her ikisi de farkındaydı.

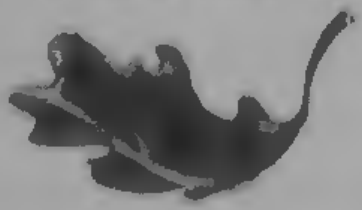
"Ben de teşekkür ederim," dedi Malcolm, sıra ona geldiğinde. Memnuniyetle çayından bir yudum aldıktan sonra Will ile Horace'a döndü. "Siz de izlemeye gelecek misiniz?"

"Elbette," diye cevap verdi Will. "Böyle bir gösteriyi dünyada kaçırmayız."

Malcolm, başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Neyse, zamanı geldiğinde Trobar'ın sizi oraya getirmesini sağlarım. Az sonra gidip açıklıktaki hazırlıkları kontrol edeceğim." Fincanına bakarak gülümsedi. "Şu mükemmel çayı bitireyim de önce hele."

YİRMİ BİR

Trobar, küçük grubu Grimsdell'e özgü bir yoldan götürüyordu. Çalılarla kaplı dar ve sıkışık patika, tepesinde yükselen kocaman ağaçların altından kıvrılarak ilerliyordu. Patikanın genişliği, iki metreyi bile bulmuyordu. Yukarılarda ise sıkışık ağaçların oluşturduğu kubbe patikanın üstüne kapanıyor, iç içe geçmekte olan ağaç dallarıyla sarmaşıklar, yıldızların görünmesini engelliyordu.

Belirsiz aralıklarla sıralanmış esrarengiz sembollerin ve uyarı işaretlerinin yanından geçtiler; tüm işaretler kafataslarıyla kemiklerden oluşuyordu. MacHaddish etkilenmemiş gibi durmasına rağmen, yanlarındaki üç Skandiya askerinden tedirgin mırıltılar yükselmişti.

Will'in keyfini iyice kaçıran şey ise, ormanın sessizliğiydi. Gece ortaya çıkan hayvanların çalılara sürtünürken çıkardıkları sesler ya da yarasa ve baykuşların ağaçların arasından geçerken çıkardıkları hışırtılar duyulmuyordu. Çıt yoktu.

Yine de ormanın cansız olduğunu söylemek mümkün değildi. Tam tersine, etraflarında kocaman bir canlı yaşıyordu

gibiydi; taşıdıkları meşalelerden çıkan mimik ışık demetlerinin kıyısında kalan zifiri karanlıkta onları izleyen birileri vardı sanki. Orman, devasa ve kadim bir kötülük suretine bürünmüş gibiydi.

Bu düşünceyle titreyen Will, pelerinini vücuduna sıkıca sardı. Karanlık ve bu sessizlik, aklıma gerçek dışı fikirlerin gelmesine neden oluyor, dedi içinden. Korkacak bir şey yoktu ki. Ormana ilk girdiği zaman tanık olduğu görüntü ve seslerin Malcolm'un oyunları olduğunu biliyordu artık. Lakin... Malcolm gelip içinde yaşamaya başlamadan uzun zaman önce bile kadim bir ormandı burası. Sıcağın ve arındırıcı güneş ışınlarının asla nüfuz edemediği ağaç diplerinde ne tür bir kötülüğün kök salmış olduğunu kim bilebilirdi ki?

Hemen yanında yürüyen Horace'a doğru kaçamak bir bakış attı. Horace'ın yüzü, taşımakta olduğu meşalenin ışığında solgun ve kararlı görünüyordu. O da benimle aynı şeyleri hissediyor olmalı, diye geçirdi aklından Will.

Ağaçların arasından kıvrılarak yollarına devam ettiler. Trobar grubun başını çekiyor, MacHaddish ise hemen arkasından geliyordu. Dev, MacHaddish'in zincirini bir önceki gece bağlı olduğu kütükten sökmüş ve daha ufak bir kütüğe çivilemişti. Kütüğü tek eliyle hiç zorlanmadan taşıyordu. Horace ile Will, o büyüklükte bir kütüğü taşımanın normal bir insanın gücünü aştığının farkındaydı. MacHaddish'in kaçmayı denememesi için alınmış basit bir önlemdi bu. Trobar'ın tek yapması gereken şey, ağır kütüğü yere bırakmaktı. O zaman MacHaddish, emekleyerek ilerlemek zorunda kalacaktı.

İskoti generalinin hemen arkasındaki üç Skandiyalı, MacHaddish'in kaçması –ya da yürüyüş sırasında karşılarına doğaüstü bir varlığın çıkması– ihtimaline karşı silahlarını hazır tutarak yürüyordu.

Will ile Horace ise grubun en gerisindeydiler.

"Açıklık ne kadar uzakta?" diye sordu Horace usulca. Ormanın karanlığı, içini bunaltmaya başlamıştı. Sanki üstlerine kapanacak gibiydi. O an berrak gökyüzüne bir göz atıp nefes almasına izin verecek açıklığa çıkmak için neler vermezdi ki.

Will omuz silkerek, "Yakın olduğunu söylemişti," dedi "ama patika böyle kıvrılıp dönmeye devam ederse, kilometrelerce yürümek zorunda kalabiliriz."

Alçak sesle konuşmalarına rağmen, çıkardıkları gürültüyü duyan Trobar dönüp onlara doğru baktı. Parmağını dudaklarına götürerek susmalarını işaret etti. Kafile sessizce yürümeye devam ediyordu.

Birkaç metre ilerledikten sonra, Trobar elini kaldırdı ve kafile durdu. Etraflarını saran kasvetli karanlıkta ileriyi görebilmek için meşalesini yukarı kaldırdı ve etrafına bakındı. Diğerleri de içgüdüsel olarak onun bu hareketlerini tekrarladı. Will, MacHaddish'in o her zamanki umursamaz hareketlerinde ilk gediğin açılmaya başladığını fark etti. Generalin bakışları, Trobar'dan etraflarını saran karanlığa ve arkalarına doğru hızla gidip geliyordu.

Eh, sinirleri çelikten değilmiş demek ki, diye düşündü Will. Öfkeyle arkasına bakan Trobar, mırıldanıp duran Skandiyalılara dönerek tekrar sessiz olmalarını işaret etti. Öne doğru bir adım attıktan sonra kararsızlıkla durdu. Tedirginliği kafilenin

diğer üyelerine de sıçramıştı. Will'in içinde, hemen arkalarındaki karanlıktan bir şeylerin çıkıp onu yakalayacağına dair güçlü bir sezgi belirmişti. Dönüp baktığında, meşalesinden yayılan ışığın gerisinde kalan karanlıktan başka bir şey göremedi.

Aniden bir ses duyulmaya başladı.

Devasa bir yaratığın nefes alıp vermesini andıran tok ve düzenli bir gürültü çarpıyordu kulaklarına. Ses, her iki yandan ve arkalarından geliyordu. Birden ön taraftan duyuldu. Sonra da sağlarından. Will'in tüyleri diken diken olmuştu. Sanki orman hayat bulmuş gibi, diye geçirdi aklından. Sonra saçma sapan fikirleri zihninden çıkarmak için öfkeyle silkindi. Malcolm'un seslerin ormanda yayılması için hazırladığı düzenekten haberdardı. Şifacı, seslerin farklı noktalara iletilip güçlenmesi için kullandığı boru ağını ona göstermişti. Karanlığın içinde bir yerlerde, Malcolm'un fıçı gibi bir göğsü olan asistanı Luka boruların içlerine doğru nefes alıp veriyor, sesler de borular aracılığıyla etraftaki ağaçlarda bulunan farklı noktalara iletiliyor olmalı, dedi Will içinden.

Soluk alıp verme sesleri, başladığı gibi aniden sona erdi. Trobar, isteksiz adımlarla arkasından yürüyen MacHaddish ve Skandiya askerleriyle birlikte yeniden ilerlemeye başladı. Will birden, Trobar'ın bu kararsız ve tereddütlü tavırlarının bir hileden ibaret olduğunu kavradı. Dev mükemmel bir oyunculuk sergiliyor, devam edip etmeme konusunda kararsız kalmış gibi davranıyordu. Malcolm'un aktardığı ifadelerle, *korku kendini besliyordu.* Bir hilkat garibesini andıran devasa vücuduyla Trobar bile dehşete düşüyorsa, diğer kafile üyelerinin ödü kopuyor olmalıydı.

Bir kez daha duran Trobar, diğerlerini uyarmak için yeniden arkasını döndü. Birden başını iki yana sallayarak ormanı dinlemeye başladı.

Ses, aynı anda hiçbir yerden ve her yerden geliyordu. Nefes alıp verme sona ermiş, yerini derin bir iç geçirme almıştı. İnsan kulağının güçlükle duyabileceği hafiflikte, gırtlaktan gelen uzun hırıltılardı bunlar.

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılan Trobar, arkasını dönüp küçük kafileye bir göz attı.

Boğuk bir sesle "Çab'buk!" diye bağırdı ve hemen ardından, söylediğini anlamamış olabilirler diye ayaklarını sürüyerek koşmaya başladı. Gafil avlanan MacHaddish, donakaldı. Boynundaki zincirin gerilmesiyle birlikte ayakları neredeyse yerden kesilecekti. Tökezleyip ağaçlara çarparak dengesini zorlukla sağladı. Yere düşmesi halinde Trobar'ın onu beklemeyeceğinin farkındaydı. Boyunluk nefesini kesinceye kadar iriyarı muhafızının ardından sürüklenecekti.

Skandıyalıların ise ikinci bir uyarıya ihtiyaçları yoktu. Sersemleyen generalin arkasından koşturuyor, adamı daha hızlı gitmesi ya da onlara yol vermesi için silahlarıyla dürtüp duruyorlardı. Bir an duraksayan Will ile Horace, engebeli yoldaki köklere ve çukurlara takılarak grubu takip etmeye başladılar. Koşarken meşalelerinden çıkan alevler arkalarında izler bırakıyor, etraflarına kıvılcım demetleri saçılıyordu.

Will, kendi kendine bunun bir şaşırtmaca –göz ve kulak aldanması– olduğunu tekrar etti. Malcolm ile takipçilerinden bir grup insanın bütün gün bunu hazırlamakla meşgul olduklarını biliyordu. Ancak mantığı ona korkacak bir şey bulunmadığını

söylese de, soğuk ve karanlık orman, insanı dehşete düşürüyordu.

Homurtular farklı bir hal almıştı artık. Sanki orman kaçanların arkasından hakaret yağdırıyormuşçasına, genizden gelen bir kahkahaya dönüşmüştü.

Hemen önlerinden, tekrar tekrar acele etmeleri için seslenen Trobar'ın boğuk, peltek sesi duyuluyordu. Will, arkasını dönüp geriye doğru bir göz attı, ancak meşalesi başının hemen yanında durduğu için bir, iki metreden öteyi seçemiyordu. Tüm benliği bir kez daha o önüne geçilmez dehşet hissiyle sarsıldı; kocaman ve düşmanca niyetleri bulunan bir varlık, geride bıraktıkları gecenin içinde pusuya yatmış bekliyor gibiydi.

Ayağı bir ağaç köküne takılınca, öne doğru tökezledi. Ancak yere düşmeden, Horace'ın onu kolundan yakaladığını hissetti.

"Önüne bakarak yürüsene!"

Korku, bulaşıcı bir hal almıştı artık. Will, Horace'ın tiz sesinden çocuğun da korktuğunu anlayabiliyordu. Horace da Will'in korku dolu bakışlarının farkındaydı. İkisinin de birbirlerinin cesaretine olan inancı tamdı. Dolayısıyla Horace'ın içine düştüğü dehşet Will'in, Will'inki de Horace'ın daha çok korkmasına neden oluyordu. Gece, karanlık, dar ve dolambaçlı patika korkularını tetikliyordu. Bunların her biri, insan zihninin tanıdığı en eski korkudan, bilinmeyen karanlık korkusundan besleniyordu.

Gecenin içinden gelen ses, yine değişmişti. Kahkahaların yerini bir nabız gibi atan, sözsüz bir hırıltı almıştı. Ormandaki yaratığın onlarla kedi fare gibi oynadığını ve canlarını almak

için üstlerine yürümesinin an meselesi olduğunu belirten, gerilimin nefretle buluştuğu bir ses geliyordu kulaklarına.

Açıklığa adımlarını atmalarıyla birlikte, birden etraflarındaki karanlık ve sıkışıklık kayboldu ve ormanın sesleri uzaklaşmaya başladı.

Küçük kafilenin üyeleri, başlarını öne eğmiş soluk soluğa normale dönmeyi bekliyorlardı. Açıklıkla aralarında yirmi metre bile yoktu, ancak tepelerindeki gökyüzünü görebiliyorlardı artık ve üstlerine kapanan o ağaçlardan uzaklaşınca içleri ferahlamıştı. Açıklığın tam ortasında küçük bir ateş yanıyordu. Ormanın kasvetli karanlığına alışan gözleri, şimdi bu parlaklığa uyum sağlamaya çalışıyordu. İçgüdüsel olarak o tarafa doğru yürümeye başladılar.

Birden, ateşle aralarında kalan aydınlık alana, uzun gölgesi ateşten yayılan ışıkların üstünde kımıldayıp titreşen, ellerinden birini kesin bir ifadeyle havaya kaldırmış bir şekil girdi.

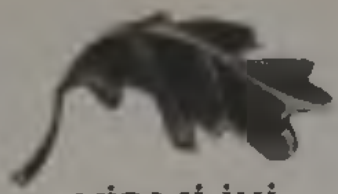
Will, bunun Malcolm olduğunu fark etti. Ancak o alışılageldik güleryüzlü, şefkatli şifacı görüntüsünden eser yoktu. Farklı bir Malcolm'du bu. Üstündeki uzun, kara cübbede ay, yıldızlar ve kuyrukluyıldızlar göze çarpıyordu ve çevrelerini dolanan altın rengi ipliklerle süslenmişlerdi. Başına geçirmiş olduğu boru şeklindeki uzun ve tepesi yassı şapkanın yaklaşık on santimetre genişliğinde, dar bir siperliği bulunuyordu. Parlak gümüş rengindeki şapka, ateşten gelen parıltıları yakalıyor ve Malcolm'un en küçük hareketinde etraftaki ağaçların üstünde garip, titrek gölgeler belirmesine neden oluyordu.

Şapka Malcolm'un boyunu uzatmış ve vücudunun bir parçası haline gelmişti. İncecik vücuduyla Horace'dan bile bir

kafa uzun gibi duruyordu. Yüzü tamamen siyah ve gümüş renkli garip şekillerle kaplanmıştı. Yüzüne bakanları dehşete düşüren maskesinin altında, yalnızca düşmanca bakışlarla etrafını süzen gözleri açıktaydı.

Ellerini iki yana açınca, Will adamın sırtındaki uzun cübbenin kol kısımlarının, bir yarasanın kanatlarını andıracak şekilde genişletilmiş olduğunu fark etti. Sesi de şifacının o nazik, dengeli sesine hiç benzemiyordu. Sert ve haşin, buyurgan ve genizden bir sesle konuşuyordu. Dinleyenlerin endişelenmesine yol açan, sinir bozucu bir ses tonu kullanıyordu.

Bu Malcolm değil, diye içinden geçirdi Will. *Malkallam.*

YİRMİ İKİ

"Trobar, seni ahmak!" diye korkudan suspus olan yardımcısına patladı Malkallam. "Ay batmadan –o henüz uyanmadan– burada olun demiştim!"

Konuşurken etraflarım saran karanlık ağaç çemberini işaret etti. Kafiledekilerin kulakları bir kez daha o kötülük dolu, gür kahkahalarla doldu. Trobar, utanç ve korkuyla başını öne eğdi.

"Özzüğ dileğim, ssahip," dedi süklüm püklüm bir ifadeyle. Ancak büyücünün öfkeli gözlerinde merhamet yoktu.

"Özür, ha? Özrün bir işe yaramaz, seni budala. Onu uyandırdın ve artık hepimizi korumam gerekiyor."

Skandiyalılar, konuşmaları şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle dinliyordu. Malcolm'un Trobar karşısındaki katı, acımasız tavrı, ormanda yaşadıklarından ve büyücünün esrarlı bir şekilde ortaya çıkışından bile daha korkutucuydu. Uzun zamandır Malcolm'un yanında yaşayan Skandiyalılar, şifacının çarpık vücutlu deve çoğunlukla nazik ve yumuşak kelimeler kullanarak hitap etmesine alışıktı. Karşılarındaki bu adam ise bambaşka biriydi.

Ağaçların arasından çıkınca soğukkanlılığını biraz olsun geri kazanan Will, kısılmış gözleriyle olan biteni izliyordu. Malcolm ile Trobar'ın MacHaddish'i kandırmak üzere numara yaptıklarını fark etmişti. İkisi de rollerini son derece iyi oynuyorlardı. Horace'a bakınca, savaşçı dostunun da onunla aynı şüpheleri paylaştığını fark etti. MacHaddish'in, yüzlerindeki kuşkulu ifadeyi görmemesi daha iyi olacaktı. Horace'a doğru eğilerek, "Sakın çaktırma," diye fısıldadı.

Horace başını salladı, ancak çıkardıkları bu minicik gürültü bile Malkallam'ın onlara doğru dönmesi için yetmişti. Büyücünün öne doğru uzanan başparmağını, bir ok gibi üstlerine doğrulttuğu uzun bir tırnak süslüyordu.

"Sessiz olun, budalalar! Gevezelik edecek zaman değil! *Serthrek'nish* uyandı!"

Bu ismi duyan MacHaddish, hareketlendi. İstem dışı bir dehşet çığlığı atan İskoti generali, dizlerinin üstüne çökerek Trobar'ın yere bıraktığı ağır kütüğe sokuldu. Kütüğe yaklaşan Malkallam, adamın tepesinde durup konuşmaya başladı.

"Evet, MacHaddish. Karanlıkların iblisi *Serthrek'nish* bu ormanda yaşıyor ve şu an bizi gözlüyor. Ondan haberin var, değil mi? Vücutları parçaladığını ve içlerinden organları çekip aldığını biliyor musun? Bilir misin o kızıl dişli insan öğütücüsünü?"

Sustu. İskoti generalinden, korku dolu boğuk hıçkırıklar yükseliyordu. Zincirinin bağlı olduğu ağır kütüğün üstüne eğilmiş, dehşet dolu görüntülere şahit olmamak için bakışlarını yerden kaldırmayı reddediyordu.

Malkallam, acımasız bir dille devam etti.

"*Serthrek'nish*'i bu açıklığın dışında tutan tek şey, şu ateşten yayılan ışıklar. Ancak onun karşısında fazla direnemeyiz. Şu an cesaretini topluyor ve alevlerin yakında söneceğinin de farkında."

Sanki sözlerine cevap verircesine, açıklığın dışında kalan karanlıktan derin kahkahalar geldi.

MacHaddish'in başı, aniden sesin geldiği yöne doğru döndü. Will, generalin dehşet içinde iri iri açtığı gözlerinin mavi boyaların arasında bembeyaz parladığını birkaç metre öteden bile görebiliyordu.

"Harcayacak zamanımız yok. Bir savunma üçgenine ihtiyacımız var." Malkallam, gözlerini üstüne diken generale aldırmaksızın yardımcısına işaret etti. "Trobar! Adamları alıp şu tarafa git!"

Trobar, Skandiyalıları efendisinin işaret ettiği açıklığın kıyısındaki noktaya götürdü. Deniz kurtlarının korkulu bakışları, yaklaşmakta oldukları karanlık ağaçlara çevriliydi. Aslında açıklığın ortasında, ateşin yanında kalmayı tercih ederlerdi.

"Oturun," diye emretti Malkallam ve Trobar'ın öncülüğünde, nemli toprağa bağdaş kurup oturdular. Şifacı bunun üzerine aralarında dolaşıp anlaşılmaz büyü sözleri mırıldanmaya başladı; bir yandan da kesesinden çıkardığı siyah tozu bir çember çizecek şekilde çevrelerine serpiştiriyordu.

"Çembere dokunmayın," diye uyardı. "Çember kırılmadığı sürece, ruh hırsızı size dokunamaz."

Sonra Will ile Horace'a açıklıktaki bir diğer noktayı işaret etti. Will, Skandiya savaşçıları ile Trobar'ın oturdukları, MacHaddish'in titreyerek kıvrandığı ve Malkallam'ın Hora-

ce ile ona işaret ettiği bu üç noktanın, kaba bir eşkenar üçgen oluşturduğunu fark etti. Büyücünün sözünü ettiği savunma üçgeni bu olmalıydı.

Oturmalarını işaret eden büyücü, bir kez daha yere döktüğü siyah tozla bir çember çizmeye başladı. Etraflarında dolanırken büyü sözlerini mırıldanmaya başladı ve orta kısma geldiğinde tonlamasını değiştirmeden alçak sesle fısıldadı:

"Ne yapacağımı tahmin etmeye çalışmayın. Aranızda tartışmayın. Yalnızca çok korkmuş numarası yapın."

Başıyla onaylayan Will, Malkallam'ın da cevap olarak başını belli belirsiz salladığını fark etti. Kulağa mantıklı geliyor, diye düşündü. Horace ile oturup Malcolm'un yaptıkları hakkında fikir yürütmeleri halinde, adamın yaratmaya çalıştığı ortam mahvolacaktı. Bir sihir gösterisinde, izleyicilerden birinin her yeni numarada çıkıp *sihirbaz bizi kandırıyor* demesini andırıyordu durum.

Malkallam –bu haliyle onu Malcolm olarak adlandırmak neredeyse imkânsızdı– yanlarından ayrılarak MacHaddish'in çevresinde de kara bir çember oluşturmaya koyulmuştu. Kendini biraz toplayan İskoti generali, siyah toz etrafına döküldükçe büyücüyü izliyordu. Çemberi tamamlayan Malkallam, adamın bakışlarına karşılık verdi.

"Siyah çemberin içinde güvendesin," dedi. "Anlıyor musun?"

Derin derin nefes alan MacHaddish, başını evet anlamında salladı. Malkallam'ın yüzü kararardı.

"Söyle!" diye emretti. "Anladığını söyle!"

"Ben... anlıyorum," dedi İskoti. Yoğun aksanı nedeniyle

ağzından çıkan kelimeler tam olarak anlaşılmıyordu. Will'in kaşları, şüpheli bir ifadeyle kalktı. Ele geçirmelerinden bu yana MacHaddish ilk kez konuşmuş, Araluen dilini anladığına dair ilk kez bir işaret göstermişti. Bir an sonra, İskotilerin Keren'le pazarlık etmesi için Araluen dilini konuşabilen birini göndermeleri kadar doğal bir şey olmadığını fark etti.

Ancak MacHaddish konuşmakla kalmamış, Malcolm'un verdiği emre itaat etmişti. Şifacı, kalın kafalı İskoti generaline patronun kim olduğunu göstermeye başlıyordu. Hızla Horace'a bakan Will, genç savaşçının başını eğmiş ve bakışlarını önüne dikmiş olduğunu fark etti. Kendisi, olan bitene fazla ilgi gösteriyormuş gibi görünüyor olmalıydı. Arkadaşını taklit ederek başını önüne indirdi ve pelerininin kukuletasını iyice öne çekti. Kukuletanın gölgeleri arasından, iş başındaki Malkallam'ı ne düşündüğünü belli etmeksizin izleyebiliyordu.

Malkallam'ın gümüş rengi şapkasından yansıyan alevler, ağaçların üzerinde titreşerek oyunlar oynuyordu. Uzun boylu büyücü, geniş adımlarla açıklığı geride bırakarak uzun bir sopayı kavradı. Pürüzlü tahta gövdesi düzenli kullanıldığı için parlamakta olan sopayı başının yukarısına kaldırdı.

"Kara çemberlerden oluşan üçgen tamamlandı," diye seslendi ormana doğru. "Kutsal karaçamdan asa da elimde. Senden korunuyoruz, *Serthrek'nish*!"

Cevap olarak ağaçların arasından öfke dolu bir hırıltı duyuldu. Açıklığa girmiş oldukları güney tarafında, birden ağaçların arasında kırmızı bir ışık yanıp söndü. Bir an sonra daha yakında görülen ışık, batıya doğru ilerleyerek açıklığın çevresini dolanmaya başladı.

Malkallam, ağaçların önünden açıklığın merkezinde kalan ateşe doğru geriledi. Will, diğer gruplara bir göz attı. Çemberlerin içindeki Trobar ile Skandiyalı savaşçılar, fal taşı gibi açılan gözleriyle ağaçları tarıyorlardı. MacHaddish de aynı durumdaydı. Malcolm'a bir göz atan Will, şifacının İskoti generalini dikkatle izlediğini fark etti. Malcolm, adamın dikkatinin iyice dağıldığına emin olunca, pelerininin iç cebinden küçük bir paket çıkardı ve onu ateşin kenarındaki közlerin içine bıraktı.

Ağaçların arasında yeniden beliren kırmızı ışıklar, bu kez açıklığın kuzeybatısına doğru ilerliyordu. Işıkların kaybolduğu noktadan, ağaç hattının hemen içinden ince bir sis perdesi yükselmeye başladı.

Bir kez daha gerilemeye başlayan Malcolm, olduğu yerde büzüşen MacHaddish'in yanına geldi.

"Geri dur, *Serthrek'nish*!" diye seslendi. "Alevlerim ile enerji üçgenim seni bu açıklığa girmekten men ediyor!"

Daha sözler ağzından çıkarken, ateşten kızıl renkli ışıklar fışkırmaya başlamıştı. Bunu, ateşin yan tarafından yükselmeye başlayan koyu kırmızı bir sis bulutu takip etti. Tam da Malcolm'un birkaç saniye önce minik paketi fırlatmış olduğu noktadan, diye fikir yürüttü Will.

Skandiyalılar, Trobar ve MacHaddish, yaşadıkları şokun etkisiyle çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Will ile Horace da bir parça gecikmeli de olsa bağırmaya başladılar. Birden, kırmızı renkli garip sis örtüsü ateşin üstünü kapladı ve alevlerin şiddeti, ateş bir anda söndürülmüş gibi azalmaya başladı. Alevler söndükçe açıklık da giderek kararıyordu. Uzun boylu Malcolm'un

topraktaki gölgesi, çarpılıp uzamaya başlamıştı. Etraflarındaki ağaçlar üstlerine kapanıyor gibiydi.

"Gorlog'un pençeleri!" diye bağırdı Skandiyalılardan biri. "Ne tür bir şeytan bu böyle?"

Açıklıktaki tüm kafalar, adamın işaret ettiği yöne çevrildi. Kuzeydeki ağaçların arasından yükselen sisin kıyısında, aniden kırmızı bir parıltı görülmüştü.

Ancak bu seferki, bir ışıktan fazlasıydı. Sisin içinden dehşet verici bir surat çıkıyordu. Bir an için görünüp zihinlere kalıcı bir şekilde kazındıktan sonra ortadan kayboldu. Oyuk ve çekik göz çukurlarıyla zalimce kıvrılmış kara ağzındaki uzun, keskin dişlerle, üçgen şeklinde bir yüzdü bu. İç içe geçmiş sakallarının süslediği bir çenesi ve içinden kıvrımlı boynuzların çıktığı karmakarışık kızıl saçları vardı.

Surat ortadan kaybolunca patlayan kahkahası, gecenin karanlığını yırtıp geçti. Açıklıktakilerin gözleri, etraflarını sarmalayan ağaçları dolaşan kahkahayı takip ediyor, bu korkunç seslerin sahibini yakalamaya çalışıyordu.

Birden açıklığın tepesinde, gökyüzünde surat yeniden belirdi; bu kez içsel bir ışıkla aydınlanıyormuşçasına parlıyordu. Aşağı doğru salınarak açıklığı aştı, yeniden ağaçlara tırmandı ve bir kıvılcım yağmuru halinde patlayıp etrafı daha da karartacak şekilde ortadan kayboldu.

Yaratık ağaçlardan aşağı inerken gerileyen Malcolm, sopasıyla ona vurmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü. Sopasını sıkıca tutarak, korkunç görüntünün bir kez daha belirdiği sis örtüsüne doğrulttu.

"Git buradan, *Serthrek'nish*! Seni buraya girmekten men ediyorum! Defol!"

Tekrar kaybolan suratın yerinde beliren görüntü karşısında izleyenlerden korku dolu çığlıklar yükseldi. Sisin içinde –daha doğrusu, *sisin üstünde*, diye düzeltti Will– kapkara, parlak ve dev gibi bir şekil belirmişti. Başında kocaman boynuzlu miğferi, elinde de sivri uçlu baltasıyla ortaya çıkan devasa şekil, birkaç saniye boyunca kule gibi dikildikten sonra yok olup gitti.

Gece Savaşçısı, diye hatırladı Will. Korkunç görüntüye daha önce kara bataklığın kenarında şahit olmuştu. Gece Savaşçısı da tıpkı öncekiler gibi, izleyicileri gerçekten görüp görmediklerine dair merak içinde bırakarak bir anda ortadan kaybolmuştu.

Ateşten geriye yalnızca küçük bir kor yığını kalmıştı artık. Oluşturduğu üçgenin içinde kalmaya özen gösteren Malcolm, tökezleyerek ayağa kalktı. Ardından kara sopasını uzatarak etraflarını sarmalayan ağaçlara doğru bir tehdit savurdu.

"Uzak dur, seni uyarıyorum!" diye seslendi. Ancak artık ağaçların arasında kırmızı ışık ve alev dizileri dolanıyor, açıklığın çevresini turluyor, küçük meydanda gölge oyunları görülmesine neden oluyordu; gölgeler bir belirip bir ortadan kayboluyordu. Tam o sırada, *Serthrek'nish* insanın kulağında yankılanıp kanını donduran kalınlıktaki sesiyle ilk kez konuşmaya başladı.

"Alevler söndü. Üçgenlerin gücü zayıfladı. İçinizden birinin kanını alacağım."

Skandiyalı savaşçılardan biri, elindeki baltasıyla ayaklana-

cak gibi oldu, ancak Malcolm'un öne doğru uzattığı eli tarafından bir adım bile atamadan durduruldu.

"Olduğun yerde kal, seni aptal!" diye bir kamçı darbesi gibi şakladı şifacının sesi. "Bir tek kişiyi istediğini söylüyor. İskoti'yi alabilir."

MacHaddish "Ha-a-a-a-a-yır!" diye bitkin ve acılı bir çığlık attı. Kırmızı iblis sureti, Skandiyalıları çok korkutmuştu. Ancak MacHaddish için o surat, dehşetin ta kendisi demekti. İskotilerin çocukluktan itibaren içinde büyüdükleri tüm korkuların temelinde yatan varlıktı. İnsan eti yiyen, organları parçalayan bir yaratık; tüm bunlar ve daha da fazlasıydı *Serthrek'nish*. İskoti batıl inancına göre iblislerin iblisi, nihai kötülüğün ta kendisiydi. *Serthrek'nish* kurbanlarını öldürmekle kalmıyor, gücünü artırmak için onların ruhlarını ve kişiliklerini de çalıyordu. *Serthrek'nish*'in ruhunu bir kez ele geçirdiği ölümlü için öteki dünya diye bir şey kalmıyor, huzur bulmak mümkün olmuyordu.

Ayrıca kurbanın hatıraları da ortadan kalkıyordu, zira *Serthrek'nish* tarafından ele geçirilenlerin aileleri, o kişiye dair tüm anılarını zihinlerinden çıkarmaya zorlanırdı.

Ailelerin atalarına dualar okuyup adaklar adadıkları Merhumlar Festivali'nde, kurbanın sonsuza dek kaybolup huzur bulamayacağı bir boşluk oluşuyordu.

Şifacının sözleri üzerine MacHaddish, onu korkunç bir ölümün beklediğini anlamıştı. Hiçlikten oluşan bir sonsuzluk bekliyordu onu. Başını kaldırıp üstüne doğru gelen Malkallam'ın amansız yüzüne baktı.

"Hayır," diye yalvardı. "Lütfen. Beni ona vermeyin."

Ancak karaçamdan sopa, MacHaddish'ı çevreleyen kara tozdan çemberin ucunda bir delik açmaya koyulmuştu bile. Çılgına dönen İskoti generali, elleriyle toz çemberini düzeltmeye çalışsa da harcadığı çaba, yalnızca gediğin genişlemesine yol açıyordu. Boğazından hıçkırıklar yükseliyor, korku dolu gözyaşları maviye boyalı yanaklarından süzülüyordu.

Birden iblisin suratı sislerin içinde net bir biçimde yeniden belirdi. Bir an sonra da titreşip solarak yeniden kayboldu.

"*Serthrek'nish* geliyor," dedi Malkallam usulca ve asasıyla çemberdeki deliği birkaç santim daha genişletti. MacHaddish, başını kaldırıp büyücünün boyalı suratına bir göz attı. Gururlu, kararlı İskoti generalinden eser kalmamıştı artık.

"Lütfen?" diye son bir kez denedi şansını. Bunun üzerine asa toprağı kazımayı bıraktı.

"Seni kurtarabilirim," dedi Malkallam yumuşacık bir sesle. "İblise şu benim izbandudu verebilirim."

Büyücünün ondan söz ettiğini anlayan Trobar, kederli bir inilti koyuverdi.

"Hayığ, ssahip! Lüffen!" diye çığlık attı. Ancak Trobar'ın sözlerine aldırmayan Malkallam'ın bakışları, İskoti'nin gözlerine kilitlenmişti.

"Karşılığında bana ne verebilirsin ki?" diye sordu generale.

Diz çöken MacHaddish, alnı yere değinceye dek eğildi. Çemberin içinde kalmaya özen gösteriyor, diye düşündü Will.

"Ne istersen," dedi karşılık olarak. "Ne istersen veririm. Yeter ki iblisi benden uzak tut."

Malkallam'ın sopası bir kez daha siyah renkli ince çembere

dokunarak çemberin çevresini belirleyen kara tozları karıştırmaya, kasıtlı olarak bir gedik açmaya başlamıştı. General, güvenli sığınağının usulca yok edilişini izliyordu.

"Lütfen?" diye yalvardı korkudan çatlayan bir sesle.

Sopa, yine yukarı kalktı.

"Söyle bakalım," dedi Malcolm dikkatle. "Keren ile neler planlıyorsunuz?"

YİRMİ ÜÇ

Soruyu duyan MacHaddish, korkuyla karışık şüphe duyarak başını hızla yukarı kaldırdı. Büyücünün farklı taleplerde -para, güç ya da her ikisi birden- bulunmasını bekliyordu. Malkallam'ın bu tür bir bilginin peşinde olması, onu şaşırtmıştı.

"Sana basit bir soru sordum," diye devam etti Malkallam. "Planlarınızı anlat."

İçini kavuran dehşete rağmen, MacHaddish'in bir savaşçı ve lider olarak yıllar boyunca kazanmış olduğu disiplin, yeniden yüzünü göstermişti. Planlarını anlatması, vatan hainliği anlamına geliyordu. Çenesinden başlayarak yüzünü kaplayan sert ifadeyle başını iki yana sallamaya başladı.

Malkallam'ın tepkisi ise sopasıyla adamı koruyan çemberi silmeye devam etmek oldu. MacHaddish, İskoti âdetlerini çok iyi biliyordu. Kara çemberin *Serthrek'nish*'den korunmasının tek yolu olduğunun farkındaydı. Çemberin etrafında iblisin elini sokabileceği büyüklükte bir gedik oluşması halinde, sonunun geleceğini biliyordu. *Serthrek'nish* çığlıklar atarak onu

çemberden çıkaracak ve ağaçların arasına –ve gerisindeki karanlıklara– götürecekti.

Gedik giderek genişliyordu. Hayatı boyunca korumuş olduğu sadakat ve disiplin, yine hayatı boyunca aklını kurcalamış olan batıl inançlarla çatışıyordu; korkuları kaçınılmaz bir şekilde galip gelecekti. Uzanıp acımasızca toprağı kazan sopayı engelledi.

"Ne bilmek istediğini söyle bana," dedi kısık bir sesle Omuzları yenilgiyi kabul ettiğini gösterircesine çökmüştü.

"Saldırı planlarınızı," dedi Malcolm. "Saldırıya kaç asker katılacak? Ne zaman burada olacaklar?"

İskoti generalinin tereddütlü hali ortadan kaybolmuştu. Vatanına ihanet yoluna girmişti artık ve geri adım atmanın anlamı yoktu. En iyisi bu işi bir an önce bitirmek, diye düşündü.

"İlk başta, MacFrewin, MacKentick ve MacHaddish kabilelerinden iki yüz adam gelecek. Komuta, kıdemli kabilenin savaş ustası Caleb MacFrewin'de olacak."

"Macindaw Şatosu'nu ele geçirip oradan Norgate Baronluğu'na sıçramayı planlıyorsunuz, öyle değil mi?"

MacHaddish, başıyla onayladı. "Macindaw bizim için bir sıçrama noktası ve sığınak görevi görecek. Şatoyu ele geçirdikten sonra, geçitlerden daha fazla sayıda adamımızı getirebileceğiz."

Birkaç metre ötedeki Will ile Horace, endişeyle bakıştılar. Her ikisi de iki yüz silahlı adamın bölgede rahatça hareket etmesinin yaratacağı tehlikenin farkındaydı. Ayrıca bu, yalnızca bir ön kuvvet olacaktı. Köprünün başı tutulduktan sonra, arkadan çok daha fazla sayıda asker gelecekti.

Takip eden günlerde İskotileri bölgeden atmak için karşılarına ciddi bir orduyla çıkmak gerekecekti; ve o ordu, yalnızca güneyden gelebilirdi. Kral Duncan'ın yeterince büyük bir güç toplayıp kuzeye yürümesi aylarını alırdı. Ordu gelinceye kadar İskotiler bölgeye iyice yerleşecek ve özellikle de Macindaw'u iyi savunmaları halinde, yüksek Pikta platolarına açılan geçitlerden ülkelerine gönderilmeleri büyük olasılıkla imkânsız hale gelecekti. Gerekli önlemler alınmadığı takdirde, uzun soluklu bir savaş başlayabilirdi. Araluen ordusunun savaşı kazanacağının garantisi yoktu. Belki de Araluen ile Pikta haritaları baştan çizilecek ve kalıcı sınır, elli metre güneye çekilecekti.

Ancak şimdilik, ellerinden tahminden fazlası gelmiyordu. Cevaplanması gereken bir soru daha vardı. Norgate'in geleceği belki de adamın vereceği cevaba bağlıydı.

"Ne zaman saldıracaklar?" diye sordu Malcolm. MacHaddish, bir an duraksadı. Bunun son derece önemli bir bilgi olduğunu karşısındakiler kadar iyi biliyordu ve bir an için, vatanına duyduğu sadakat ağır basmıştı.

Ancak kararını vermesi çok da uzun sürmedi. Malcolm, sopasının ucunu ince siyah çizgiye bir kez daha yaklaştırmıştı.

"Üç hafta içinde," dedi MacHaddish. "Dünü başlangıç olarak alırsak, üç hafta sonra saldıracaklar. Caleb MacFrewin, kabileleri bir araya topladı. Şu an sınıra yaklaşıyor olmalılar. Geçişin mümkün olduğu geçitlere girip tekrardan tempolu yürüyüşe geçmeleri birkaç günlerini alacaktır. Üç hafta içinde Macindaw'da olurlar."

Malcolm, bir adım gerileyerek önünde dizüstü oturan adamı inceledi. Generalin süklüm püklüm omuzlarını, yere indirdiği

gözlerini ve yenilgiyi kabullendiğini görebiliyordu. MacHaddish, şerefine leke sürülmüş bir haindi artık. Malcolm, ne sevinç çığlıkları atmak ne de adama oyuna getirildiğini belli etmek niyetindeydi. MacHaddish'e acıyor olmaktan çok, ileride generalin kendilerine daha fazla bilgi verebileceğini düşünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe. İç cebinden çıkardığı keseyle birlikte öne doğru ilerledi ve çemberin içindeki boşlukları siyah tozla yeniden kapattı.

Sönmek üzereymiş gibi duran ateşin kalıntılarına doğru yürüyerek bir avuç tozu közlerin üstüne fırlattı. Keskin bir harlanma gürültüsü ve parlak sarı bir ışığın çakmasıyla bir anda yeniden beliren alevler, Grimsdell Ormanı'nın tepesini kaplayan karanlık gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Malcolm, olan biteni korku dolu bir sessizlikle izlemiş olan Skandiyalılara doğru döndü.

"Güvendeyız," dedi. "*Serthrek'nish* artık üçgenin içine giremez."

Büyücüyü dinleyen Skandiyalıların tedirginliği azalmaya başlamıştı. Her ne kadar rahatlasalar da, Will silahlarını kaldırmadıklarını fark etti. Bir an sonra, Malcolm'un arka tarafından beklenmedik bir ses duyuldu.

MacHaddish, hıçkırmaya başlamıştı. Utancından mı yoksa rahatladığı için mi ağladığını o an hiçbiri tahmin edemezdi.

Gecenin geri kalanını açıklıkta geçirdiler. Karanlık iyice çöktüğünde, Malcolm cebindeki garip tozlarla alevleri besliyordu. Sözde MacHaddish'i korumak üzere yaratmış olduğu bu oyunu devam ettirmeye niyetli görünüyordu.

Ağaç tepelerinden sızan günün ilk ışıklarıyla birlikte, kaskatı kesilmiş vücutlarıyla ayaklanarak Şifacı'nın Açıklığı'na yollandılar. Sessiz bir yolculuk oldu. Grimsdell, gün ışığında bile gereksiz sohbetlere engel olacak kadar kasvetli bir görüntü sunuyordu. Ayrıca gecenin anıları zihinlerde henüz tazeydi.

Şifacı'nın Açıklığı'na nihayet adım attıklarında, her biri rahat bir nefes aldı. Skandiyalı savaşçılar küçük kafileye eşlik eden arkadaşlarını selamlarken, İskoti askerleri de meraklı gözlerle dizüstü çöküp Trobar'ın zinciri bir kez daha büyük kütüğe bağlamasına izin verdiği esnada gözlerini onlardan kaçıran generallerini izliyordu. MacHaddish, o eski katı ve gururlu komutan değildi artık. Mahvolmuştu.

Açıklıktan ayrılmadan önce büyücü makyajını yüzünden silerek her zamanki gri cübbesini sırtına geçiren Malcolm, küçük kulübesine doğru dönerek Will ile Horace'a işaret etti.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Orman öğrendiklerimizi duymak isteyecektir."

Hemfikir olan yol arkadaşları, şifacının peşinden kulübeye doğru yürümeye başladı. Sıcacık salona girdiklerinde, Malcolm memnuniyetle ahşap koltuklardan birine çöktü.

"Eh, böylesi daha iyi," dedi rahatladığını belli eden bir sesle. "Bu tür numaralar için giderek yaşlanıyorum. Bir oraya bir buraya sıçrayıp kötü büyücü numarası yapmanın ne kadar yorucu bir şey olduğunu bilemezsiniz."

Koltuğunda garip bir şekilde döndü ve asık bir suratla elini sırtına bastırdı.

"Nigel o uçan suratı gereğinden fazla saldığı için neredeyse

kafamı uçuracaktı, o nedenle eğilmek zorunda kaldım. Sanırım sırtımı incittim," diye ekledi.

Evin içinde duyulan sesler üzerine, Orman ile Xander odalarından çıkıp yanlarına gelmişti.

Orman, bakışlarını yol arkadaşlarının üzerinde gezdirerek, "Gezintiniz başarıyla sonuçlandı sanırım?" dedi.

Omuz silken Malcolm, sırtına saplanan ağrı üzerine pişmanlıkla yüzünü buruşturdu.

Horace, "Öyle de denebilir," diyerek şifacının yerine yanıt verdi. "Malcolm saldırıya katılacak isimleri, asker sayısını ve saldırının zamanını öğrendi. En önemlisi de tüm bunları yirmi dakikadan kısa bir süre içinde öğrenmeyi başardı," diye ekledi hayranlıkla. "Ayrıca, MacHaddish ile Skandiyalı dostlarımızın ödünü koparmayı da başardı."

Malcolm, genç savaşçıya bakıp gülümsedi. "Hepsi bu mu?"

Yüzü mahcup bir tebessümle aydınlanan Horace, "Aslını sorarsan, beni de bir parça endişelendirdin," diye itiraf etti.

"Beni de," diye ekledi Will. "Ben ki o numaraların çoğunun nasıl yapıldığını biliyorum."

"Sen benden tecrübeliymişsin," dedi Horace. "Ben ilk defa şahit oluyorum."

"Sislerin içindeki iblis suratı ile o devasa savaşçı imgesi senin her zamanki numaralarından, öyle değil mi?" diye sordu Will.

Horace, bir kahkaha atarak "Her zamankiymiş!" diye mırıldandı bıyık altından.

önce öğrenmiş olduğum küçük bir numara sayesinde. Sülfür ve potasyum nitratı karıştırıp..." Bir an için duraksadı. Her ne kadar eserinden gurur duysa da *bütün* detayları konuklarıyla paylaşmayacaktı. "Biraz ondan, biraz bundan ekliyoruz," diye devam etti. "Baskılanması durumunda alevlere boğulan ya da aniden patlayan bir bileşim söz konusu."

"Çok etkili olduğunu söylemeliyim," dedi Horace. Kırmızı şeklin gökyüzünden inip açıklığı hızla geçtikten sonra ağaç tepelerinde bir alev ve kıvılcım yağmuru halinde parçalarına ayrılışını net bir biçimde hatırlıyordu. "Bana kalırsa MacHaddish'i pes ettiren şey de o oldu."

Malcolm dalgınlıkla, "Neredeyse numaramızı açık ediyordu," diye yanıt verdi. "Dediğim gibi, beklediğimizden fazla alçaldı ve neredeyse bana çarpacaktı. Çarpışma olsaydı, kablolara takılacaktım ve muhtemelen pelerinim alev alacaktı. O tür bir hata, MacHaddish'in gerçekleri görmesine neden olabilirdi."

"Genellikle öyle olur zaten," dedi Will. "Başarısızlık, zaferin birkaç saniye ötesindedir."

"Bak onda haklısın," diye onayladı Malcolm.

Orman, sabırla önceki gece yaşananları dinliyordu. Artık bazı detayları öğrenme vakti geldi, diye geçirdi aklından.

"Sonuçta ne durumdayız?" diye sordu.

"Pek de iyi durumda değiliz," dedi Horace. "Sınırın öteki tarafında İskoti kabile üyelerinden oluşan iki yüz kişilik bir savaş birliği bulunuyor ve üç haftadan kısa bir sürede burada olacaklar."

Will, "Yani onlar gelmeden Macindaw'u ele geçirmeliyiz," diyerek araya girdi.

Çocuğun tepkisine aldırış etmeyen Malcolm, Will'e doğru döndü. Göz yanıltıcı imgeleri oluşturmak amacıyla kurmuş olduğu teknolojiyle gurur duyuyordu ve bir parça böbürlenmekten kendini alamadı.

"Doğru. Sis, iki amaca birden hizmet ediyor. Hem bana resmi yansıtabileceğim bir tür panel sağlıyor, hem de çok net bir biçimde görülmemeleri için imgelerin şeklini bozuyor. Temiz bir görüntü olsaydı eğer, MacHaddish resimlerin kaba çizimlerden ibaret olduğunu kavrayabilirdi. Önemli olan, zihinlere orada bir şey olduğu fikrini kazımak. İzleyici kalan boşlukları kendi başına tamamlayabilir ki çoğu zaman akıllarda oluşan resim, benim çizdiğime kıyasla çok daha korkutucudur."

"Ağaçlardaki ışıkları da daha önce görmüştüm," diye devam etti Will. "Ne de olsa, Alyss'le haberleşirken de onları kullanıyoruz. Ama neredeyse sana çarpacak olan o uçan iblis yüzü yapmayı nasıl becerdiniz?"

"Evet, onu ben de çok beğendim. Gerçi neredeyse tamamlayamayacaktık ya, neyse. Nigel ile öğleden sonranın büyük bir kısmını onunla uğraşarak geçirdik; çocuk henüz on yedisinde ama gerçek bir sanatçı. Aslında üstüne kalın siyah çizgilerle bir yüz çizilmiş kâğıt bir fenerden fazlası değil. Resmi alıp açıklık boyunca uzanan ince bir kabloya oturttuk. Karanlıkta görünmüyordu. Aslında önce aşağı doğru salınması, ardından da öteki tarafta kalan ağaçların arasında kaybolması gerekiyordu."

"Ama... kıvılcımlar saçarak parçalarına ayrılmış gibi görünüyordu," dedi Will.

Malcolm, hevesle başını öne arkaya salladı. "Evet, seneler

Orman, Xander ve Malcolm'un başları, onaylarcasına sallandı. İşin bu kısmı zaten gün gibi ortadaydı. Can sıkıcı detaya değinen kişi, Horace oldu:

"Ve bunun için fazladan yüz adam daha bulmamız gerekecek."

YİRMİ DÖRT

"Bir gece baskınına ne dersiniz?" diye sordu Will. "Daha az sayıda adamla başarılı olamaz mıyız?"

Horace, başını iki yana salladı. "Düşmanı şaşırtmak için yine de o adamlara ihtiyacımız olacak. Gece ya da gündüz olması fark etmez. Daha çok adamımızın olması lazım."

Malcolm'un kulübesindeki toplantıdan beri bu konuyu tartışıyorlardı ama henüz bir çözüm bulamamışlardı. İki arkadaş ormanın içinden geçerek atlarını, şatonun savunmasının zayıf bir noktasını bulabilecekleri bir noktaya doğru sürmüşlerdi.

Atları ormanın kıyısından birkaç metre geride bıraktılar ve Macindaw Şatosu'nu gözleyebilecekleri bir nokta arayarak yürümeye başladılar. Will'in Alyss'i kurtarma denemesi sırasında yapmış olduğu üzere doğu tarafından yaklaşmayı, küçük bir vadi oluşturan –onları şato surlarından saklayacak derinlikteydi– arazi boyunca devam eden yolu takip etmeyi tercih ediyorlardı. Yol yükselip de bir tepeye vardıklarında, dizüstü çöktüler. Amansız görünümlü şatoyla aralarında iki yüz metre

bile yoktu. Çömelmiş, avını bekleyen bir canavar görüntüsü geldi Will'in aklına.

Kederli bir yüz ifadesiyle karın içinden fırlayan, kuru ve buz kesmiş çim öbeğini yerinden söktü.

"Bu kadar olumsuz olmak zorunda mısın?" dedi Horace'a. "Bazen esnek düşünmek de faydalıdır."

Horace, Will'in çok iyi bildiği ağır hareketlerle arkadaşına doğru döndü.

"Olumsuz da değilim, esnek de olabilirim," dedi Horace, "ama burada gerçeklerle yüz yüzeyiz."

"Eh, diğer gerçeklerle yüz yüze gelelim öyleyse," diye öneride bulundu Will.

"Sırf hoşuna gitmiyorlar diye gerçekleri göz ardı edemezsin, Will," dedi Horace öfkeyle. "*Gerçek* şu ki, kuşatma sanatı denen şeyin son derece belirgin ve sabit kuralları vardır. Deneme-yanılma dolu yılların tecrübelerine dayanan kural ve prensipleri bulunur. Eğer bir şatoyu kuşatacaksan, savunmacılardan daha fazla adamın olması gerekir. Daha az değil. İster beğen, ister beğenme ama işin gerçeği bu."

"Biliyorum, biliyorum," diye yanıt verdi Will; öfkelenme sırası ondaydı şimdi. "Ben yalnızca bu işin, '*karşı tarafın üç katı adama ihtiyacımız var*' cümlesiyle özetlenebilecek kadar basit olmadığını hissediyorum."

"Dört katı," diye araya girdi Horace.

Will, öfkeyle elini salladı. "Tamam, dört olsun! *O takdirde savaşı kazanırız.* Ancak böyle düşünürsek, yaratıcı fikir ya da

stratejileri bir yana bırakıp yalnızca rakamlarla uğraşıyor oluruz. Ya pratik zekâ ve hayal gücü? Biliyorsun ki savaş planlarında onlara da gerek vardır."

Horace, aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti. "O konular senin uzmanlık alanına giriyor, benim değil."

Will, esas sorunun da bu olduğunun farkındaydı. Bir savaş hazırlığı sırasında Orman Muhafızları'ndan yaratıcı fikirler üretip maharetlerini ortaya koymaları istenirdi. Ancak Will, konuyu Horace aralarına katıldığından beri düşünüyor olmasına rağmen, henüz bir çözüm bulamamıştı. Amma da başarılı bir Orman Muhafızı olup çıktım, diye geçirdi içinden acı acı.

Belki de işin onu en sinirlendiren tarafı, bilinçaltında dolanan ama bir türlü tanımlayamadığı o fikirdi. Son birkaç günde görmüş ya da duymuş olduğu bir şey sayesinde tetiklenmişti ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Bu durum, kendisini yetersiz hissetmesine neden olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Hiç değilse bir şeyden eminiz," dedi Horace. "Şatoya bu taraftan saldırmayacağız."

Will, başıyla onayladı. Önlerinde aşılması gereken çok fazla açık alan vardı. Ormanın kıyısından çıkan kuvvetleri, doğrudan şatodaki askerlerin görüş açısına girecekti.

Bu taraftan yapılacak bir saldırıda baskın unsuru olmayacak, diye geçirdi aklından. Şato duvarlarına vardıklarında, tatar yaylı savunmacıların karşısında bir anda adamlarının üçte birini kaybetmeleri işten bile değildi.

Horace, sanki arkadaşının aklını okuyormuşçasına, az önce belirttiği gerçekleri savunma fırsatını kaçırmadı.

"İşte sana sayımızın onlardan fazla olması için bir diğer neden," dedi. "Bu tür açık bir araziyi geçerken, çok sayıda adam kaybedebiliriz."

Will umutsuzlukla başını sallayarak, "Pekâlâ," dedi. "Dediğini anlıyorum."

Gözlerini kısarak Alyss'in kuledeki penceresine bir göz attı. Rüzgâra karşı korunma sağlaması için kullanılan kalın kilim, kenara çekiliydi. Pencere, duvarın gri taşları arasında kara bir dikdörtgen oluşturuyordu. Bir an için sanki pencerenin önünden biri geçmiş gibi, gözüne bir beyazlık çarptığını sandı. Alyss'den başkası olamazdı bu.

"Sen de gördün mü?" diye sordu. Asma köprü ve nöbetçi kulübesini incelemekle meşgul olan Horace, meraklı bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Neyi?"

"Alyss'in penceresinde bir beyazlık gördüğümü sandım," dedi Will kederli bir ifadeyle. "Sanki Alyss pencerenin önünden geçti."

Gözlerini tepedeki pencereye diken Horace ise hiçbir şey göremiyordu. Pencere, bir kez daha duvarın içindeki karanlık bir çukura dönüşüvermişti. Omuz silkti.

"Muhtemelen gördüğün oydu," dedi. Arkadaşının yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyordu. Alyss'le aralarında iki yüz metre bile olmadığını bilip de kızı oradan çıkaramamak, Orman Muhafızı'nın gururunu incitiyordu. Will benden de kötü durumda olmalı, diye düşündü, ne de olsa kızı tehlikenin göbeğinde bırakıp kaçmak zorunda kalmıştı.

"Ona bir mesaj gönderemiyor olmam ne kötü," dedi Will.

"Yalnızca burada olduğumuzu söylerdim. Kendisini biraz olsun iyi hissetmesini sağlardı."

"Sorun şu ki, bunu aynı zamanda Keren'e de söylemiş olurdun. Şatosunun gözlendiğini öğrenmesi hiç de iyi bir fikir değil. Düşmanını daima merakta bırakmalısın."

"Biliyorum," dedi Will kederli bir ifadeyle. "Bu gece bir mesaj gönderir, onu unutmadığımızı bilmesini sağlarım."

Horace, arkadaşının dikkatini bu üzücü konudan uzaklaştırma zamanının geldiğine karar verdi. Şatonun ön kısmında, açık alanların uzandığı güney yönüne doğru bir göz attı.

"Orası da bu taraftan daha iyi görünmüyor," dedi. "Sen ne dersin?"

Tepenin altına ininceye kadar emeklemeye devam ettikten sonra ayağa kalkarak diz ve dirseklerindeki nemli toz parçacıklarını silkelediler.

Will, batı yönünü işaret ederek "En iyisi batıdan saldırmamız sanırım," dedi. "Orman o yönde şatoya daha yakın."

"Hadi gidip bir göz atalım öyleyse," dedi Horace.

Bağlı duran atların yanına dönüp, surların üstündeki gözlerden kaçınarak ağaçların arasından kuzeye yöneldiler. Horace, moralinin bozulmaya başladığını fark etti. Şatonun duvarları son derece dayanıklı görünüyordu. Sayıca daha büyük bir kuvvetle bile alınması son derece zor olacaktı. Hele otuzdan az adamla, bu işi başarmanın hiçbir yolu yoktu. Ancak Will'in vereceği tepkiyi bildiği için aklındakileri dile getirmedi.

Arkadaşının öfkesinin asıl nedenini biliyordu. Will'in üstesinden gelinemezmiş gibi duran meselelerle başa çıkma yeteneğine de son derece güveniyordu. Ne de olsa çocuk, bir

Orman Muhafızı'ydı ve gelmiş geçmiş en büyük Orman Muhafızı olduğu söylenen Halt tarafından eğitilmişti. Horace, Orman Muhafızları'nın zihinlerinin nereden çıktığı belli olmayan mükemmel fikirlerle dolu olduğunu biliyordu. Will'in geçirdiği bu düşünme sürecine daha önce de şahit olmuştu. O anda da arkadaşının zihninde, meyve gibi koparılmayı bekleyen bir fikrin yeşerdiğinin farkındaydı.

Haklı çıkması durumunda, başarı şanslarının sıfır olduğunu söylemesinin arkadaşına hiçbir faydası yoktu.

Açıkçası, bu savaşı Alyss ve Krallık için kazanmaları gerekiyordu. Caleb MacFrewin üç hafta sonra iki yüz adamıyla ağaçların arasından çıktığında, Macindaw Şatosu'nu İskoti ordusunun yolunu tıkamaya kararlı bir garnizonun kontrolünde bulacaktı.

Böylece, Horace ile Will'in o an yüz yüze oldukları sorunlara çözüm bulma sırası İskotiler'e gelecekti. Kuşatma için gereken miktarda askerleri olacaktı. Ancak yanlarında ne uzun bir saldırı için ihtiyaç duyacakları miktarda erzak ne de özel kuşatma silah ve araçları bulunacaktı. Muhtemelen yola çıkarken Macindaw'u ele geçirmek zorunda kalmaları olasılığını göz ardı etmişlerdi. Araluen'e girdiklerinde şatonun müttefik ellerde olacağını varsayacak, düşmanın nefesini enselerinde hissetmeksizin Araluen ovalarına inerek baskın ve yağmaya başlayabileceklerini zannedeceklerdi.

Xander, o sabah erken saatlerde, Malcolm'un ahalisinden biriyle birlikte Grimsdell'den ayrılmıştı. Yürüyerek araziyi inceleyecek, Keren'in kestiği yolların etrafından dolaşmaya çalışacaklardı. Yolları açılınca, bölgedeki çiftliklerin birinden

binek atı satın alacak ya da gerekirse çalacaklardı. Xander, Norgate Şatosu'na götürmek üzere yanında Macindaw'un durumunu ve İskotilerin istila planlarını özetleyen bir not taşıyordu. Orman'ın imzasını taşıyan mektup, Macindaw Şatosu Lordu'nun yüzüğüyle mühürlenmişti. Dolayısıyla, ikmal hatlarının tam ortasında bulunması nedeniyle İskotilerin askeri bir üs kurmasına engel teşkil eden Macindaw'un haricinde, düşmanın bir de kuzeybatıdan harekete geçecek destek kuvvetiyle karşı karşıya kalması hedefleniyordu. İskoti planlarının temeli süratli hareket etmeye dayanıyordu ve herhangi bir gecikme, orduları açısından ölümcül sonuçlara yol açabilirdi.

Horace'ın aklı, bu düşüncelerin ardından içine düştükleri çıkmaza takılmıştı yine. Sayıları otuzu bile bulmayan adamlarıyla Macindaw'u ele geçirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Şatonun kontrolünü ellerine geçirdikten sonra, Keren'in kovmuş olduğu garnizon askerlerini yeniden işe alarak sayılarını artıracaklarından şüphesi yoktu. İşten çıkarılan askerler, şatoya yapacakları saldırıya katılmak istemeyeceklerdi belki, ancak Orman'ın yönetimi yeniden eline geçirmesi halinde, söylentiler köylere yayılacaktı. Horace eski garnizonun büyük ölçüde toparlanacağından emindi.

Ne de olsa askerlik, o adamlar için bir meslekti ve kışın ortasında yapabilecekleri başka bir şey bulunmuyordu.

Yalnız tüm bunların, takip eden üç hafta içinde halledilmesi gerekiyordu.

"İşte burası," dedi Will, arkadaşının düşüncelerini bölerek. Kuzeye, MacHaddish ile adamlarını pusuya düşürdükleri nok-

taya doğru at sürdükten sonra, batıdaki ağaçlık bölgeye dönmüşlerdi. Ormanın batı kıyısına vardıkları için ilerlemeleri de giderek zorlaşıyordu. Bu kesimdeki ağaçlar öylesine iç içeydi ki dıştaki açık arazide ilerlemek zorundaydılar.

Horace, batı tarafında ormanla şato arasında yaklaşık elli metre olduğunu fark etti. Şatoyu inşa edenlerin ne düşündüklerini anlayabiliyordu. Ormanın temizlenmesi, son derece zorlu bir meseleydi. Ayrıca doğal konumuyla silah ve kuşatma makinelerinin kullanımını da kısıtlıyordu.

Horace, dalgın bir ifadeyle çenesini okşadı.

"Eh, sayımızın azlığı bir kez olsun avantajımıza olacak," dedi, kalın çalılıkları ve dip dibe uzanan ağaç dizisini işaret ederek. "Şuradan otuzdan fazla adamı geçirip pozisyon aldırmak istemezdim."

Will başıyla onaylayarak, "Tek yapmamız gereken, Keren'in yüz adamımızla doğudan saldırdığımızı zannetmesini sağlamak," dedi.

Horace, omuz silkti. "Ya da güneyden. Askerleri batı surlarından uzaklaştıracak herhangi bir yön uygundur."

"Sana bir şey soracağım," dedi Will. Dikkatli ses tonu, Horace'ın hızla dönüp arkadaşına bakmasına yol açmıştı. Will'in hüsran dolu, sinirli hali geçip gitmiş gibiydi. Belki de bilinçaltındaki o fikri yakalamak üzeredir, diye geçirdi içinden Horace.

"Sor bakalım," dedi. Will, kelimelerini dikkatle seçerek devam etti.

"Onları bu duvarda oyalayabilirsek, tek bir tırmanma merdiveniyle idare edebilir miyiz?"

"Yalnızca bir mi?" Horace'ın yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Mümkün olduğunca çok merdivenin olması daha iyidir. O şekilde savunmacıları da birbirinden ayırmış olursun."

"Ama diyelim ki bir şey dikkatlerini güney duvarına çekse ve diyelim ki duvarın üstüne çıkıncaya kadar bizi göremeyecek olsalar, o takdirde adamlarımız merdivenden yukarı çıkıncaya dek iki kişi onları tutabilir, öyle değil mi?"

"İki kişi mi?" diye sordu Horace. "Sen ve ben mi yani?"

Will, başıyla onaylayarak "Surların üstündeki yürüme platformları oldukça dar," dedi. "Teker teker saldırmaları gerekecek. Hallasholm'de Temuçileri o şekilde epeyce oyalamıştık," diye hatırlattı Horace'a.

"Doğru ama bunun için görünmeden duvarı tırmanıp surlara ayak basmamız şart. Güney duvarına yapacağımız saldırıyla askerlerin çoğunun dikkatini dağıtsak bile, hepsi yerini terk etmeyecektir. Kimse o kadar aptal olamaz. Ayrıca beş metrelik bir merdiveni taşıyarak elli metre boyunca koşmamız gerekecek. Yolun üçte birini bile geçmeden bizi görmüş olurlar."

Will, gülümsedi. "Surların dibinde olursak görülmeyiz."

Horace'ın kaşları çatıldı. "Surların dibinde mi? Ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

Ancak Will elini boş ver dercesine sallayarak "Sadece bir fikir," dedi. "Daha fazlasını söylemeden önce Malcolm'a bir şeyler sormak istiyorum. Galiba bu işi nasıl başaracağımızı buldum."

Horace, arkadaşının o an için ona daha fazla bilgi vermeyeceğini görebiliyordu. Ancak son sözü Will'e bırakmayacaktı. İçten içe tebessüm ederek yüzüne sıkıntılı bir ifade oturttu.

"Eh, sonunda."

YİRMİ BEŞ

Orman, Malcolm, Gundar ve Horace, Malcolm'un kulübesindeki masanın etrafına toplanmışlardı. Odayı arşınlayan Will, bir yandan da aklına gelen fikri anlatıyordu.

"Horace bize şatoya saldırabilmek için yaklaşık yüz adama ihtiyaç olduğunu söyledi; yani savunmacıların üç katı kadar bir güç gerekiyor."

Masadakilerin başları sallandı. Duydukları kulağa mantıklı geliyordu.

"Ben de doksan kişilik bir kuvvetin savunmacıları esas saldırı noktamızdan uzakta tutması halinde, otuz adamımızı şatoya sokabiliriz diye düşündüm. Rakamlar doğru mu?" Soruyu Horace'a sormuştu. Genç savaşçı, başıyla onayladı.

"Yaklaşık olarak doğru."

"Yani otuz adamla saldırıyı gerçekleştirebilir miyiz?" diye ısrar etti Will.

Masadaki diğer üç kişi, konuşmaları farklı anlayış süzgeçlerinden geçirerek dinliyordu. Sözü edilen meseleler, Malcolm'un uzmanlık alanının çok dışında kalıyordu. Orman,

bir şato kuşatılırken halledilmesi gereken teorik meselelere belli belirsiz de olsa aşinaydı. Gundar, otuz kişilik bir kuvvetin –örneğin bir kurt gemisi mürettebatının– sağlam bir şatoya nasıl girebileceğini öğreneceği için çok heyecanlıydı. Bu bilgiden ileride büyük kârlar elde edebilirdi.

"Evet," diye yanıt verdi Horace sabırla. "Lakin şaşırtmaca için o doksan adama mutlaka ihtiyacımız var ve elimizde öyle bir birlik bulunmuyor," diye ekledi. Ellerini açıp alaycı bakışlarını sanki o doksan adam bir yerlerde saklanıyormuşçasına oda boyunca gezdirdi.

"Onlara ihtiyacımız olmayabilir," dedi Will. "Bir tek asker işimizi görecek."

Gundar, bunun üzerine bir kahkaha attı. "Muhteşem bir savaşçı olsa iyi olur!"

Will, Skandiyalı kaptana dönüp gülümseyerek, "Aynen öyle. Dev gibi bir adam," dedi tatlılıkla. "Son gördüğümde, boyu on metrenin de üstündeydi."

Malcolm çocuğun neden söz ettiğini anlamıştı ama diğer üçü şaşırmışlardı.

"Gece Savaşçısı'nı mı kastediyorsun?" dedi Malcolm.

Başıyla onaylayan Will, arkadaşının aklından geçenleri kavrayarak düşüncelere dalan Horace'a döndü.

"Saldırının gece olması gerekecek ama herhalde çok sorun çıkmayacaktır, ne dersin?" diye sordu.

Horace, omuz silkmekle yetindi. Henüz Will'in söylediklerini aklında tartmakla meşguldü. Malcolm MacHaddish'i sorguladığı sırada, açıklıkta Gece Savaşçısı'nı görmüştü. İnsanı dehşete düşürdüğü kesin, diye geçirdi içinden. Gecenin bir

yarısı aniden Macindaw Şatosu'nun dışında belirerek tam da ihtiyaç duydukları şekilde nöbetçileri şaşırtabilirdi.

Orman, düşünceli bir biçimde çenesini kaşıdı. Elbette ki Gece Savaşçısı'ndan söz edildiğini duymuş, ancak onu henüz hiç görmemişti. Gundar da yaratığı görmemiş olmasına rağmen MacHaddish'in muhafızlığını yapan üç savaşçıdan yaratığın tüm korkunç detaylarını öğrenmişti.

"Şu Gece Savaşçısı," dedi Orman. "Büyüklüğü tam olarak ne kadar?"

Malcolm, "Devasa boyutlarda," diye yanıt verdi. "Will'in dediği gibi imgeyi yansıtmam gereken mesafeye bağlı olarak boyu on metreyi aşabiliyor. Ne kadar uzağa yansıtırsam, o kadar uzun boylu oluyor. İyi de neden yalnızca Gece Savaşçısı ile yetinelim ki? Ormana başka resimler de yansıtabilirim. Örneğin *Serthrek'nish*'in yüzünü. Kadim bir ejderha ya da trol de ekleyebilirim."

Orman, masa boyunca bakındı. "Sanırım bir şeyleri kaçırmışım. Bu *Serthrek'nish* de kim oluyor?"

"MacHaddish'in ödünü koparmak için kullandığımız bir İskoti iblisi," diye açıkladı Malcolm.

"Bu taktik MacHaddish'in üzerinde işe yaramış olabilir," diyen Orman pek ikna olmuşa benzemiyordu, "ama Macindaw Araluenlilerin kontrolünde. *Serker*... *Serkrenit*... adı her neyse, o iblisin şatodakiler için bir kâse çikolatalı pudingden farkı olmayacaktır."

Horace, sırıtmaya başladı. "Endişe etmeyin. Ondan korkmak için adını bilmeniz gerekmiyor. Sislerin içinden birden çıkınca, insan dehşete düşüveriyor."

"Bu da işin önündeki tek engel," dedi Malcolm düşünceli bir ifadeyle. "İmgeleri yansıtabileceğim bir sis perdesine ihtiyacım var. Geçen geceki açıklığı seçmemin nedeni de buydu. Kuzeydeki küçük dere, ihtiyaç duyduğumuz sisin oluşmasını sağladı. Ormandaki kara bataklık için de aynı durum geçerli."

Will, ortaya attığı fikrin kâğıttan bir ev gibi yıkılmaya başladığını hissetti. Aklındakilere öylesine sarılmıştı ki plandaki basit çatlağı görememişti. Sis yoksa, yaratığın yansıması da yoktu. İmge yoksa şaşırtmaca da yoktu. Will'in yüzündeki hayal kırıklığını fark eden Malcolm, çocuğu teşvik etmek için gülümsedi.

"Çok da önemli değil," dedi. "Yalnızca sisin oluşmasını istediğimiz noktaya delikli bir boru sistemi yerleştirmemiz gerekecek. İşleme yardımcı olarak birkaç kimyasalın yanı sıra suyu da boruların içinden pompalayacağız ve havanın yeterince soğuk olması halinde, sis, boru deliklerinden dışarı fışkıracak."

Will'in morali tekrar düzelmişti. Planı yeniden yoluna giriyordu neyse ki.

"Boruları kaç günde yerleştirebiliriz?" diye sordu. Dikkatle düşünen Malcolm'un dudakları büzüldü.

"İki gece sürebilir," dedi sonunda. "Ayın batmasının ardından çalışmamız gerek ve gereğinden fazla adam çalıştırırsak, fark edilme riskimiz var. Arkadaşınız Buttle'ın olan biteni araştırması için dışarı bir müfreze yollaması, isteyeceğimiz son şey olur."

Gundar, Buttle'ın adının geçmesi üzerine usulca homurdandı. Will, çaktırmadan adama bir göz attı. Kocaman Skandiyalı ona bir ayıyı hatırlatıyordu; iri, güçlü ve sarsak görünümlü,

ama aslında son derece hızlı ve ölümcül bir hayvan olan ayı. Gülümseyerek Skandiya savaşçılarından çoğunun aynı tarife uyduğunu düşündü. Skandiyalılar, ayıyı andıran bir halktı. Kuşatma merdivenlerinden tırmanma zamanı geldiğinde, Gundar'ın yoluna çıkmak istemezdim, diye geçirdi içinden. Bunu düşünürken, ilgilenmeleri gereken bir diğer konu olduğunu fark etti.

"Merdivenlere ihtiyacımız olacak," dedi. "Seninkilere yaptırabilir miyiz?" Malcolm, başıyla onayladı. Will, daha sonra Gundar'a döndü. "Ya seninkilere Gundar?"

"Yarın ilk iş bu konuyla ilgilenmelerini söylerim," dedi Skandiyalı. "Kaç tane lazım?"

Horace ile Will, bakıştılar.

"Tek bir merdiven kullanmaktan söz ediyordun?" diye hatırlattı Horace. Ancak Will, başını iki yana salladı.

"Hâlâ düşünüyorum. Elimizin altında yedek merdivenlerin bulunması iyi olur. Kaç diyelim sence?"

Genç şövalye, vereceği cevabı düşünürken tırnaklarını yemeye başlamıştı. Ne kadar çok merdiven olursa, o kadar iyiydi. Böylece adamları da surlara o kadar çabuk çıkar ve saldırıya katılırlardı. Ne yazık ki birtakım kısıtlamalar da söz konusuydu.

"Merdivenleri batı yakasındaki o karmakarışık ormanın içinden vargücümüzle geçirmeliyiz," dedi. "Bu da çok fazla zaman ve çaba harcamamız anlamına geliyor. Bana kalırsa, en fazla dört tanesini idare edebiliriz. Yani merdiven başına yedi adam düşüyor."

Will, başlarını sallayarak onaylayan Malcolm ile Gundar'a

bir göz attı. "Öyleyse dört olsun. Zaten fazlasını yapmak için zamanımız olacağından şüpheliyim. Söylediğin gibi, beş metrelik bir merdiveni o ormanın içinden geçirmek çok zor olacak." Bir kez daha Malcolm'a döndü.

"Ayrıca geçen gece açıklık boyunca dolanan o parlak surat gibi görüntülerin de işimize yarayacağını düşünmüştüm."

Soru sorar gibi konuşmuştu ama daha sözünü bitirmeden, Malcolm başını sallamaya başlamıştı bile.

"O iş için yukarılardan kablo geçirmemiz gerek. Macindaw'un dışındaki açık araziye surlardan görülmeden kablo çekmemiz de imkânsız."

"Hem görülmeniz halinde, garnizondakiler tüm bunların bir numaradan ibaret olduğunu kavrayacaktır," diye araya girdi Orman. "O takdirde tüm plan suya düşer."

Durumu kabullenen Will, başıyla onaylayarak "Anlıyorum," dedi. "Ben iblis maskelerini havaya savurmanın ve geçen gece olduğu gibi patlama yaratmanın bir yolu olduğunu sanmıştım. Oldukça etkileyici bir görüntü olduğunu itiraf etmeliyim."

"Bu konuyu biraz düşüneyim," dedi Malcolm. "Muhtemelen maskeleri havaya fırlatacak basit bir mancınık inşa edebilirim. Ne de olsa makineyi ormanın içine yerleştirebiliriz. Bir yere gizlenip bu dediğini yapamamamız için hiçbir neden yok."

"Aynen öyle," dedi heyecanı her saniye artan Will. "Ne kadar şaşırtmaca olursa, o kadar iyi. Parlayarak havada uçan ve patlayan kafalar, şatodakileri çok şaşırtacaktır."

Bakışlarını masanın etrafında dolaştırdığında, hepsinin de onun kadar umutlu ve heyecanlı olduğunu fark etti.

"Eh," dedi, "geç oldu ve Alyss'e bir mesaj göndermem gerekiyor. Bu gecelik ara verip sabah işe koyulmamızı öneriyorum. Yapacak çok işimiz var."

Masadan onay mırıltıları yükseldi ve herkes ayağa kalktı. Orman, görüntüyü kafasında hâlâ tam olarak canlandıramıyordu.

"Uçan ve patlayan kafalar," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunu gerçekten de görmek isterdim."

YİRMİ ALTI

Şifreli mesajı bir kez daha okuyan Alyss, sessizce gülümsedi. Mesajı Will gönderir göndermez, yani dün gece okumuştu. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bir kez daha okumak üzere sakladığı kâğıdı dikkatle şöminesinde yanmakta olan ateşe attı.

Şöminenin önünde durup kâğıdın alevlerin içinde kıvrılarak kapkara kesilişini izledi. Kâğıt yok olmuştu belki ama içerdiği umut dolu mesajı kalbinde taşıyordu. Sırf bana bu mesajı göndermek için gecenin bir yarısı Grimsdell Ormanı'nda kıvrılan amansız patikalar boyunca kilometrelerce yol tepmek, tam da Will'e göre bir davranış, diye geçirdi içinden.

Acil bir mesaj değildi. Yerine getirmesi gereken önemli talimatlar içermiyordu. Yalnızca moralini düzeltmek ve unutulmadığını anlaması amacıyla yazılmıştı.

Kafa karıştırıcı, garip bir ifade yer alıyordu metinde. Şöyle deniyordu: *Cobblenosskin diyarından bir ziyaretçimiz var.* Alyss'in birkaç dakika boyunca kafa yorup eskilere gitmesi gerekmişti. İsim bir yerlerden tanıdık geliyordu. Birden hatır-

ladı. Cobblenosskin, çocukken Will ile Redmont Şatosu'ndaki yatakhanede dinledikleri masallarda yer alan karakterlerden biriydi. Kuzeyin derinliklerinde, Pikta'daki sarp dağlarda yaşayan yaramaz bir cüceydi. Mesajda, masalı bilmeyenlerin –örneğin, Keren'in– anlayamayacağı bir imada bulunulmuştu. Will, mesajın kazara yanlış ellere geçmesi ihtimaline karşı önlem almış olmalıydı. Alyss, mesajı Will'in Piktalı birilerini ele geçirmiş olduğuna yordu; aklına gelen en olası isim de birkaç gün önce Macindaw'u ziyaret etmiş olan İskoti generaliydi.

En azından mesajın bu anlama geldiğini umut ediyordu. *Kendisi oldukça konuşkan birisi* deniyordu mesajda. Şüphelerinde haklı olması halinde, Will ile müttefikleri Keren'in planının detaylarından haberdar olmalıydı.

Ve bu, gülümsemek için gerçekten de iyi bir nedendi.

Tıpkı mesajdaki bir diğer ifade gibi. Moralini yükseltmek ve dostlarının yakınlarda olduğunu vurgulamak amacıyla havadan sudan söz eden, dedikodusu bol bir metindi aslında; şifreli bir mesaj buna ne kadar izin verirse tabii. Alyss, ormanda birden fazla eski dostunun bulunduğunu biliyordu artık. Yıldıztaşının Keren'in onu hipnotize etmesini engellediğine dair Will'e güvence vermiş olduğu için arkadaşı bir diğer haberi de onunla paylaşmakta sakınca görmemişti.

Çekici de sevgilerini gönderiyor, deniyordu mesajın son satırında, *Vurucu ve iri arkadaşı da öyle.*

Vurucu... bir kez daha zihninin derinliklerine uzandı. Bu ismi daha önce duymuştu. Will'in, bundan bir anlam çıkarmasını beklediği açıktı. Bir tür hayvan mıydı yoksa? Kulağa bir hayvan adı gibi geliyordu. Acaba köpek miydi? Ama kö-

peğe öyle isim konmazdı ki. Köpeklerin vurmayla kırmayla işleri yoktu. Ancak atlar, ayaklarını yere vururdu. Birden hatırladı; Vurucu, Horace'ın bindiği savaş atının adıydı. Horace buradaydı yani! Keren'i alt etmek için Will ile işbirliği yapmışlardı.

Alyss, aldığı haberlere sıcak bir pelerin gibi sarındı. Will ile Horace, birlikte hareket ediyorlardı. Will serinkanlılığı, içgüdüleri ve cıva gibi zekâsıyla; belki de Araluen'in yıllardan beri görmüş olduğu en becerikli savaşçılardan biri olan Horace ise mertliği ve kararlılığıyla ön plana çıkıyor olmalıydı. İki arkadaşın Keren'i ve kaç kişi olurlarsa olsunlar İskotileri alt edeceklerine şüphesi yoktu.

Neredeyse Keren'e acıyacaktı. Neredeyse. Bir kez daha gülümserken anahtarın kilitte döndüğünü duydu.

Hızla şömineye baktı. Mesajın yazılı olduğu kâğıt, tamamen yanmıştı. Rahatladı. Kapkara kesilen kâğıdı toza dönüştürmek üzere közleri şömine demiriyle eşeledikten sonra aceleyle doğruldu ve kapı açılırken ellerini silkeledi.

Gelen Keren'di elbette. Ellerini hemen arkasında kavuşturan Alyss, parmaklarıyla artık sürekli kolunun yeninde taşıdığı parlak siyah taşı aramaya başladı. Ancak Keren'in mavi mücevherini çıkarmadığını fark edince rahatladı. Hain şövalye, onunla yalnızca sohbet etmeye gelmiş olmalıydı.

"Bu sabah neşeli görünüyorsunuz leydim," dedi Keren. Alyss, hâlâ gülümsediğini, mesajın içine yaymış olduğu sıcaklığı hissetmekte olduğunu fark etti. Neşeli olduğu gerçeğini saklamaya çalışıp perişan bir ifade takınarak adamı kuşkulandırmanın anlamı yoktu. Keren, onun bu kadar neşeli olmasının

ardında yatan nedeni öğrenmek isteyecekti. İçtenlikle gülümseyen Alyss, pencereyi işaret etti.

"Çok güzel bir gün, Sör Keren. Bir tutsağın bile moralini yerine getirecek kadar güzel."

Haklıydı da. İnsanın içine işleyen aydınlık, masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava, en uzaklardaki nesnelerin bile ayrıntılı bir şekilde görülmesine olanak tanıyacak kadar berraktı. Ormanın vahşi güzelliğiyle şatoyu çevreleyen karla kaplı araziler, birbirlerine değecek kadar yakın duruyordu.

Gülümseyen Keren, manzarayı bizzat incelemek üzere pencereye yaklaştı ve bir ayağını alttaki pervazın üstüne koydu. Alyss bir an için adamın, ağırlığını asitle azar azar yumuşattığı parmaklıklara vereceğini düşünerek korkuya kapıldı. Ancak Keren, son anda elini pencerenin çevresindeki duvara dayamıştı.

"Gerçekten de güzelmiş," dedi, yüz ifadesi birkaç saniyeliğine yumuşayarak. "Bana kalırsa buraların en güzel göründüğü mevsimdeyiz."

Sesinden bir kez daha o kederli hava okunuyordu; Alyss bu duruma alışmıştı artık. Keren'in ihaneti nedeniyle içten içe yandığının farkındaydı. Bir ülkeyi hem böylesine sevip hem de can düşmanlarının eline teslim etmeye hazırlanmak, kolay bir iş olmasa gerekti.

Bu durum, elbette ki şatonun çevresini etkilemiyordu. Kim kontrol ederse etsin, arazilerin vahşiliği ve güzelliği aynı kalacaktı. Buna karşılık, ihanetin duygusal etkisi muazzam boyutlardaydı herhalde. Keren bir şekilde bundan böyle hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyor olmalıydı. Ancak bir şekilde

de seçimini yapmıştı ve bundan böyle geri adım atması için uğraşmanın anlamı yoktu. Hain soylu, doğrulup ayağını pervazdan çekti ve Alyss'e doğru döndü. Üzüntüsünü gidermek için gözle görülür bir çaba sarf ederek kıza gülümsedi.

"Hayret verici bir insansın Alyss," dedi. "Her şey aleyhinde bile olsa olumlu ve neşeli kalmayı beceriyorsun."

Alyss, aldırmazlıkla omuz silkerek "Elinden bir şey gelmiyorsa, endişelenmenin de anlamı yok, Sör Keren," dedi.

Keren, bu sözleri kabul etmediğini belli eden bir el işareti yaptı. "Lütfen. Bu resmi hitaplara gerek yok. Bana Keren de. Karşı cephelerde yer alıyor olabiliriz ama ortada arkadaş olmamızı engelleyecek bir durum yok."

Hem de hiç, diye geçirdi içinden Alyss, tabii benim Kral'ın bir memuru, seninse bir vatan haini olman dışında. Ancak bu düşüncesini dile getirmedi. Arkadaş olma çabalarını elinin tersiyle itip Keren'i kendisine düşman etmenin bir anlamı yoktu. Adamı kızdırmak, ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Öte yandan, arkadaş olmaları halinde -özellikle bilgi anlamında– pek çok şey öğrenebilirdi. Keren'e bakarak gülümsedi.

"Bu kadar güzel bir günde size nasıl karşı çıkabilirim ki?" dedi ve adamın rahatlayarak gülümsediğini fark etti. Keren, arkadaşlık teklifinin hemen reddedileceğinden şüphelenmiş olmalıydı.

"İskotiler geldiğinde sana ne olacağını düşündün mü hiç?" dedi Keren sonunda.

Alyss, omuz silkerek, "Sanırım burada, kulede kalmaya devam edeceğim," dedi. "Beni onlara vermeyi düşünmüyorsunuzdur herhalde?"

Bir an için korkuyla ürperdi. Belki de Keren'in planı *buydu.* Başına gelecekler hakkında pek düşünmemişti. Ne de olsa, artık Horace da gelmişti ve Will onu oradan kurtaracaktı. Keren'in yüzüne yerleşen alıngan ifade, korkularını hızla boşa çıkardı.

"Tabii ki hayır!" dedi Keren sert bir dille. "Senin gibi bir hanımefendiyi o barbarlara asla teslim etmem."

"Müttefikleriniz olan barbarlar," diye hatırlattı Alyss kuru bir sesle.

Keren, bu yoruma aldırmadı. "Olabilir... ama yalnızca ihtiyaçtan dolayı müttefikiz. İstediğimden değil."

"Onlar da sizin hakkınızda böyle övgüyle konuşuyor mudur acaba?" diye sordu Alyss. Keren, kızın bakışlarına karşılık verdi.

"Konuşmuyorlarsa şaşarım," dedi. "Dost olmuş değiliz; bu, yalnızca bir iş ilişkisi. Onların bana, benim de onlara ihtiyacım var. İlişkimiz bunun ötesine geçiyormuş gibi davranmıyorum."

"Etrafınızda yakın arkadaşlarınızın değil, yalnızca ihtiyaçtan dolayı ortaya çıkan ortakların bulunacağı bir geleceğe bakıyor olmak insanı korkutuyor olmalı," dedi Alyss adama acıyarak.

Fakat iyi niyetli sözleri yanlış anlaşılmıştı. Keren'in dik bakışlarını üstünde hisseden Alyss, adamın geleceğiyle ilgili yaptığı çıkarımlardan hiç hoşlanmadığını fark etti.

"Sonsuza dek burada kalmayacağım," dedi Keren. "Yeterli parayı bir araya getirince, kendime bir baronluk satın almak üzere Galya'ya ya da Tötonya'ya geçeceğim. Baron olunca da arkadaşa ihtiyacım kalmayacak."

Alyss, Tötonya ve Galya krallarının en fazla parayı verene ülkelerindeki baronlukları sattıklarını biliyordu. Araluen'de ise bu tür bir terfi, kişinin çalışmasına ve sadakatine bağlıydı. Keren'in sözlerinin arkasında yatan kederli hava, kızın aldığı kararı bozarak son bir denemede bulunmasına neden oldu.

"Ah Keren," dedi bir kez daha yürekten bir endişeyle, "hayatının ne hale geleceğini göremiyor musun? Gönüllü bir hayat bile olsa, uzaklarda bir başına yaşamaktan söz ediyorsun."

Keren hafiften omuzlarını dikleştirerek, "Ben ne yaptığımı biliyorum," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Öyle mi? Gerçekten de biliyor musun? Çünkü iş işten henüz geçmedi. İskotiler daha gelmediler. Yardım isteyip şatoyu onlara karşı savunabilirsin. Macindaw çetin cevizdir ve onlar da burayı ele geçirmeden Araluen'in içlerine girmeye cesaret edemezler."

"Syron'un ölümünü unuttun galiba?" diye araya girdi Keren. Alyss söyleyecek bir şey bulamayınca, sözlerine devam etti. "Aslında niyetim onu öldürmek değildi ama vatanıma ettiğim ihanetin doğrudan bir sonucu olarak hayatını kaybetti. Kral'ın bu konuya merhametle yaklaşacağını hiç sanmam."

"Belki de ikna..." diye söze başladı Alyss, ama Keren elini kaldırarak onu susturdu.

"Ayrıca adamlarım da başka bir mesele. Onlara ödeme yapma sözü verdim ve bunun için gereken parayı İskotiler getirecek. Anlaşmayı bozmam halinde adamlarıma nasıl para öderim? Ödeme yapmazsam sence yanımda kaç gün daha dururlar?"

Keren haklıydı. Alyss, bunu daha konuşmaya başlamadan biliyordu. Adamın sözleriyle kendine gelmişti.

"Biz esas senin geleceğini konuşuyorduk, benimkini değil," diye hatırlattı Keren. "İhtiyacım olan parayı toparlamak için iki ya da üç yıl boyunca İskotilerle ortaklık etmem gerekebilir. Ben gittiğimde sana ne olacak dersin?"

Alyss'in verebileceği bir cevabı yoktu. Will ile Horace tarafından kurtarılamaması halinde onu yıllar sürecek bir tutukluluk hayatı bekliyordu. Üstelik can sıkıntısını geçirmek için yapabileceği tek şey, Keren'le arkadaşlık etmekten ibaretti. Hoşuna gitse de gitmese de Keren, en azından zekiydi ve zaman zaman eğlenceli birine dönüşüyordu. O gidince, İskotiler kıza nasıl davranırlardı acaba? Leydi Pauline, fidye karşılığında salıverilmesi için Kral'a başvuracaktı elbette. Yeterince para ödenmesi halinde, İskotiler onu serbest bırakmayı kabul edebilirlerdi. Halt'un da ricacılara katılacağından emindi. Lakin bu, tehlikeli bir emsal oluşturacaktı.

Haberciler, meslekleri nedeniyle tehlikeli ve belirsiz ortamlara girmekle yükümlüydüler. Daima uyanık olmaları gerekiyordu. Konumlarına duyulan saygı –ve hizmet ettikleri Krallığın gücü– sayesinde hayatta kalıyorlardı. Ancak Duncan'ın bir Haberci'nin salıverilmesi karşılığında ödeyeceği fidye, kanun kaçaklarına Habercileri tutsak etmenin kârlı bir iş olduğu ve bu sayede Araluen'den para koparabilecekleri mesajını verecekti.

İşe yeni başlayan tüm Dışişleri mensuplarına, görev sırasında yakalanmaları halinde Krallığın onlara yardımcı olmayacağı bilgisi verilirdi. İntikamları alınırdı alınmasına. Habercilerden birinin zarar görmesi halinde failler, Kral Duncan ile

danışmanlarının hışmını üstlerinde hissederdi. Bu durum, geçmişte birkaç kez yaşanmıştı. Bu şekilde başkalarının da aynı şeyi denemesi engellenmiş oluyordu.

Hayatını kaybetmesi halinde intikamının alınıp alınmaması Alyss'in çok da umurunda olmayacaktı elbette.

Birden Keren'in sorusunu takip eden sessizliğin neredeyse bir dakikadır sürmekte olduğunu fark etti.

"Herhalde bir şekilde idare ederim," dedi.

Keren, başını iki yana salladı. "Alyss, bu tavrınla beni kandırabilirsin belki ama kendi kendini kandırabildiğinden şüpheliyim. Bunun için fazla zekisin. Benim tutuklum olarak bazı ayrıcalıklara sahipsin, ancak İskotilerin bu durumu devam ettirmeleri için hiçbir neden yok. Seni bir köle yapıp ağır işlerde çalıştıracaklar. Yalnızca ne kadar sıkı çalıştığınla ilgilenecekler. Seni sınırın kuzeyine geçirip birilerine satacaklar. İnan bana, hiç de hoş bir ihtimal değil bu. İskoti köyleri son derece ilkeldir. Köle ağılları neredeyse yaşanamaz haldedir."

Alyss, ayağa kalkarak dimdik durdu.

"Tüm bunları bana şimdiden aktarıyor olman ne büyük nezaket," dedi buz gibi bir sesle. Başını iki yana sallayan Keren, gülümseyerek kızı yatıştırmaya çalıştı.

"Ben yalnızca gerçekleri ortaya koyuyorum," dedi. "Sana bir çıkış yolu sunmadan önce. Hatta tek çıkış yolun bu diyebilirim."

"Çıkış yolu mu?" diye tekrar etti Alyss. Neden söz ettiğini anlamadığı için dikkatle Keren'i dinliyordu. "Ne çıkışı?"

"Eşim olabilirsin," dedi Keren basitçe.

"Eşin mi?" diye tekrar etti Alyss; tizleşen sesi, teklif karşı-

sında yaşadığı şaşkınlığın bir göstergesiydi. "Neden senin eşin olayım ki? Seninle neden evleneyim?"

Keren, omuz silkti. Kızın yanıtı üzerine kaybolan tebessümü, artık geri dönmüştü. Alyss, bunun doğal bir gülümseme olmadığını, daha çok adamın kendisini yatıştırmaya çalıştığını hissetti.

"O kadar da saçma bir öneri değil," dedi Keren. "Karım olarak, İskotiler tarafından gerekli saygıyı göreceksin. Şato içinde özgür olacaksın." Ayağa kalkıp pencereden şatoyu çevreleyen arazileri işaret etti. "Ve dışarıda da. Şatoya istediğin gibi girip çıkacaksın."

"Kaçmayacağımdan nasıl emin olacaksın?" dedi Alyss. Teklifin iğrençliği ve arkasında yatan ukala tavır nedeniyle hâlâ kendine gelememişti. Keren ise, bunu fark etmemiş gibi duruyordu.

"Nereye? Hatırlasana, etrafımız İskotilerle sarılı olacak. Basit bir baskın olmayacak, adamlar buraları istila etmeyi planlıyorlar. Hem benimle evlenmen halinde eylemlerimi... daha iyi anlayabilirsin... diyelim."

"Yani," dedi Alyss soğuk bir sesle, "kendi kendimi bir hain olarak damgalamış olurum, öyle mi?"

Hain kelimesi, Keren'in irkilmesine yol açmıştı. "Bu kadar yargılayıcı olma Alyss. Unutma ki ömür boyu buralarda kalmayacağız. Galya'da benim baronesim olacaksın."

Alyss karşı çıkmaması, adamın sözlerine ayak uydurması gerektiğinin farkındaydı. Ancak küstahlığın derecesi öyle boyutlara varmıştı ki kendini daha fazla tutamadı.

"Bir engel daha var," dedi. "Sana âşık değilim. Senden hoşlandığım bile söylenemez."

Keren, ellerini buna önem vermediğini belli edercesine iki yana açtı. "Bu o kadar önemli mi? Bizim dâhil olduğumuz sınıftaki insanların kaçı aşk evliliği yapıyor? Çoğunun arkasında çıkar ilişkileri yatıyor. O kadar da kötü biri sayılmam, öyle değil mi?" Şakayla karışık sorusuyla Alyss'i ikna etmeye çalışıyordu.

"Dâhil olduğumuz sınıf, ha?" diye soğuk bir dille tekrar etti Alyss. "Sana hangi sınıftan olduğumu anlatayım. Ben bir yetimim. Ailem falan yok. Sadık ve minnettar olduğum, hatta sevgiyle bağlı olduğum insanlar var. Yani alt sınıftan, senden daha değersiz biri olarak, aşkın bir evlilik için önemli olduğuna inanıyorum."

Keren'in yüzü öfkeyle kardı. "Şu Orman Muhafızı'nı düşünüyorsun, öyle değil mi? Aranızda bir şeyler olduğundan emindim."

Alyss, senelerini diplomasi eğitimiyle geçirmişti. Ama aynı zaman zarfında öğrenmiş olduğu bir başka şey de aklındakini hızlı ve kesin bir biçimde dile getirmekti. Diplomasi eğitimini bir anda unutuverdi.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi. "Aslını soracak olursan, senden daha kolay sevebileceğimi düşündüğüm en az elli kişi sayabilirim. Şövalyeler. Orman Muhafızları. Haberciler. Kâtipler. Demirciler. Hancılar. Seyis yamakları. Çünkü hepsinin sana göre büyük bir avantajları bulunuyor. Hiçbiri ülkesine ihanet etmez."

Ağzından çıkan kelimelerin Keren'in üstüne kırbaç darbeleri gibi indiğini görebiliyordu. Zaten öfkeli olan Keren, artık iyice deliye dönmüştü. Kaskatı kesilerek arkasını dönüp ka-

pıya doğru yürüdü. Çıkışa vardığında, dönüp Alyss'e bir göz attı.

"Öyle olsun... ama bir İskoti köyünde, buz gibi yağmurun altında dizlerinin üstüne çöküp tuvaletleri temizlerken ya da domuzları beslerken, isteseydin bir barones olabileceğini unutma!"

Son sözü kendisinin söylediğini zannetmişti. Ancak tam kapıyı arkasından kapatmak üzereyken, Alyss usulca, "Köleliği seninle olmaya tercih ederim," dedi.

Keren arkasını döndüğünde kızla göz gözeydi. Aralarında hiçbir samimiyet kalmamıştı artık. Alyss sınırı aşmıştı ve ilişkileri artık eskisi gibi olmayacaktı.

Kıza usulca "Lanet olsun sana," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

YİRMİ YEDİ

Horace, Will'in tamamladığı kaba çizime göz atmak için arkadaşının omzunun üstünden uzanıp baktı.

Bir anda yüzü asıldı. Bulunduğu noktadan, Will'in tasarlamış olduğu makine baş aşağı inşa edilmiş ve önüyle arkası birbirine girmiş bir el arabasını andırıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Will.

"Bir şey anlamıyorum ki."

Çizimin önemli hatlarını karakalemiyle belirginleştiren Will, bir yandan da arkadaşına açıklama yapmaya koyuldu.

"Oldukça basit bir düzenek aslında. İki tekerleği var. Hemen altında dingillerle iskelet ve tepesinde de eğimli tahta bir çatı. Aletin tamamı, bizimle birlikte çatının altında yuvarlanıyor."

"Biz neden çatının altındayız?" diye sordu Horace.

"Çünkü altında durmazsak," dedi Will kuru bir sesle, "açıkta kalırız ve atılan kaya, ok ya da mızraklar tarafından vurulabiliriz." Başka bir sorusu var mı diye anlamlı bakışla-

rını arkadaşına çevirdi. Ancak Horace gözlerini çizime dikmişti ve kaşlarının arasında endişe dolu bir çizgi belirmeye başlıyordu.

"Aracın güzelliği," diye devam etti Will, "parçalarına ayrılıp birkaç dakika içinde yeniden monte edilebilmesi."

"Eh, bu kesinlikle lehimize," diye yanıt verdi Horace. Ses tonu ise bunun tam aksini düşündüğünü ortaya koyuyordu.

Will, bıkkınlıkla arkasına yaslanarak, "Kötümser olmak hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordu.

Horace, çaresiz bir ifadeyle ellerini yanlara açtı.

"Will, bu... nesneyle... ne yapmayı planladığına dair en ufak bir fikrim bile yok. Benim basit bir savaşçı olduğumu unutma. Şimdi sen kalkmış, bana baş aşağı duruyormuş gibi gözüken, önü bir yana arkası bir yana kaymış bir el arabası –ki daha iyi tekerlek resimleri görmüşlüğüm de vardır– resmi gösteriyorsun ve heyecanlanmamı bekliyorsun."

Durumu Horace'ın gözlerinden görmeye çalışan Will, çizime tekrar göz attı. Belki de arkadaşı haklıydı. Resim oldukça garip görünüyordu. Ancak yine de Horace'ın aşırı tepki verdiğini düşünüyordu.

"Tekerlekler o kadar da kötü değil," dedi sonunda. Kalemi elinden alan Horace, sol tarafta kalan tekerleğin üstüne vurdu.

"Bu tekerlek, ötekinden daha büyük," dedi.

"Ona perspektif denir," diye yanıt verdi Will inatla. "Sol taraftaki daha yakında olduğu için daha büyükmüş gibi duruyor."

"Eğer bu bir perspektif meselesiyse ve o tekerlek daha bü-

yükse, el arabasının yaklaşık beş metre genişliğinde olması gerek," dedi Horace. "Planladığın şey bu mu?"

Will, çizime bir kez daha baktı.

"Hayır, ben genişliği iki metre falan olur diye düşünmüştüm. Boyu da üç metre olacak." İlk çizimi silerek, hızla sol tekerleğin küçük bir kopyasını çizdi. "Bu biraz daha iyi mi?"

"Daha yuvarlak olabilirdi," dedi Horace. "Böyle bir tekerleği asla yuvarlayamazsın. Ucu biraz çıkıntılı oldu."

Arkadaşının laf olsun diye itiraz ettiğinde karar kılan Will, çok öfkelenmişti. Kalemi sertçe masaya vurdu.

"Öyleyse bir de sen dene mükemmel bir daire çizmesini!" dedi öfkeyle. "Bakalım ne kadar başarılı oluyorsun! Bu yalnızca bir taslak, mükemmel falan olması gerekmiyor!"

Tam o sırada Malcolm, odaya girdi. Dışarı çıkıp MacHaddish'i kontrol etmiş, generalin hâlâ o kocaman ağaç kütüğüne bağlı durduğundan emin olmuştu. Masanın yanından geçerken çizime bir göz attı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Önü arkası belli olmayan, baş aşağı duran bir el arabası," dedi Horace.

Arkadaşına dik dik bakan Will, Horace'ın söylediklerine aldırmamaya karar verdi ve Malcolm'a döndü. "Adamlarından bazıları bizim için bu tür bir düzenek inşa edebilir mi sence?" diye sordu.

Şifacı, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak "Zor olabilir," dedi. "Birkaç araba tekerleğimiz var, ama hepsi aynı boydalar. Soldakinin diğerine göre bu kadar büyük olmasını mı istiyorsun?"

Dik bakışlar, bu kez Malcolm'u hedef alıyordu. Horace, gülümsemesini gizlemek için eliyle yüzünü kapattı.

"Buna perspektif deniyor. Kaliteli ressamlar resimlerini perspektif kullanarak çizer," dedi Will, aklındakileri açıkça dile getirerek.

"Ah, öyle mi? Eh, madem öyle diyorsun," diyen Malcolm, çizimi birkaç saniye daha inceledi. "Peki, tekerleklerin böyle basık olmalarını mı istiyorsun? Bizdekiler daha yuvarlak gibi sanki. Bunları yuvarlamanın pek kolay olacağını sanmam."

İşin aslı, Malcolm birkaç dakikadan beri dışarıdan evi dinliyordu ve iki arkadaşın tartışmalarına kulak misafiri olmuştu. Horace, hiç de zarif olmayan bir biçimde kıkırdadı. Omuzları sarsılmaya başlamıştı artık. Malcolm da kendini daha fazla tutamayınca, ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Will, ikiliyi soğuk bakışlarla izliyordu.

"Evet ya. Çok komik," dedi. "Amma da eğlendik. Sizin gibi komedyenler etraftayken çalgıcılık eğitimi alan kişi neden ben oldum acaba? Artık insanların komedyenlerden neden *kuş beyinli* diye söz ettiklerini anlıyorum," diye ekledi.

Horace ile Malcolm, kıkırdamalarına ve kahkahalarına güçlükle engel oldular. Malcolm, gözlerinden gelen yaşları sildi.

"Aaaah," dedi Horace'a doğru, "güne gülerek başlamak ne güzel bir şey."

"Neredeyse öğlen oldu," diye düzeltti Will.

"Geç olsun da güç olmasın," diye yanıt verdi Malcolm.

Will bir şey söyleyecek oldu, ancak Horace, şakaya artık bir son verme zamanının geldiğini anlamıştı.

"Will," dedi ciddiyetle, "neden bize bu nesnenin ne işe yaradığını anlatmıyorsun?" Horace, çizim ne kadar kötü olursa olsun, Will'in işe yarar bir fikri olduğuna inanıyordu. Arkadaşının daha önce ortaya kötü bir fikir attığını hiç görmemişti.

"Bizi batı duvarına yaklaştırma amacı taşıyor," dedi Will. "Merdivenimizle beraber."

Horace, bakışlarını yeniden çizime çevirerek "Bu şeyi surlara kadar itmeyi mi planlıyorsun?" dedi. "Şu çatı kısmı da bizi yukarıdaki savunmacılardan koruyacak, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Çok uzun sürer, Will. Alarm verecek bolca vakitleri olacak ve çatının altından çıktığımız an, bizi bekliyor olacaklar."

"O kadarını ben de biliyorum," dedi Will, "ama senin de söylediğin gibi, ağaçların arasından elimizde bir merdivenle surlara doğru koşmamız çok zaman alacak ve bizi püskürtmek üzere duvarın üstüne dönecek fırsatları olacak."

"Yani? Bu... şeyi... yuvarlamak bize iki misli zaman kaybettirecek. Evet, yoldayken korunuyor olacağız. Ama ben hâlâ daha..."

Will, Horace itirazını bitiremeden arkadaşının sözünü keserek, "Bizi duvarla aramızdaki mesafenin yarısına kadar götürmesini planlıyorum," dedi. "Tekerleklerden biri kırılmış numarası yapacağız."

"Bunun ne anlamı var?" diye sordu Malcolm.

"En baştan anlatayım," dedi Will. "Arabayı ağaçların arasında monte ediyoruz. Merdivenimizi tepesine bağlıyoruz." Süratle aracın çatısına bir merdiven çiziktirdi. "Sonra, öğleden sonra Horace, ben ve diyelim ki dört Skandiyalı, arabanın altına girip onu duvara doğru itmeye başlıyoruz."

"Öğleden sonra mı dedin?" dedi Horace. "Bizi kesinlikle göreceklerdir! Kafamıza mızraklar ve kayalar yağacak..."

Will, elini kaldırarak Horace'ı susturdu.

"Duvarla aramızda yirmi metre kalana kadar ilerlemeye devam edecek ve tekerleği orada devireceğiz. Araba, tamamen yan yatacak. Savunmacılar önemli bir parçanın isabet aldığını ya da aracın hatalı monte edilmiş olduğunu düşünecekler. Öyle ya da böyle, durduğumuzu görecekler. Hemen sonra, yanımızdaki dört Skandiyalı çılgınlar gibi koşarak ağaçların içine çekilecek. Korunmak için bir tür zırh giyiyor olacaklar.

Malcolm, "Mantıklı bir fikir," diyerek başıyla onayladı.

Ancak Horace, Will'in planındaki gediği fark etmişti. "Skandiyalılar koşup kaçacaklar dedin. Ya biz?"

Will, arkadaşına gülümsedi. "Biz arabanın altında bekleyeceğiz. Aracın içinde kaç kişi bulunduğunu bilmedikleri için orada olduğumuzu anlamayacaklar."

Horace'ın gözleri, planı kavramaya başladığını gösterircesine parlamaya başlamıştı.

"Yani duvarın yirmi metre ötesinde olacağız... elimizde kuşatma merdiveniyle," dedi usulca. Heyecanı yüzünden okunan Will, başıyla onayladı.

"Tek yapmamız gereken, birkaç saatliğine sessizce oturup beklemek. O süre zarfında yıkık arabayla merdiven, arazinin bir parçası haline gelecek. Şatodakiler de görüntüye alışacakları için enkaza aldırış etmemeye başlayacaklar. Malcolm güneydeki gösterisine başlayıp herkesin dikkati dağıldığı anda da arabanın altından çıkıp elimizde merdivenle duvara doğru koşacağız."

"Kimse fark etmeden surlara varabiliriz," dedi Horace.

"Amacımız da bu," diyen Will, Horace'ın plana arka çıktığını fark ederek gülümsedi.

"Harika bir fikir," dedi Horace. Malcolm da başıyla onaylıyordu. İşin arkasında yatan mantığı kavrayabiliyordu şimdi. Dışarıdan enkaz gibi görünen araba, terk edilişinin ardından birkaç saat geçince, şatodakiler için tehdit oluşturmayacaktı. Genç Orman Muhafızı'nın kafası gerçekten de iyi çalışıyor, diye geçirdi içinden.

"Çok beğendim," dedi usulca. "Gerçekten de çok beğendim."

YİRMİ SEKİZ

Horace, durup taşıdığı kalasları yakınlardaki ağaçlardan birinin gövdesine yasladı. Takip ettikleri patika, karmakarışık bir ağaç ve çalı yığını boyunca kıvrılıp dönüyordu. Alnını bir bezle silerek dinlenmek üzere yere oturdu.

Will'e dönüp "İşler çok yavaş ilerliyor," dedi.

Ona hak veren Will, "Sandığımdan da ağır gidiyor," dedi. "Patikalar o kadar berbat bir halde ki, hiç açılmasalar da olurmuş." Uzun zamandan beri kullanılmayan patikadaki çalı ve sarmaşıkları temizleyerek grubun önünde ilerlemekte olan Trobar'a doğru seslendi. "Trobar! Biraz dinlen!"

Dev adam dönerek, onu anladığını belli eden bir işaret yaptı ve bağdaş kurup yolun ortasına oturdu. Yanından bir an olsun ayrılmayan yoldaşı Gölge de gözlerini üstünden ayırmadığı arkadaşının yanına gelip oturdu. Will, kederli bir şekilde gülümsedi. Bu isim hayvana ne kadar da uydu, diye düşündü. Köpek, dev adamın adeta ikinci bir gölgesi haline gelmişti.

Arkalardaki Skandiyalı grubu da yüklerini omuzlarından indirip toprağa oturmuşlardı. Bir araya toplanmalarına yete-

cek kadar açık alan bulunmuyordu. Patikanın üstünde aralıklı noktalara çökmüşlerdi. Tulumlar elden ele dolaşıyor, ağrıyan kasları gevşeyen savaşçılar kana kana su içiyordu. Gruptakiler, alçak sesle sohbet ediyorlardı.Ormanların içinden geçmeye alışık olmasına rağmen ağaç, sarmaşık ve çalılıklardan oluşan bu karmaşa Will'i bile allak bullak etmişti. Gitmek istedikleri yöne doğru uzanan incecik patikaları takip etmek zorundaydılar. Patikalara patika demek için de bin şahit lazımdı. Kocaman orağıyla önden yürüyerek çalı çırpıyı kesip biçen Trobar'a rağmen, ilerleyebilmek için resmen mücadele vermeleri gerekiyordu. Buna bir de ekibin yarısının sırtında taşıdığı, Tepetaklak El Arabası adını verdikleri aracın parçaları eklenince, işler iyice zorlaşıyordu. Çerçeve kirişleri, çatı payandaları, dingiller ve tekerlekler, ormandan geçirilip Macindaw'un batı yakasına götürülmek üzere sökülmüştü.

Gundar dar patikadan geçerek, dinlenmekte olan iki arkadaşın yanına geldi. Bir kuşatma merdiveninin yarısını taşıyordu. Ormanın içinden daha kolay geçirmek için parçalar halinde inşa ettikleri toplam üç merdivenleri vardı. Gundar'ın yanlarına gelince bıraktığı merdiven, yere değmeden ağaç dalları ve sarmaşıklara takılmış ve dik durmuştu. Gundar, merdivenin yanı sıra kocaman yuvarlak kalkanını, savaş baltasını ve boynuzlu miğferini de taşıyordu.

"Varmak üzere miyiz?" diye sordu neşeyle. Alnını elinin tersiyle sildikten sonra Horace'ın uzattığı tulumu aldı.

Horace "Şu köşenin hemen arkasında," diye uydurunca, Skandiyalı sırıttı.

"Yolculuklarımızı neden gemiyle yaptığımızı artık daha iyi

anlıyorsunuzdur," dedi. Araluenliler, onaylarcasına başlarını salladılar.

"Bundan sonra ben de öyle yapacağım," dedi Will. "Beyaz Fırtına bile bunun yanında çocuk oyuncağı kalır. Adamların ne durumdalar?"

Gundar, çocuğa "Aferin," der gibi baktı. İyi bir lider, adamlarının huzurunu daima ön planda tutardı.

"Şey, şikâyet ve küfür edip yürümeye devam ediyorlar. Başka bir deyişle, gayet iyi durumdalar. Skandiyalılar şikâyet etmiyorsa, ortada bir sıkıntı var demektir."

Ayağa kalkan Horace, sırt ve boyun kaslarını esnetti.

"Fırsattan yararlanıp, taşıma sırasını değiştirebiliriz," dedi. Parçaları Skandiyalılara sırayla taşıtıyor, düzenli aralıklarla nöbet değiştiriyorlardı. Will, Horace'ın o ana dek sırtındaki yükün alınması için talepte bulunmadığını fark etti. Gundar'ın da aynı şeyi düşündüğü belli oluyordu.

"Biriniz gelip General'in yükünü sırtlansın bakalım, sizi tembel herifler!" diye seslendi. Horace'a biraz da şaka yollu bu ismi takmışlardı. Ancak her ne kadar dalga geçmek için kullanılsa da hitap sözcüğü, içinde bir miktar saygı da barındırıyordu.

Dar patikada iriyarı biri gözüktü. Adamın hatlarını seçemese de kim olduğunu biliyordu Will.

"Ver bakalım General," dedi Nils Ropehander.

Şu Skandiyalılar tuhaf insanlar, diye geçirdi içinden Will. Miğferini başına geçirip tek yumrukta burnunu kırmasının ardından, Nils genç şövalyenin en hevesli takipçilerinden biri olup çıkmıştı.

"Onlardan ayrıldığım için üzgün olduğumu söyleyemem," dedi Horace, ağır kalasları Skandiyalı'ya uzatarak. Tahtaları kolayca omzuna atan Nils, arkadaşlarının yanına döndü. Aynı anda ayağa kalkan Will, son anda yana çekilerek savrulan kalasların başına çarpmasına engel oldu. İrkilerek attığı çığlık Nils'i şaşırttı ve iriyarı Skandiyalı neler olduğunu görmek üzere hafifçe döndü. Bu kez de kalasların Gundar'ın miğferine çarpıp tıngırdamalarını engelleyememişti.

"Loka aşkına!" diye bağırdı kurt gemisi kaptanı. "Önüne baksana be!"

Nils, özür dilercesine yeniden döndü. Will, bu kez önlemini almıştı. Ayağa kalkmak üzereydi ama kalasların baş hizasında olduğunu görünce, emekleyerek ilerlemeye devam etti. Bunun bütün gün böyle devam edeceğini fark eden Horace, fırsatı değerlendirip öne atıldı ve kalasların ucundan yakalayarak Nils'i durdurdu.

"Sabır durmalarına özen göster, olur mu?" dedi.

Üzgün görünen Nils, "Nasıl oldu, anlamadım," dedi.

Gundar ise miğferini inceliyordu. Kalasların çarptığı nokta, hafifçe içe göçmüştü. Suçlarcasına Nils'e bir bakış fırlattı. Tüm Skandiyalılar gibi o da miğferinin üstüne titriyordu.

"Macindaw'a vardığımızda," dedi, "bu herifi elinde kalaslarla merdivene tırmandıralım. Nasılsa savunmacıları hemencecik saf dışı bırakacaktır."

"Affedersin, Kaptan," dedi Nils. "Orada olduğunu görmedim. Orman Muhafızı'nı da görmemiştim."

"Sorun da bu zaten," dedi Gundar. "Bahar Festivali'ne katılan hevesli bir sütçü kız gibi hoplayıp zıplayacağına, önce arkana bir bak!"

Utançtan kıpkırmızı kesilen Nils, başıyla onayladı.

"Ben yerime dönüyorum o zaman," dedi, suçlayıcı bakışların arasından ayrılmak için can atıyormuş gibi duruyordu. Patikada yürürken çarpma sesleri, öfke dolu çığlıklar ve Nils'in dilediği özürler çalındı kulaklarına.

Will arkadaşlarına dönüp gülümseyerek, "Adamlarımız henüz tek parçayken yola koyulalım," dedi. Ardından, sesini yükselterek seslendi: "Trobar! Devam edelim lütfen!"

Başını tamam dercesine sallayıp ayağa kalkan dev, hatları belli belirsiz görülen patika boyunca yürümeye, inip kalkan orağıyla yolu açmaya başladı. Arkasındaki köpek de sessizce arka ayaklarının üstüne yatmış bekliyordu.

"Varmak üzere miyiz?" diye sordu Gundar, yeniden yola koyulduklarında.

Horace, arkasına dönüp "Bütün gün bunu mu soracaksın?" diye sordu.

Gundar, genç savaşçıya gülümseyerek "Daha başlamadım bile," dedi.

Hedeflerine vardıklarında, vakit akşamüstünü bulmuştu. Aracın parçalarıyla merdivenleri yere bırakan ekip, şatoyu incelemek için hep birlikte ağaçların kıyısında toplandı. Skandiyalılar, daha önce şatoya hiç bu kadar yaklaşmamışlardı.

"Gölgelerin içinde kalmaya özen gösterin," diye uyardı Will adamları. "Burada olduğumuzu anlamalarını istemiyoruz."

Sözlerine bir yanıt gelmedi ama oldukça gereksiz bir uya-

rıda bulunmuştu. Yıllar boyunca birçok kale ve şatoya baskın düzenlemiş olan Skandiyalılar, rakibi gafil avlamanın önemini çok iyi biliyordu. Yine de, şatoyu incelerken bazılarının yüzlerine şüpheci ifadeler yerleşmişti. Daha önce hiçbiri bu kadar sağlam bir yapıya saldırmamış olmalıydı; en azından, tek bir kurt gemisinin tayfalarından oluşan küçük bir kuvvetle. Issız kuleleri ve etrafı çevrili kampları yağmalamışlardı belki. Ancak Macindaw, o ana dek saldırmış oldukları tüm yapılardan daha büyük ve azametli bir biçimde karşılarında yükseliyordu.

"Umarım planın işe yarar," diyen Gundar da adamlarıyla aynı kuşkuları taşıyordu.

"Yarayacak," diye kendinden emin bir sesle yanıtladı Horace.

Umarım, diye geçirdi içinden Will.

Bakışlarını adamların üzerinde gezdirerek "Biraz dinlensek iyi olur," dedi. "Ağaçlara doğru çekilelim. Yirmi metre kadar geride bir açıklık gördüm. Şu an yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Malcolm ile ekibi, sis borularının sonuncusunu bu gece kuracak. Yarın tamamen aracı monte etmeye odaklanabiliriz."

Savaşçı grubu, durumdan memnun bir biçimde açıklığa çekilerek dinlenmeye başladı. Will, bir nöbetçi çizelgesi hazırladı; Horace ile ikisi, Malcolm'dan hazırlıkların tamamlandığı haberinin gelmesini bekledikleri sabahın ilk saatlerindeki nöbeti tutacaklardı.

Saatler sonra, ağaçların kıyısındaki nemli toprağın üstüne yüzüstü uzanmışlardı. Gundar da yanlarındaydı. Şatoyla aralarındaki mesafe elli metreyi bile bulmuyordu. Macindaw Şa-

tosu, gecenin içinde insanı endişelendiren, karanlık bir yığın gibi duruyordu.

Surlar boyunca, meşalelerin yerleştirildiği noktalardan yansıyan ışıklar gözlerine çarpıyordu. Ayrıca tamamen karanlığa gömülü bölgeler de vardı. Aydınlanan noktaların önünden arada sırada nöbetçiler geçiyordu.

"Çok dikkatsiz davranıyorlar," dedi Will. "İstesem şimdiye kadar yarım düzinesini indirmiştim aşağı."

Horace, arkadaşına bir göz atarak "Belki de etmelisin," diye öneride bulundu ama Will başını iki yana sallıyordu.

"Burada olduğumuzu bilmelerini istemiyorum," dedi. "Hem içlerinden birini vurmam halinde, diğerleri de artık aydınlıkta yürümeyecektir."

Birden "İşte orada!" diye araya girdi Gundar.

Şatonun öte yanından, bir kilometre kadar güneyden havaya yükselen kırmızı ışık, iki dakika sonra bir kıvılcım yağmuru eşliğinde patladı. Şato duvarlarından yükselen şaşkın vızıltılar, üç arkadaşın kulağına geliyordu.

"Malcolm hazır," dedi Will. Horace da başıyla onayladı.

"Öyleyse yarın gece harekete geçiyoruz."

"Varmak üzere miyiz?" diye sordu Gundar sırıtarak.

YİRMİ DOKUZ

İşaret fişeği, Macindaw'un surlarından da görülmüştü. Patlayıcı kimyasallara dair hiçbir fikirleri olmadığı için silahlarına sıkıca sarılan nöbetçilerin korku dolu bakışları güneye döndü. Bunun ne tür bir büyücülüğün eseri olduğu tartışılıyordu.

Derin uykusundan uyandırılan Keren, kararsız adımlarla surları arşınlıyor, karanlığa bakıyor ve havada yükselerek ilerleyen o garip kırmızı ışıkları bekliyordu. Ancak bir saat boyunca başka bir işaret görülmemesi üzerine, bunun yanlış verilmiş bir alarm olduğunda karar kıldı. Gecenin bir yarısı Grimsdell yakınlarında görülebilen o tuhaf ışıklardan biri olmalıydı.

Yatağına dönmeden önce, hızlı adımlarla şatonun savunma noktalarını gözden geçirdi ve ormanla şatonun arasındaki mesafenin en aza indiği batıdaki surlara geçti. John Buttle, çoktan oradaydı.

"Bu tarafta bir şey mi oldu?" diye sordu Keren. Buttle da tıpkı onun gibi, gökyüzünde görülen olağandışı ışıklar nedeniyle uyandırılmıştı. Gecelik entarisi pantolonunun içine tıkıştırılmıştı ve sırtında da alelacele giydiği zincir zırhtan gömleği

bulunuyordu. Önlerindeki, uzaklığı elli metreyi bile bulmayan kapkaranlık ormanı süzerek, başını iki yana salladı.

"Bir şey yok," diye rapor verdi.

Keren, parmaklarını taş surların üstünde tıkırdatarak "Bu taraf tehlikede," dedi dikkatle.

Buttle, başını iki yana sallayarak "Bu karmakarışık ağaçların arasından büyük bir kuvveti asla çıkaramazsın," dedi. Son birkaç haftadır şatonun çevresindeki arazileri inceliyordu. "Bunu yapmayı başarsan bile, düşman uyanmadan ordunu asla bir düzene sokamazsın."

Keren, kısmen ikna olmuştu... ama yalnızca kısmen.

"Olabilir ama orada bir kıpırtı görülmediği sürece tetikte durmaya devam edeceğiz. Syron'un o ağaçları neden temizletmediğini merak ediyorum."

"Çünkü bunu yapmak yıllar sürer," dedi Buttle. "Hem yüzlerce adama ihtiyaç var. Güven bana. O ağaçlar bizim en iyi savunmamız. İçleri, adım bile atılamayacak kadar karışık."

"Hımm. Yine de, ilerleyen saatlerde bu tarafın dikkatle gözlenmesini istiyorum," dedi Keren. "Sen de başlarında bekleyecek misin?"

Buttle, başını iki yana sallayarak "Gidip yatacağım," dedi. Gözlerine katı bir ifade yerleşen Keren, "Amacım fikrini sormak değildi," dedi soğuk bir sesle. Bunun üzerine Buttle, öfkeden kaskatı kesildi.

"Emredersiniz Lordum," diye cevap verdi. "Gün aydınlanıncaya dek nöbet tutarım."

"Güzel," dedi Keren ve arkasını dönüp merdivene yöneldi.

Yardımcısının daha kafa dengi, liderliğin getirdiği sorumluluğu yüklenmeye daha gönüllü bir adam olmasını tercih ederdi. Buttle'ın onu rahatlatmak amacıyla, emir verilmesini beklemeden nöbet tutacağını söylemesini beklemişti. Derin bir iç geçirdi. Galya'daki baronluğu satın alması için neredeyse iki yıl beklemesi gerekecekti. Zamanın bir türlü geçmek bilmeyeceğini fark ederek, evlilik teklifini reddeden zarif sarışına lanet okudu içinden. Teklifini kabul etseydi, en azından yanında bir yoldaşı olacaktı.

Arkasındaki surlarda, Buttle'ın dudakları da sessiz bir şekilde kıpırdıyordu. Ancak onun okuduğu lanet, komutanına yönelikti.

Malcolm'un işaret fişeği, Will ile Horace'ın rahat bir gece geçirmesini sağlamıştı. İkisi de gençti ve ikisi de açık havada kamp kurmaya alışkındı. Ağaçların arasından getirip kurdukları küçük çadırlarına girip, gün ışıyıncaya dek mışıl mışıl uyudular.

O gece başka bir şey olmayacağının bilincindeydiler. İşaret fişeğinin bir saldırı çağrısı olmadığını bildikleri için dinleneceklerdi. Ertesi gün karşılarına çıkacak olan en büyük düşman, can sıkıntısıyla beklemek olacaktı. Göstermelik saldırıyı öğleden sonra düzenleyeceklerdi. Will, saatler ilerledikçe heyecandan karnına sancılar gireceğinin ve bir süre sonra beklemek yerine bir şeyler yapmak isteyeceğinin farkındaydı.

Öyle de oldu. Araç ve taşıyacağı merdiven, monte edilip kesip biçtikleri çalıların arasında oluşturulan patikadan ağaç hattının kıyısına dek getirildi. Ancak kaçınılmaz bir biçimde,

çalışmalara zamanından önce başlamış oldukları için hazır olduklarında saat öğleyi henüz geçmişti ve daha önlerinde dört saatleri bulunuyordu.

Bir ağacın altına oturarak sızmış numarası yapan Will, kendi kendini yatıştırmaya, midesine oturan yumruyu yok etmeye çalışıyordu. Birkaç metre ötesinde, yanlarında gelecek dört Skandiyalı ile sessizce sohbet eden ve kayıtsız görünen Horace'a bir göz attı. Horace, Will'in bakışlarını fark etmiş gibiydi. Gözlerini eski dostuna çevirdi ve başını rahatlatıcı bir biçimde sallayarak gülümsedi.

Will, Horace'ın nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak etti. Arkadaşının da içinden aynı soruyu sorduğunu, tıpkı onun gibi düğüm düğüm olmuş karın kaslarından muzdarip olduğunu bilmiyordu.

Saatler, böylece akıp geçti.

Arabayı onuncu kez kontrol eden Will, sol tekerleğin hazır olduklarında sanki bir engele takılıp kırılmış gibi görünecek şekilde eğreti durduğundan emin oldu. Aracın tepesindeki kalasları inceleyerek aralarında tatar yayı oklarının içeri girebileceği büyüklükte bir delik bulunmamasına dikkat etti. Ayrıca, eylem planını anladıklarından emin olmak için Skandiyalı askerleri sorgulamayı da ihmal etmedi.

"Paniklemiş gibi görünün," dedi adamlara. Skandiyalılar boş bakışlarla onu süzüyordu. Panik, Skandiyalıların kolay kavrayabildikleri bir his değildi. "Yani korkmuş gibi," diye düzeltti Will. Bunun üzerine karşısındaki dört çift şaşkın göze saldırgan bir ifade yerleşti. "Demek istediğim korkmuş numarası yapın," diye ekledi çocuk. Onun ne demek istediğini so-

nunda anlayan Skandiyalılar, gönülsüzce başlarını sallayarak onayladılar. Will ayrıca savaşçıların kalkanlarını da kontrol etti. Çok az adamları vardı ve bu hazırlık aşamasında hiçbirini kaybetmeyi göze alamazlardı. Kalkanlar kuruyup kırılganlaşmamaları için yeterince yağlanmıştı. Üstlerine bol miktarda pirinç levha eklenmiş ve sertleştirilmiş öküz derisiyle kaplanmışlardı. Yıkılan araçtan ağaçlara doğru koşarken, adamlar kalkanları sırtlarına atacaklardı.

Kafaları ise boynuzlu miğferleriyle korunuyordu. Vücutlarının açıkta kalan tek noktası bacaklarıydı. Yine de, diye içinden geçirdi genç Orman Muhafızı, bacak yarası da bir savaşçıyı saf dışı bırakabilir.

"Düz bir çizgi halinde koşmayın," diye uyardı. "Bir araya toplanmayın. Farklı yönlere dağılın."

Skandiyalılardan biri, Will'e onlara çocuk gibi davranmamasını söylemek üzere derin bir nefes aldı. Sonra birden, genç adamın aslında onları düşündüğünü fark etti ve rahatladı. Skandiyalılar, komutanlarının savaşçıları hakkında kaygılanmasına alışkın değillerdi.

"Peki, Orman Muhafızı," dedi uysallıkla.

Zihni, o öğleden sonra uygulayacakları planın üzerinden geçmekte olan Will, dalgın dalgın başını salladı ve oradan uzaklaştı.

Saatler sonra, güneş alçalmış ve ağaçların uzun gölgeleri şatoya doğru uzanmaya başlamıştı.

Uzaklardan, güney yönünden kulaklarına gürültüler gelmeye başladı. Uzun yayını omzuna iliştiren Will, ok kılıfını elinin altında bulunan bir çıkıntıya asarak Horace'a döndü.

"Yola çıkma vakti geldi," dedi kısaca.

OTUZ

Güneyden gelen gürültüler, Malcolm'un planladıkları şaşırtmacaları gerçekleştirmeye başladığını gösteriyordu. Ağaçların arasında, şatodan görülemeseler de Malcolm'un kadın, erkek ve çocuklardan oluşan en az elli yandaşı, işitme mesafesinde bulunuyordu. Emri vermesiyle birlikte çığlıklar atıp ulumaya, böğürüp metal parçalarını –büyük bir kısmı mutfakta kullanılan tabak çanaktan ibaretti– birbirine vurmaya başlamışlardı. Yıllardan beri ozanların kahramanlık şarkılarında süslü ifadelerle yer bulan kılıç şakırtılarının, kepçenin tencereye çarptığında çıkardığı sesle neredeyse aynı olduğunu fark eden Horace ile Skandiyalılar açısından aydınlatıcı bir deneyim olmuştu bu.

Kaynağı her ne olursa olsun, güneyden gelen gürültüler amacına ulaşmış ve savunmacıların dikkatini, en azından birkaç dakikalığına üstüne çekmişti. Batı duvarındaki adamların, esaslı bir saldırıya maruz kalıp kalmadıklarını anlamak üzere güneye doğru koştuklarını görebiliyorlardı.

"Pekâlâ!" diye seslendi Will. "Hadi gidelim!"

Horace'la birlikte emekleyerek arabanın çatısının altına girdi; hemen arkalarından gelen dört Skandiyalı da dingillerdeki yerlerini aldılar. Will, adamlara şöyle bir bakarak kalkanlarının sırtlarında asılı durduğundan emin oldu. Nihayet harekete geçecekleri için sevinen Skandiyalıların yüzleri gülüyordu.

Will "İleri!" diye bağırdığında, hep birlikte aracın dingillerine asıldılar. Will ile Horace'ın yardım etmesine gerek yoktu. İriyarı Skandiyalılar, aracı kolayca ilerletiyordu, dolayısıyla iki arkadaş baş yüksekliğinin en alçak olduğu ön tarafa geçmişti. Bütün işi Skandiyalılar yaptığına göre, en fazla hareket alanının da onlara bırakılması normaldi. Skandiyalıların çalıların arasından ittikledikleri araba, yavaşça yuvarlanmaya başlamıştı. Eğimli çatının altında emekleyen Will ile Horace da adımlarını arabaya uyduruyorlardı. Birden ormanın son kalıntılarının da içinden çıktıklarında, Skandiyalılar hafifçe koşmaya başladı. Tepesine tırmanma merdiveni bağlı olan araç, hızlanarak şatoya uzanan tümsekli yolda yalpalayıp sarsılmaya başladı.

Malcolm'un şaşırtmacası bile, onlara ancak birkaç saniye kazandıracaktı. Kısa sürede hemen önlerindeki surlardan yükselen alarm çığlıkları, Will'in kulağına çalınmaya başlamıştı. Hemen sonra, tepelerini kaplayan kalaslara sert bir şey saplandı. Bu ilk darbeyi kısa aralıklarla tatar yaylarından fırlatılmış üç ok daha takip etti. Ardından uzun bir sessizlik yaşandı ve birkaç saniyelik aralıklarla dört ok daha kalaslara saplandı.

Demek ki batı surlarında yalnızca dört tatar yayı kullanıcısı bulunuyordu. Yirmiyle otuz saniyelik bir aranın, yani normal bir tatar yayını doldurmak için gereken sürenin ardından arabanın tepesine dört ok daha saplandı. Silahın en elverişsiz özelliği, yeni oku yerleştirmek için gereken bu uzun süreydi; özellikle

de Will gibi yetenekli bir okçunun uzun yayıyla ulaşabildiği göz kamaştıran sürat göz önüne alındığında. Tatar yayının ön kısmında bir üzengi parçacığı yer alıyordu. Okunu fırlattıktan sonra, okçunun silahı yere indirmesi, bir ayağıyla üzengiye bastırması ve kirişi iki eliyle birden geriye doğru çekerek kiriş tetik yatağına oturuncaya dek yayın kalın kollarını bükmesi gerekiyordu. Ancak bundan sonra kirişe başka bir ok yerleştirebiliyor ve yayı omzuna götürerek okunu fırlatabiliyordu.

İkinci partinin son oku başının yalnızca birkaç santim ötesine saplanınca, Will korkuyla irkildi. Dikkatle hazırladığı delikten –içinden bakabileceği kadar geniş ama şanslı bir okun sığamayacağı kadar dardı– dışarıya bir göz attı.

"Birkaç metre daha!" diye seslendi Skandiyalılara. Gecenin ilerleyen saatlerinde gerçek saldırılarına giriştiklerinde, Horace ile aşmaları gereken çok uzun bir mesafe bulunmaması için duvara mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordu. Ancak fazla yaklaşmaları halinde de ağaç sınırına geri dönecek olan Skandiyalıların yaralanma riskini arttırmış olacaktı. Yolu neredeyse yarılamışlardı. Sol koldaki tekerleği serbest bırakacak olan sicimi yakalayıp çekmeden önce adamların dört adım daha atmalarını bekledi.

Tekerleği dingile tutturan dişli gevşedi. Araç bir iki metre daha ilerlemesine rağmen, tekerlek dingilin dışına doğru kayıyordu ve sonunda, dingilden tamamen ayrılarak aracın sol kısmının zemine gömülmesine neden oldu.

Surlardan yükselen sesleri –saldırının başarısızlığa uğradığını fark eden savunmacılardan yükselen alaylı çığlık ve tezahüratları– net bir biçimde duyuyorlardı. Durmakta olan araca

iki ok daha saplandı. Güzel, diye içinden geçirdi Will, tatar yaylarının yalnızca iki tane olduğu anlamına geliyordu bu.

"Hadi gidin!" diye emretti Skandiyalılara.

Savaşçıların daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyaçları yoktu. Kalaslara saplanan son iki oku onlar da fark etmiş ve Will gibi onlar da bunun ne anlama geldiğini kavramıştı. Yan yatmış aracın altından çıkıp araziye yayılarak, korunaklı ağaçlığa doğru koşmaya başladılar. Sözde saldırganların hayatlarını kurtarmak üzere onur kırıcı bir biçimde kaçtıklarını gören savunmacılardan daha gürültülü çığlıklar ve alaylı tezahüratlar yükseldi.

Will, bir diğer okun Skandiyalı savaşçılardan birinin sırtındaki kalkana saplandığını gördü. Okun hızı, adamın tökezlemesine neden olmuştu. Şato duvarlarında uzun yay ya da eğimli yay taşıyan bir okçu bulunmadığı için sessizce şükretti.

Tatar yayıyla nişan almak ve ok atmak, uzun yaya göre daha kolaydı ve Will ile diğer tüm Orman Muhafızları'nın sahip oldukları o içgüdüsel yeteneği geliştirmek için uzun yayınki kadar talim yapmaya gerek yoktu. Vasıfsız bir asker, birkaç hafta içinde tatar yayı kullanmasını öğrenebiliyordu. Ancak bu kolaylığın bedeli, çok daha yavaş atışlar ve düşük bir menzille ödeniyordu.

Will, dört Skandiyalının da sağ salim ağaçların arasına girdiğini görünce rahatladı. Aracın eğik çatısı altında kalan nemli ve soğuk zemine oturarak Horace'a sırıttı.

"Şimdilik iyi gidiyoruz," dedi usulca. "Rahatına baksan iyi olur. Hava kararıncaya kadar beklememiz gerekecek."

Arabanın en dip köşesinde çömelmiş bekleyen Horace, şakacı bir ifade takındı.

"En sevdiğim şeydir beklemek," dedi. "Yiyecek bir şeyler getirdin mi bari?"

Akşamüstü, surlardaki nöbetçiler devrik arabaya duydukları ilgiyi kaybetmeye başlamışlardı.

Keren, tuhaf araca bir göz atması için surlara çağrılmıştı. Görüntü karşısında kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Bu bir şaşırtmaca," dedi. "Ana saldırılarını bir tek merdivenle gerçekleştiremezler."

Konu hakkında düşündükçe, haklı olduğuna dair inancı da kuvvetleniyordu. Saldırı açısından en elverişli olan yön, ağaçların şatoya en çok yaklaştığı batı duvarıydı. Bu durum herkes tarafından açıkça görüldüğü için saldırganlar muhtemelen o taraftan saldırmayacaklardı. Arabalı saldırı denemesi de iyi düşünülmemiş bir blöften ibaretti çünkü tek bir arabayla tek bir merdivenin duvarların karşısında pek de etkili olmayacağı açıkça görülüyordu. Bu tür kuşatmalar, tahmin ve karşı tahminler ile blöf ve karşı blöflerden oluşurdu. İçgüdüleri, Keren'e arabanın bir şaşırtmaca olduğunu söylüyordu.

Bekledikçe, saldırının güneyden –ya da doğu duvarından– geleceğine gitgide daha çok ikna oluyordu. Ne de olsa, batı surlarına en uzak kalan noktalardı bunlar. Ancak güney tarafı daha olası gibi duruyordu. Düşmanın o tarafta şimdiden bazı faaliyetleri olmuştu. Keren, düşmanın ona sahte bir güven aşılamak amacıyla sonuçsuz birkaç denemede daha bulunduktan sonra gerçek saldı-

rısını o yönden başlatacağını hissediyordu. Şatoyla arasında yirmi metre bile olmayan, yan yatmış arabayı işaret etti.

"Şunu tutuşturabiliyor musunuz, bir bakın bakalım," dedi batı duvarına komuta eden çavuşa. "Bir gözünüz de ağaçlarda olsun. Ancak üstümüze bu yönden geleceklerini sanmam. Size orada ihtiyaç duyulması halinde adamlarını güney duvarına kaydırmaya hazır ol."

Yıkık arabanın altında kalan meyilli, daracık alanda, Horace rahatsızca kıpırdandı. Arkadaşını izleyen Will, bu durumu tasvip etmediğini belli edercesine başım iki yana salladı.

"Kımıldamamaya çalış," dedi. "Bu şekilde hoplayıp zıplamaya devam edersen, arabayı devireceksin."

Horace, kaşlarını çatarak "Sana göre hava hoş," dedi. "Üstünde karıncalar gezinip kaslarına kramplar girerken saatlerce kımıldamadan oturmanın eğitimini aldın."

"Ben yapabiliyorsam sen de yapabilirsin," diyen Will, bir kez daha deliğe uzanarak şatoyu inceledi. Arabayı gözleyen üç askeri seçebiliyordu; askerlerin yanlarındaki mangaldan yükselen dumanları fark etti.

Garip bir durum, diye geçirdi içinden. Hava soğuktu soğuk olmasına ama onları ısıtacak bir mangala ihtiyaç duyacakları kadar da değildi, en azından gece çökünceye kadar.

"Neler oluyor?" diye sordu Horace. Sıkılmıştı, rahat değildi ve dikkatini dağıtacak bir şeyler arıyordu. Will, elini sallayarak onu susturdu. Duvarla aralarında yalnızca yirmi metre vardı ve nöbetçiler seslerini duyabilirdi.

"Alçak sesle konuş," dedi. Gözlerini bir kez daha öfkeyle gökyüzüne kaldıran Horace, fısıltıyla devam etti.

"Eh, keyif senin, delikten olan biteni görebiliyorsun," dedi. Will, arkadaşına bir kez daha ıstırap dolu bir bakış attı.

"Kendini berbat hissediyor olmalısın," dedi, "üstün başın karıncalarla kaplı, kramp girmiş kasların acı veriyor ve dışarı bakabileceğin bir deliğin bile yok."

"Tamam, kes sesini," dedi Horace. Buna verebileceği zekice bir yanıt gelmiyordu aklına.

Sözleri, birden tepelerindeki tahtaya saplanan iki okun yarattığı sarsıntıyla kesildi. Nöbetçilerin neden bir araba enkazına ok fırlatarak zaman ve cephane harcadıklarını anlamayan Will'in suratı asıldı. Ancak yanıtı birkaç saniye içinde buldu.

Beklenmedik darbeler karşısında sarsılarak irkilen Horace, havayı koklayarak "Duman kokusu alıyorum," dedi.

Will, delikten dışarı bakmak için bir kez daha uzandı. Surların üstünde dikkatle arabayı izlemekte olan aynı nöbetçi grubunu görebiliyordu. Bir an sonra, içlerinden biri tatar yayını kaldırıp yeniden ok fırlattı.

"Bir ok daha geliyor," diye arkadaşını uyardı Will.

Havada süzülen ok, arkasında bir duman bulutu bırakarak üstlerine doğru geliyordu. Birkaç saniye içinde gürültüyle tepedeki kalaslara çarptı. Duman kokusu artık iyiden iyiye artmıştı. Delikten bakan Will'in gözüne küçük bir kıvılcım takıldı.

"Alevli oklar atıyorlar," dedi sakince. "Arabayı yakmaya çalışıyorlar."

"Ne?" diyerek ayağa fırlayan Horace, başını tepedeki kalaslardan birine çarptı. "Buradan çıksak iyi olur!"

"Sakin ol," dedi Will. "Hareket etmeden önce kalasları ıslatmalarını istememin nedeni buydu." Horace, duraksayarak arkasına yaslandı. Ağaçların içinden çıkmadan on dakika önce Skandiyalıların kalasların üstüne su ve erimekte olan kar parçacıkları döktüklerini hatırlıyordu.

"Hem sen hiç sert bir kalası üstüne yanmakta olan bir sopa fırlatarak yakmayı denedin mi?" diye sordu Will. "Oklar muhtemelen tahtayı bir parça kavuracaktır ama alevler yükselmeye başlamadan önce söneceklerdir."

"Muhtemelen mi?" diye tekrar etti Horace. "Yüzde kaç ihtimalle yani?"

Will, sabırla arkadaşını izledi. "Ne yapmak istiyorsun Horace, dışarı çıkıp okları sökelim ve surlardaki askerlere el mi sallayalım?"

Verdiği tepkinin yersiz olduğunu kavrayan Horace, sıkıntılı bir tavır takındı.

"Şey, hayır," dedi, "ama yanmakta olan bir arabanın altında tıkılıp kalmak istemediğim kesin."

"Araba yanmayacak. Güven bana," dedi Will. Ağzından çıkan son iki kelimenin Horace'a hiç etki etmediğini fark ederek devam etti: "Ayrıca yansa bile, buradan çıkmak için bol bol vaktimiz olacak. Ancak şimdiden kaçıp gitmenin bir anlamı yok. Diyelim ki kaçtık ve foyamız açığa çıktı. Yangın birden sönmeye yüz tutarsa kendimizi nasıl hissederiz sence?"

"Şey, belki de..." diyen Horace, Will'in yürüttüğü mantık –ve duman kokusunun daha fazla artmadığı gerçeği– sayesin-

de bir parça yatışmıştı. Elini kalasların üstüne, oklardan birinin saplandığı noktanın hemen aşağısına koydu. Tavanın diğer kısımlarına kıyasla daha sıcak değildi.

Takip eden birkaç dakika içinde, arabanın tepesine iki alevli ok daha saplandı. Ama ilk ikisi gibi, bu oklar da yüzeyi hafifçe kızartmaktan başka bir işe yaramayarak bir süre sonra söndüler. Aracı yakmanın mümkün olmadığını fark eden askerler, bir süre sonra alevli ok fikrinden vazgeçmişlerdi.

Zaman, böylece akmaya devam etti. Donuk kış güneşi ağaçların altına doğru çekilirken, ışıklar da azalmaya başlamıştı. Horace, pelerinine sıkıca sarındı. Saatlerce kımıldamadan oturunca üşümüştü.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Son sorduğundan bu yana yalnızca beş dakika geçti," dedi Will. "Sen de 'Varmak üzere miyiz?'leriyle kafa ütüleyen Gundar'a benzemeye başladın."

"Elimde değil," diye homurdandı Horace. "Hiçbir şey yapmadan oturup beklemekten hoşlanmıyorum."

"Bir şiir yazmaya çalış," dedi Will alaycı bir dille, arkadaşının sesini kesmesini dileyerek.

"Ne tür bir şiir?" diye sordu oyalanacak bir şeyler arayan Horace.

Will dişlerini sıkarak, "Komik bir şiir," dedi. "Senin için çok uygun."

"Evet, iyi fikir," diyen Horace'ın yüzü bir parça aydınlanmıştı. "Bu, beni biraz rahatlatır." Düşünceli bir ifadeyle ilham almak için gökyüzüne bakmaya başladı. Birkaç dakika boyunca sessizce dudaklarını oynattıktan sonra, yüzünü buruşturdu.

"Yanımda yazı malzemesi yok," diye söylendi.

Pelerinine sarınarak sızmış olan Will, irkilerek uyandı.

"Ne?" dedi aksi bir dille. "Ne yazacaksın ki?"

"Şiirimi. Yazmazsam aklımdan çıkıp gidebilir."

"Kafanda yazdın mı ki?"

"Şey, ilk mısrası hazır," dedi Horace savunmaya geçerek. Şiir yazmak, düşündüğünden de zordu. "*Bir zamanlar Macindaw adında bir şato vardı...*" diye okudu yüksek sesle. "İlk mısra bu," diye de ekledi.

"Bu kadarını hatırlayabilirsin herhalde?" dedi Will.

Horace, gönülsüzce başım sallayarak onayladı. "Şey, evet... ama iki, üç ya da dört mısrayı tamamladığımda, hatırlamam zorlaşacak. Belki sana okurum ve sen de onları benim için aklında tutarsın," diye öneride bulundu.

Will, "Lütfen öyle bir şey yapma," diyerek arkadaşını tersledi. Horace, aldırmaz bir ifade takındı.

"Öyle olsun. Yardım etmek istemiyorsun demek."

"İstemiyorum."

Horace, Will'in verdiği yanıtların giderek kısalmakta olduğunu fark etmişti.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi biraz dargın bir ifadeyle. Dudakları yeniden oynadı, durdu ve yeniden oynamaya başladı. İşine odaklanabilmek için gözlerini kapadı. Bu durum yaklaşık beş dakika boyunca devam etti. Will, arkadaşına aldırış etmemek için çaba harcadıkça, Horace'ın yüz ifadelerine daha çok takılıyordu. Nihayet geniş omuzlu savaşçı, arkadaşının onu izlediğini fark etti.

"Macindaw'la kafiyeli bir şey söylesene?" dedi.

OTUZ BİR

Öğleden sonra akşama, akşam da geceye bağlanırken, Horace'ın can sıkıntısıyla endişeleri de artıyordu. Sürekli pozisyon değiştiriyor ve ardı ardına iç geçiriyordu. Will ise sarsılmaz bir iradeyle Horace'ı görmezden geliyordu. Bu durum, arkadaşının onunla kasten ilgilenmediğini fark eden Horace'ın iyice canını sıkıyordu.

Nihayet, oldukça abartılı bir iç geçirme, kapsamlı bir konum değişikliğiyle omuz ve kalça sürtünmelerinin ardından, Will daha fazla numara yapamaz hale geldi.

"Yanında bir borazan getirmemiş olman ne yazık," dedi. "O sayede daha fazla ses çıkarabilirdin."

Sohbet kapısının nihayet aralanmasına memnun olan Horace'ın cevabı gecikmedi.

"Benim anlamadığım şey," dedi, "arabayı buraya neden bu saatlerde değil de saatler önce getirdik? Karanlık çökünceye kadar ağaçların arasında bekledikten sonra harekete geçip tekerleği çıkarırdık ve Malcolm'un elemanları devreye girinceye dek yalnızca bir saat kadar beklememiz gerekirdi. Tüm öğ-

leden sonra ve akşam boyunca buracıkta çömelip beklemekten çok daha az sıkıcı olurdu."

"Sıkıcı olması gerekiyor," diye cevabı yapıştırdı Will. "Olayın özü de bu."

"Canın sıkılsın mı istiyorsun?" diye sordu Horace.

"Hayır." Will, son derece sabırlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Çok küçük ve yaramaz bir çocukla konuşan bir yetişkinin benimseyeceği türden bir ses tonuyla. Horace arkadaşının takındığı bu tavrın hâlâ hoşuna gitmediğini fark etti.

"Nöbetçilerin canları sıkılsın istiyorum. Arabanın görüntüsüne alışmalarını istiyorum ki zihinlerinde arazinin bir parçası olup çıksın. Arabaya saatler boyu hiçbir aksi olay yaşanmadan bakmalarını istiyorum ki, sonunda gerçekten de hiçbir şey olmayacağına inansınlar. Ormandan bu saatlerde çıkmış olsaydık, saldırı zamanı geldiğinde henüz kuşkuları dağılmamış olacaktı ve muhtemelen bizi hâlâ gözlüyor olacaklardı. Bu şekilde ise arabayı gün ışığında net bir biçimde görme şansını yakaladılar ve korkacak hiçbir şey olmadığının farkındalar. Hatta bu düşünceden dolayı canları sıkılmaya başlamış bile olmalı."

"Şey... olabilir..." dedi Horace gönülsüzce. İşin aslı, Will'in anlattıkları kulağına çok mantıklı gelmişti. Yine de orada öylece oturmaktan canı sıkılıyordu. Üşüyordu da. Erimiş kar ve nemli çimlerden oluşan bir karışımın üstünde oturuyorlardı. İnsanın kemiklerine işleyen o kış soğuğu, etkisini henüz yitirmemişti. Bunlar aklından geçerken, Horace hapşırma ihtiyacı hissetti. Sesi bastırmaya çalışsa da yalnızca daha fazla gürültü çıkarmayı başarabilmişti.

Öfkeyle arkadaşına dönen Will, inanmazlıkla başını iki yana salladı.

"Susacak mısın artık?" dedi gergin bir sesle.

Horace, özür dilercesine omuz silkerek "Affedersin," dedi. "Hapşırdım da. İnsanın elinde olmuyor."

"Olabilir ama acıyla inleyen bir fil gibi böğürmene gerek yok," dedi Will. Horace, bu tür bir suçlamayı hazmedebilecek durumda değildi. Anlayabilirdi belki ama hazmetmesi imkânsızdı.

"Filin nasıl bir ses çıkardığını da çok bilirsin ya! Hayatında hiç fil sesi duydun mu sen?" diyerek meydan okudu arkadaşına. Ancak yürüttüğü mantık, Will'e sökmeyecekti.

"Hayır," dedi. "Fakat senin şu son hapşırıktan daha gürültülü olmadığına eminim."

Horace, mağrur bir ifadeyle burnunu çekti. Bir an sonra, keşke bunu yapmasaydım, diye geçirdi içinden. Burnunu çekince, içinden bir kez daha hapşırmak gelmişti. Verdiği kahramanca mücadelenin sonunda nihayet kendini tutmayı başardı. Will'in haklı olduğunun farkındaydı. Hapşırınca, gerçekten de çok ses çıkmıştı.

Surların tepesindeki nöbetçiler de aynı düşüncedeydi. Horace hapşırınca, komutayı elinde tutan onbaşı yanında duran askerlerden birine döndü.

"Sen de duydun mu?" diye sordu.

Askerin tepkileri ve karanlığa doğru attığı bakışlardan, sesi duymuş olduğu anlaşılıyordu.

"Bir hayvan sesiydi sanki..." dedi duraksayarak. "Acı içindeki bir hayvan."

"Büyük bir hayvan olmalı," diyen onbaşı, adamıyla hemfikirdi. Birlikte karanlığı gözlemeye başladılar. Şans eseri, ikisinin de aklına tuhaf gürültüyle yıkık araç arasında bir bağlantı kurma fikri gelmemişti. Will, haklıydı. Karanlık şekli artık umursamıyorlardı bile. "Şu ormanda neler olup bittiğini bir Tanrı bilir," dedi onbaşı sonunda.

"Her ne idiyse, artık gitti sanırım," dedi nöbetçi. Ardından umarım haklıyımdır, diye geçirdi içinden.

Yirmi metre ötede, arabanın altındaki Horace ise pelerinini başının etrafına iki kat sarmış, yumruğunu burun deliklerine bastırarak hapşırığını engellemeye çalışıyordu. Ertesi gün burnunda bulacağı çürüğün nedenini bir türlü hatırlayamayacaktı.

Hapşırığını başarıyla tuttuktan sonra, yaşların hücum ettiği gözleriyle arabaya yığıldı. Horace'ın hapşırmamak için harcadığı yoğun çabayı fark eden Will, hafifçe arkadaşının omzuna vurdu.

"İyi iş çıkardın," dedi sıcak bir dille. Bir yorum yapamayacak kadar bitkin olan Horace, başını sallamakla yetindi.

Yükselen ay, çevre arazileri solgun bir ışıkla aydınlattıktan sonra üstlerinden geçerek batıdaki ağaçların tepelerinden battı. Will, kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissediyordu. Bekleme süresi neredeyse dolmuştu. Horace'a bir göz attığında arkadaşının da aynı durumda olduğunu fark etti. Genç sa-

vaşçı, kımıldanmayı kesmişti. Kaskatı kesilen kol ve bacak kaslarını yavaş ve dikkatli hareketlerle esnetiyor, saatlerdir hiçbir şey yapmamış olmanın getirdiği uyuşukluğu üzerinden atıyordu. Yuvarlak kalkanını, arabanın yan tarafına bağlı olduğu yerden dikkatle çözdü. Ardından kalkanın ön yüzünü kaplayan kalın beyaz bezi çözerek, merkezinde parlak yeşil bir meşe yaprağının bulunduğu cilalı beyaz metali açığa çıkardı.

"Gerçek renklerine büründüğünü görmek güzel," diyerek gülümsedi Will.

Horace da karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Yapacağı işe odaklanmaya başlamıştı artık. Will, çocuğun sekiz saattir arabanın altında kıpırdanıp şikâyet eden Horace'dan faklı birine dönüşmekte olduğunu görebiliyordu. Bu yeni Horace, son derece ciddi ve amansız –işinin ustası– bir savaşçıydı. Will, arkadaşının yanında olmasına çok memnundu. Surların tepesine çıktıklarında, Skandiyalılar merdiveni tırmanıp kendilerine katılıncaya dek dövüşün asıl yükünü sırtlanacak kişinin Horace olduğunun farkındaydı. Yanında başka birinin olmasını isteyeceğini düşünemiyordu.

Kendisinin de hazırlıklara başlaması gerektiğini fark etti. Yirmi dört gri ok barındıran kılıfının elinin altında olup olmadığını kontrol etti. Arabanın alt kısmına bağlı olan uzun yayını çıkardı. Yayın kirişi elbette takılı değildi. Bekleyerek geçirecekleri saatler boyunca kirişi gergin bir şekilde bırakmanın anlamı yoktu. Kirişin düğüm olup olmadığını kontrol etti. Yayını germek için en az kırk kiloluk bir kuvvete ihtiyaç vardı ve arabanın altında tıkılıp kaldıkları bu pozisyonda, kirişi germesine imkân yoktu. Eğimli çatının altından çıktıkları anda, silahını hazırlayacaktı. Kemerindeki kocaman saks bıçağını

kontrol ederek boynunun gerisindeki gizli kınında durmakta olan fırlatma bıçağına dokundu. Kının yerine tam oturmadığını fark edince MacHaddish karşısında bıçağı hızlı bir şekilde çekememiş olduğu aklına geldi. Halt ile Crowley'ye, bu gizli kın işinin kötü bir fikir olduğunu söylemeyi aklına not etti.

O sırada uzaklardan, şatonun diğer tarafının da gerilerinden, kulaklarına bir boru sesi geldi. Havada uzunca bir süre asılı kalan tek uzun nota, bir süre sonra kesildi.

"Saymaya başla," dedi Horace'a. Malcolm'la yaptıkları anlaşmaya göre, Gece Savaşçısı'nın devasa imgesi, boru sesi kesildikten yirmi saniye sonra yansıtılmaya başlanacaktı.

Horace saymaya başladı. Arabanın altından çıkan Will, kirişi yayına takarken surlardan görünmemek için enkazın arkasına saklandı. Horace'ın arabanın altında kımıldanmaya başladığını hissetti.

"Dışarı gel," dedi, "ama başını eğ."

Emekleyerek açığa çıkan Horace, arabanın arkasında yarı yarıya doğruldu.

Birlikte şatonun tepesindeki karanlık gökyüzünü izlemeye başladılar. Yaratığı bulundukları yerden görmeleri mümkün değildi, ancak Will ışıkların alçak bulutların üstüne yapacağı yansımaları görebileceklerini düşünmüştü.

"İşte orada!" dedi Horace. Gökyüzünde hafif bir ışık çakmıştı. Bir an sonra karanlığın içine doğru tıslayıp arkasında kıvılcımlar bırakarak yükselen alev topu, çok yukarılardayken arkasında kıpkırmızı bir kor yağmuru bırakarak patladı.

Hemen arkasından, birkaç saniyeliğine de olsa, bir başka ışık çakması yaşandı.

Malcolm onlara, yansıtılan imgeyi aynı noktada bir, iki saniyeden fazla tutmamak gerektiğini söylemişti. Hareket edilmemesi halinde, izleyenlerin yaratığa alışıp odaklanma ve aslında görüntünün kaba ve hareketsiz bir çizimden ibaret olduğunu anlama ihtimalleri artıyordu. Ancak böyle ışık çakmaları halinde ilerleyip izleyenlerin dikkatini farklı ışıklarla dağıtınca, heyecan verici ve gizemli bir şekilde hareket edebiliyorlardı.

"Bırakalım orada bir şey gördüklerini sansınlar," demişti Malcolm.

Sisin içinden çıkan dehşet verici imgelere tepki olarak surlardan yükselen çığlıkları duyabiliyorlardı artık.

"Hadi gidelim!" dedi Will. Saks bıçağını çekerek merdiveni arabanın tepesine bağlayan ipleri kesti. Kalkanını sırtına atan Horace, merdiveni kolayca omuzladı ve şato duvarlarına doğru koşmaya başladılar.

Keren, çığlıkları ve patlayan ilk havai fişeğin çıkardığı sesi duyduğunda, hisarın ana salonundaydı. Silahlarını ve zincir zırhını çoktan kuşanmıştı. Avluya fırlayıp güney surlarına çıkan merdivenleri ikişer üçer tırmanmaya başladı. Haklı çıkmıştı; çığlıklar o taraftan atılıyordu. Saldırı güneyden gelecekti.

Surlara vardığında, bir araya gelerek korkuyla karanlığa doğru bakmakta olan nöbetçi grubuyla karşılaştı. Her biri aynı anda konuşmaya çalışan askerlerden anlaşılmaz bir uğultu yükseliyordu.

"Kesin!" diye bağırdı ve adamlar susunca komutayı elinde bulunduran çavuşa döndü. "Çavuş, burada neler ol..."

Daha fazla devam edemedi. Şatonun güney duvarının yaklaşık iki yüz metre ilerisinde kalan sisin içinde, devasa bir şekil görünmüştü. Kötülük dolu şekil, görenleri dehşete düşürüyordu.

Ve birden, belirdiği gibi kaybolup gitti.

Keren, görüntü karşısında tökezleyerek birkaç adım attı. Hemen ardından, kırmızı renkli iblis kafası yerden yükselmeye başladı ve havada süzülerek karanlığın içinde patladı. Tam o sırada, sisin içinden bir diğer kocaman şekil –titreyip silkindikten sonra ortadan kaybolmuş gibi gözüken kapkara bir ejderha– çıkmaya başlamıştı bile.

Çılgınca kahkahalar atan tuhaf, yankılı bir ses duyuluyordu artık. Keren'in korkudan ödü patlamıştı. Etrafındaki adamlar da korku dolu çığlıklar atıyordu. İçlerinden bazıları, bu dehşet dolu görüntülerden saklanmak istercesine dizüstü çökerek iki büklüm olmuşlardı. Keren, en yakınındaki adamı vahşice tekmeledi.

"Kalk ayağa, seni sarı benizli korkak!" diye küfretti. Ancak boğazı kurumuştu ve kısık bir sesle konuşuyordu. Kollarının karıncalanıp kasıldığını, tüylerinin korkudan diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Birden, ilk gördükleri noktanın elli metre uzağında devasa savaşçı bir kez daha belirip kayboldu. Zemin boyunca bir dizi renkli ışık çakması yaşandı; kahkaha, eskisinden de dehşetli bir biçimde geri dönmüştü.

Buttle, korkudan bitkin düşmüş bir halde Keren'in yanında belirdi. Konuşmaksızın, yeniden beliren ve iblis görüntüsüyle karışarak havaya doğru yükseldikten sonra ortadan kaybolan ejderha, devasa aslan ve savaşçı görüntülerini işaret etti.

"Büyücülük bu!" diye bir çığlık attı. "Büyücü falan olmadığını söylemiştin! Baksana şunlara, seni budala!"

"Kendini topla!" diye homurdandı Keren. "Bu bir hile! Yalnızca bir şaşırtmaca!"

"Hile, ha?" diye yanıt verdi Buttle. "Şaşırtmaca, ha? Nasıl beceriyorlar bunu? Açıkla!"

Keren, adamı yakalayıp sertçe sarsarak, "Bilmiyorum!" dedi çaresizce. "Ancak birkaç dakika içinde surlara çıkmak üzere harekete geçecekler!" Korkudan bir araya gelerek duvardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışan nöbetçileri işaret etti. "Anlamıyor musun? Barton'un istediği de bu!"

Şatonun dışındaki dehşetli görüntüleri izlemek üzere doğu ve batı yönlerinden giderek daha fazla sayıda asker geliyordu. Buttle Keren'in haklı olabileceğini kabullenip tereddüt içinde düşünürken, bir ses duyuldu:

"Geliyorlar!"

Yakınlarda bir araya gelmiş bekleyen üç asker, çığlığı duyunca yaratıkların şatoya doğru gelmekte olduklarını sanarak merdivenlere doğru koşturmaya başladı. Keren, adamları durdurmak için geç kalmıştı. Ancak kaçakların arkasından gitmeyi deneyen bir sonraki asker, karşısında komutanın kılıcını buldu.

"Yerine geç!" dedi Keren ve asker gerilemeye başladı.

Keren, dik bakışlarını yardımcısına yöneltti. Buttle, korkak ve hain bir adamdı. Bu tür insanlara güvenilmeyeceğini önceden beri biliyordu; İskotilerin bir dövüş yaşanmadan şatoya varmasını umut etmişti.

"Geliyorlar!" çığlığı bir kez daha duyuldu. Keren, sesin çok

az nöbetçinin devriye gezdiği batı duvarından geldiğini fark etti. Loş ışıkta, onu durdurmaya çalışan birkaç adamın karşısında kılıcını kaldırıp indiren uzun boylu silueti seçebiliyordu. Hemen yanında, ufak tefek ve belli belirsiz bir şekil duvara yaslanmış, uzun yayını okunu fırlatmaya hazır bir biçimde tutuyordu.

Keren'in midesine ani bir kramp saplandı; kandırıldığını fark etmişti. Daha da kötüsü, kendi kendini kandırmıştı. Ana saldırı batı duvarından geliyordu. Buttle'ın kolunu tutarak işaret etti.

"Bu bir şaşırtmaca!" diye bağırdı. "Adamları oraya götür ve batı duvarını savun! Gidip garnizondaki diğer askerleri uyandıracağım! Kuzeybatı kulesinin merdivenlerinden çıkıp onları sıkıştıralım!"

Sonunda karşısında etten kemikten, saldırabileceği bir düşman gören Buttle, başını hafifçe salladı. Arkasını dönüp güney duvarındaki adamlara emirler yağdırdı ve güneybatı ucundaki platform boyunca koşmaya başladı.

Hemen arkasında, Keren avluya açılan merdivenleri hızla iniyordu. Avlunun taşlarına ayak bastığı an, durakladı. Garnizon yatakhanesi hemen sağında, güneydoğu kulesinde yer alıyordu. Hemen önünde yükselmekte olan hisara doğru koşmayı tercih etti. Kapıya vardığında, hisardan dışarı üç asker çıktı.

"Benimle gelin!" diye emretti ve ana kısma daldı.

OTUZ İKİ

Will ve Horace duvarın dibine ulaştıklarında Horace, merdiveni duvara dayadı. Tepelerindeki surlarda yalnızca birkaç adam kalmıştı. Büyük bir kısmı, Malcolm'un başının altından çıkan korkunç görüntüleri izlemek üzere güney duvarına gitmişti.

Arkada kalan bir savunmacı, merdivenin mazgalların ucunda belirdiğini fark ederek arkadaşlarını yardıma çağırmaya başladı. Savunmacının başı tepede belirdiğinde, Horace merdivenin ilk basamaklarını çıkmakla meşguldü.

"Şunun icabına bak!" diye seslendi Will'e doğru. Nöbetçinin nişan alabilmek için elindeki tatar yayıyla birlikte mazgallardan birine dayanarak eğildiğini görebiliyordu. Adam okunu fırlatmadan önce merdivenin tepesine ulaşamayacağının farkındaydı ama Will'e tüm kalbiyle güveniyordu.

Güveni boşa çıkmamıştı. Birkaç adım gerileyen Will, tek bir hareketle okunu kirişe yerleştirip nişan aldı ve fırlattı. Horace'ın kulağı, bir anda yaydan çıkan tıngırtı ve havada süzülen okun vızıltısıyla doldu. Yukarıdan keskin bir çığlık

atıldı, tekrar yukarı baktığında tatar yaylı nöbetçinin yerinde yeller esiyordu.

Will, surları yaylım ateşine tutmaya başlamıştı. Hedef olarak taşları seçiyor ve gürültülerin askerlerin duvara yaklaşmalarını engelleyeceğini bildiği için okların bir kıvılcım yağmuru halinde patlamalarına izin veriyordu. Bazı okları ise biraz daha yukarıya nişanlıyor, askerlere yüzlerini göstermeleri halinde muhtemelen vurulacakları mesajını veriyordu.

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı tepeye varmasına beş basamak kalan Horace. Surlara çıkarken Will'in oklarından birine hedef olmak istemiyordu. Orman Muhafızı'nın onu duyduğundan emin olmak için birkaç saniye bekledi. Hemen ardından kaslarını şişirdi ve son kalan basamakları hızla tırmanmak üzere ileri atıldı.

Horace, duvarın tepesine bu şekilde tırmanılan bir kuşatmada, bir saldırganın en savunmasız anının duvarın tepesine çıktığı birkaç saniye olduğunun bilincindeydi. Etrafına bakınıp dengesini sağlamak üzere merdivenin tepesinde bir an için bekleyeceğini bilen savunmacılar, gizlenip onu bekleyecekti. Bir de duvarın üzerinden içeri atlama meselesi vardı tabii. Kuşatmacı, o birkaç saniye boyunca dengesini sağlamaya çalışıyor ve saldırıya açık oluyordu.

Tehlikeye aldırış etmemeyi tercih etti ve kalan beş basamağı hızla tırmandı. Tepeye vardığında, vücudunu gerip sıçradı ve havada dönerek hem surların hem de duvarın dibine çökmüş, onu beklemekte olan şaşkın nöbetçilerin üstünden geçti.

Nöbetçiler, karanlık bir şekil birden tepelerinden geçince korkuyla çığlık atmaya başlamışlardı. Havada dönüşünü ta-

mamlayan Horace, duvarın birkaç metre ötesine yumuşak bir iniş yaptı. Döndü ve yavaş yavaş kendilerini toplayan savunmacılarla karşı karşıya geldi. İlk adamı kılıcıyla kolayca bertaraf etti. Diğerinin savurduğu ucu baltalı kargıyı savuşturdu ve yakasından tuttuğu gibi platformun iç kıyısına doğru fırlattı. Korku dolu bir çığlık koparan adam, gürültüyle avlu taşlarına çarptı.

Kuzey duvarından gitgide daha fazla sayıda asker geliyordu. Güneybatı kulesinin gürültüyle açılan kapısından da nöbetçiler çıkmaya başlamıştı. Horace, yüzünü daha yakınındaki kuzey duvarı savunmacılarına doğru çevirdi.

"Sana burada ihtiyacım var!" diye seslendi aşağıya.

Orman Muhafızı, çoktan yola çıkmıştı bile. Horace'ın surların tepesinden atladığını gördüğü an yayını omzuna asmış ve arkadaşının arkasından sallanan merdiveni tırmanmaya başlamıştı. Tepeye vardığında, Horace'ın kuzeybatı kulesinden gelen adamları karşıladığını fark etti. Yardıma ihtiyacı yok gibi duruyordu, ancak diğer yönden başka askerler de geliyordu. Mazgallardan birinin üstüne sıçrayan Will, yayını omzundan çıkardı. Birkaç saniye içinde ilk oku hedefine doğru gitmeye başlamıştı. Güneybatı kulesinden çıkıp gelen grubun başındaki asker vuruldu. Bir an sonra arkasındaki asker de sessizce devrildi. Bacağının üst kısmından vurulan bir üçüncüsü ise çığlıklar atarak tökezlemeye başladı.

Birkaç saniye içinde üç asker de saf dışı kalmıştı. Arka taraflarda yer alan askerlerin dövüş hevesi, bir anda kaçıverdi. Ölümcül ok yağmuruna hedef olmaktansa, gökyüzündeki tuhaf yaratıkları tercih ediyor olmalıydılar. Saldırı grubu, güney-

batı kulesine çekildi. Kapı arkalarından kapanırken, kulakları sert tahtaya saplanan okların gümbürtüsüyle doldu.

Will, dönüp ormana bir göz atabilirdi artık. Skandiyalılar, neredeyse duvara varmışlardı. Üç grup halinde ilerliyorlar ve ellerinde üç ayrı merdiven taşıyorlardı. Merdivenler, birbiri ardına Macındaw'un taş duvarlarına çarptılar ve vahşi deniz kurtları, savaş naraları atarak surlara tırmanmaya başladılar.

Will, Horace'ın bulunduğu noktayı kontrol etti. Genç savaşçı, konumunu korumayı başarmış, ön taraftaki üç rakibini aynı anda karşılamıştı. Bir diğer asker ise arkadan saldırmak üzere geniş bir yay çizerek tahta platformun kıyısından dolanmakla meşguldü. Will, neredeyse umursamaz bir ifadeyle yayını kaldırıp okunu fırlattı ve acıyla çığlık atan adam, avlunun taşlarını boyladı.

Duvarın tepesinde ilk Skandiyalı kafası belirmişti artık. Will, bunun Nils Ropehander olduğunu fark etti. Şaşırmamıştı. Skandiyalı savaşçı, adeta Horace'ın gölgesi haline gelmişti.

"Generale yardım et!" dedi Will, eliyle işaret ederek.

Başıyla onaylayan Nils, savaş baltasını devasa bir yay çizecek şekilde savurarak Horace'a destek olmak üzere koşturdu.

Kürk yeleği ve kocaman boynuzlu miğferi içinde naralar atarak üstlerine doğru koşan iriyarı Skandiyalı, Horace'ın şimdiden adım atamaz hale gelen rakiplerini dehşete düşürmüştü. Arka hatlardaki arkadaşlarını ittirerek gerilemeye başladılar.

Askerlere tek kişilik bir ordu gibi çarpan Nils, her birinin farklı yönlere dağılmasına neden oldu. Az önce hafifçe gerileyen nöbetçiler, bir anda panik içinde korunaklı kuzeybatı kulesine doğru koşturmaya başlamışlardı.

Will, Horace ile Nils'e yardımcı olmaları için birkaç adam gönderdikten sonra, yeni bir saldırı ihtimaline karşı güneybatı kulesinin önünde bir savunma hattı oluşturmaya koyuldu.

Batı duvarında güvenli bir hat oluşturduklarına ikna olan Will'in gözleri, merakla Keren ya da Buttle'ı arıyordu. Komutanların ikisi de tehlike arz ediyordu. Garnizonun büyük bir kısmı, kabadayı ve haydutlardan oluşuyordu. Deneyimli Skandiya savaşçılarının karşısında darmadağın olacaklarına emindi. Ancak liderlerden birinin varlığı, askerlerin daha fazla direnç göstermesine neden olabilirdi. Will, Buttle ile Keren'i bir an önce bulup icaplarına bakmanın son derece önemli olduğunun farkındaydı. Ancak anlaşılan, görüş mesafesinde değillerdi.

Birden duvarın dibinden gelen acı dolu bir çığlık dikkatini çekti. Üçüncü merdivenin dibinde, üç Skandiyalı bir araya toplanmıştı. İçlerinden biri, göğsüne saplanan okla yere yığıldı. Will'in bakışları altında havayı yaran bir diğer ok, hemen üstlerindeki duvardan sekerek etrafa kıvılcımlar saçılmasına neden oldu.

O noktaya isabet eden bir ok, ancak ve ancak duvarın ötesine uzanan güneybatı kulesinin tepesinden fırlatılmış olabilirdi. Bakışlarını yukarı kaldıran Will, surların üstünde beliren kafayı ve adamın yeniden ok atabilmek üzere kurmakta olduğu tatar yayını fark etti.

Muhteşem yeteneğini de işte o an göstermişti. Kuledeki askerin okunu atabilmesi için tatar yayını kurması, nişan alması, rüzgâr ve mesafeyi göz önüne alması gerekiyordu. Buna karşılık, okunu çeken Will bir saniye içinde nişan alıp içgüdüsel

bir şekilde okunu fırlattı. Tatar yaylı asker, onu vuran şeyin ne olduğunu bile anlayamadı.

Hayatını kaybeden Skandiya savaşçısı, merdivenin alt basamaklarına takılıp kalmıştı. Yoldaşları, bir anlık tereddüdün ardından safları rahatlayan diğer merdivenlere yöneldi. Güneybatı kulesinin tepesinde bulunan bir diğer tatar yaylı asker ise arkadaşının başına gelenlerden ders alarak akıllıca davranmış ve geri çekilmişti.

Güneybatı kulesindeki Buttle, meşe kapıdaki gözetleme deliğinden dışarıyı izliyordu. Skandiyalıların surların üzerinde oluşturdukları hatları görebiliyordu. Düşmanın geri püskürtülmesinin son derece önemli olduğunu fark etti. Birkaç dakika içinde, yarılamayacak bir savunma hattı oluşturulmuş olacaktı.

Yanındaki bir düzine adamı tehditler ve küfürler eşliğinde, kılıcının keskin olmayan yanıyla dürterek kapıya yönlendirdi.

"Biraz daha ilerlemeleri halinde hepimizin sonu geldi demektir!" diye bağırarak gönülsüz savaşçıları platforma çıkardı. Çaresizliğin verdiği cesaretle Skandiya hattına çullandılar. Skandiyalılar, onların geldiğini görmüş ve yalnızca gülümsemekle yetinmişlerdi.

Askerlerin arkasındaki Buttle, kapıyı sessizce kapatarak merdivenlerden zemin kata indi.

Uzakta kalan kuledeki askerlerin karşısına dikilen uzun boylu savaşçıyı fark etmişti. Çocuğu tanımıştı. Haftalar önce ormanda karşılaşmışlardı. Ukala bir tavır takınıp otoritesini hiçe saymış olduğunu hatırlıyordu. Seninle görülecek bir he-

sabımız var, diye geçirdi içinden. Horace'ın durduğu noktanın hemen arkasındaki platforma giden ve merdivenle aşağıdaki avluya açılan bir döşeme kapağı bulunuyordu. Buttle, tam da o tarafa doğru ilerliyordu.

Batıdaki ormanda bulunan başka biri de aklından son birkaç haftanın olaylarını geçiriyordu.

Trobar, saldırıdan birkaç gün önce Gölge'yi usulca okşarken hayvanın yumuşak tüylerinin altındaki kocaman yara izini fark etmişti. Kara tüyleri nazikçe ayırmış ve yakın zamanda iyileştiği belli olan yaranın kurşuni renkli işaretlerini görmüştü. Yaranın büyüklüğü karşısında tüyleri ürpermişti. Hayvanın bu kadar büyük bir yara alıp hayatta kalmış olması bir mucizeydi.

Olan biteni Will'e sorduğunda, genç Orman Muhafızı ona köpeği nasıl bulup tedavi ettiğini anlatmıştı. Trobar, hayvanı kimin yaraladığını sorduğunda, Will de ona Keren'in yeni yardımcısı olan Buttle'ın adını vermişti.

Trobar, Buttle'ı tanıyordu. Kırlar boyunca at sürüp şatoya yeni askerler toplarken, kara sakallı katili izlemişti.

Buttle'ın Gölge'ye verdiği zararın bedelini ödemesinin vakti geldi, diye geçirdi içinden. Dev adamın normal şartlar altında nazik ve huzurlu bir yapısı vardı. Ancak arkadaşının acı çekmiş olması ve buna neden olan serserinin uyguladığı vahşet, kalbinin taş kesilmesine neden olmuştu. Surlardan dövüş sesleri yükselirken, Trobar gün içinde bir ağaç dalından yontmuş olduğu kocaman sopasını kavradı ve Macindaw'un

batı duvarının dibinde bulunan merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Nils, yanında savaşmakta olan beş Skandiyalıyla birlikte Macindaw askerlerinden oluşan umutsuz hatta doğru çılgınca bir saldırıya geçmişti. Saldırının etkisiyle savaşma iradeleri yok olan savunmacıların tek amaçları, çıldırmış gibi görünen bu sakallı savaşçılarla aralarına sağlam meşe bir kapı koyarak, kuzeybatıdaki kulenin güvenliğine kaçmaktı.

Garnizon askerlerinin kapıdan önce geçmek üzere itişip yere düştüklerini fark eden Horace, bir kenara çekilip Skandiyalılar işi bensiz de halledebilir, diye düşündü. Kılıç tutan elinin bileğine almış olduğu hançer darbesini iç cebinden çıkardığı temiz bir bezle sardı. Her ne kadar acı verse de önemli bir kesik değildi ama çocuğu rahatsız ediyordu. Yaradan eline damlayan kan, kılıcı kayganlaştırıp kabzasını istediği gibi kavramasını engelliyordu. Kılıcı mazgallara dayayarak sargıyı yaranın etrafına sıkıca sarma işine odaklandı.

"Horace!"

Sargı işini bırakıp bakışlarını duvardaki kocaman taşlardan birinin üstüne çıkan Will'e doğru kaldırdı. Orman Muhafızı, yayıyla iç avluyu işaret ediyordu. Horace, daha iyi görebilmek için duvardan birkaç adım uzaklaştı ve son anda da olsa hisar kulesine girmekte olan silueti fark etti.

"Keren bu!" diye devam etti Will. "Alyss'i bulmaya gidiyor!"

Horace hemen bir durum değerlendirmesi yaptı. Will'e ora-

da daha fazla ihtiyaçları yoktu, durum fazlasıyla kontrol altındaydı. Ayrıca hain şövalyenin peşinden gidecek en iyi adamları da oydu.

"Onu takip et!" diye seslendi. "Ben de buradaki işleri halledince arkandan gelirim!"

Başıyla onaylayan Will, ok gibi fırladı. Platformun kıyısına kadar koşarak, avluyla arasındaki dört metrelik mesafeyi incelemeye başladı. Horace, bir an için arkadaşının kendisini aşağıdaki taşlara atacağını sandı ama Will o işin kolayını bulmuştu.

Birkaç metre ötesinde, bir halat ve makara aracılığıyla hareket ettirilerek surlar ile avlu arasında gidip gelebilen bir platform yer alıyordu. Duvarın tepesindeki savunmacılara silah, ok, taş ve kaynar su ya da yağ taşımak üzere tasarlanmıştı. Yayını omzuna atan Will, halata doğru uzandı ve inişini yavaşlatmak üzere bacaklarını etrafına sararak avluya doğru kaymaya başladı.

Horace, dikkatini bir kez daha kaba sargıya verdi. Bir ucunu dişleriyle tuttuğu sargıya sol eliyle kaba bir düğüm attı. Sonucu inceledi. Şimdilik idare eder, diye geçirdi içinden. Hem dövüş de neredeyse bitmişti zaten.

Neredeyse.

Horace'ın savaşçı içgüdüleri akademide ince bir ayardan geçmişti. Açıklayamadığı türden, yabancı herhangi bir gürültü, onun için olası bir tehlike anlamına geliyordu. Tam da böyle bir ses duyuyordu şimdi arkasından. Çok az kullanılan menteşelerin üstlerindeki hafif pasa rağmen zorlanarak döndükleri anda çıkan gıcırtı sesi gibi.

Tam zamanında dönerek platformun üstündeki kapakta beliren John Buttle'ı fark etti.

OTUZ ÜÇ

Horace'ın silahsız olduğunu fark eden uzun boylu katilin yüzü, kurnaz bir tebessümle aydınlandı. Bir elinde ağır mızrağı, diğerinde ise kılıcı bulunuyordu. Horace'ın üstünde ise sırtındaki yuvarlak kalkanı hariç hiçbir silah yoktu.

Horace'ın gözleri, birkaç metre ötesindeki duvara dayalı duran kılıca gitti. Hızla hareket etti, ancak Buttle da en az onun kadar hızlıydı. Sağ kolunu geriye atıp, Horace'ın kılıcı almak için geçeceği noktayı hedefleyerek mızrağını fırlattı. Ancak Horace, daha Buttle kımıldamaya başladığı anda tehlikeyi fark etmiş, kendini ahşap platforma atarak yeniden ayağa kalkmıştı bile.

Zamanlaması harikaydı. Bir yılan hızıyla hareket eden Buttle'ın kılıcı, dirseğinin hemen yanındaki kalasları sıyırdı. Yana doğru bir tekme savuran Horace, arkadan dizine vurduğu darbeyle Buttle'ın tökezlemesine neden oldu. Kazanmış olduğu birkaç saniyede ayağa fırlayıp kopçasını çözdüğü kalkanını iki eliyle birden yakalayarak öne doğru kaldırdı.

Buttle'ın takip eden iki darbesini kalkanıyla savuşturdu

Derken, beklenmedik bir biçimde sol elini geri çekti ve kalkanı küçük bir kavis çizdirip Buttle'ın kafasına doğru savurdu. Ağır çelik kalkan, bir anda halis bir savunma aracından sarsak bir saldırı silahına dönüşüvermişti.

Beklenmedik doğaçlama saldırı karşısında şaşkına dönen Buttle, kalkanı kılıcıyla savuşturmak istese de bir anda kalkanın fazla ağır olduğunu fark ederek geriye doğru sıçramaya karar verdi. Avantajlı konumunu sürdüren Horace, kalkanı Buttle'ın bacaklarını, vücudunu ya da kafasını hedef alarak geniş kavisler çizecek şekilde yukarı aşağı savurmaya başladı.

Ancak yaptığının zaman kazanmaktan ibaret olduğunun farkındaydı. Buttle, ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra, kılıcının geniş hareket kabiliyetini kullanarak kalkanın hantallığından ve bir silah olarak kullanışsızlığından faydalanacaktı. Horace'a doğru bir hamle yaptı ve savunmasında gedikler aramaya başladı.

Horace'ın yerinde başka bir savaşçı olsa, çoktan pes etmiş ya da kaçmaya başlamıştı. Ancak Horace, yenilgiyi asla kabul etmezdi. Onu büyük bir savaşçı yapan özelliklerinden biri de buydu.

Buttle'm kılıcıyla savurduğu darbeleri savuştururken, zihni de iki kat hızlı çalışıyor, sakallı rakibini alt etmenin bir yolunu arıyordu.

Kalkanı sol koluna yerleştirip şu hançerini bir çekebilseydi... ancak Buttle'ın ona bu fırsatı asla vermeyeceğinin farkındaydı.

Kalkanı kocaman bir disk gibi kavrayarak Buttle'a fırlatmayı ve rakibi darbeyi engellemeye çalışırken hançeriyle üstüne saldırmayı aklından geçirdi. Fakat Buttle çok hızlıydı

–Horace'ın şimdiye dek dövüştüğü herkesten daha hızlı– ve bu tür umutsuz bir saldırıyı ancak son bir çare olarak deneyebilirdi.

Gelen iki kılıç darbesini savuşturup bir saplama denemesinden kurtuldu. Hızlı olmasına rağmen Buttle'ın çok yetenekli ya da yaratıcı bir silahşor olmadığını fark etti. Muhtemelen bir süre darbelerini savuşturmakta sıkıntı çekmeyecekti. Ancak tek bir hata bile yapması, sonunun gelmesi demekti.

O sırada savrulan kılıç, kalkanın iç kısmına çarptı ve iki savaşçı çarpışıp diğerinin direncini kırmaya çalışırken öylece kaldı. Birkaç saniyede kılıcın geri savrulmasıyla birlikte Buttle da tökezleyerek geriledi. Ancak gerilerken bile, kılıcının ucu rakibi için tehlike teşkil ediyordu.

Horace, gözlerini kıstı. Adamı tekrar geri itebilmesi halinde, bir saniye kadar direndikten sonra kalkanı rakibinin üstüne fırlatacaktı. Buttle kılıcının üstüne bastıran kalkanın gücüyle gerilerken, Horace'ın, hançeriyle harekete geçme şansı doğacaktı. Çömelip bir sonraki darbesini tahmin etmek için Buttle'ın yüz ifadesini izleyerek daireler çizmeye başladı. Planını netleştirmiş, benliği huzurla dolmuştu. Yıllar önce, Morgarath'ı atından alaşağı etmek için önüne atıldığında da aynı şeyi hissetmişti.

Genç adamın sakin yüz ifadesini fark eden Buttle'ın içi, yeni bir korku dalgasıyla sarsıldı. Elinde yalnızca bir kalkan taşıyan bir kişinin bir silahşor karşısında kendinden bu kadar emin görünmemesi gerekiyordu. Ancak Buttle, Horace'ın kafasında dövüşe bir son -onun, hayatını kaybedeceği bir son– çizdiğini fark etmişti. Sahte bir saplama hareketi yaparak kı-

hıcını yukarıdan aşağıya doğru savurdu. Horace, her hamlede kademeli olarak kenara çekiliyordu. Hızlı refleksleri sayesinde bu tür sahte saldırılara aldırış bile etmiyordu.

Buttle'ın yüzü asılmıştı. Horace'ın aksine, kılıcını çocuğun vücuduna saplamak dışında esaslı bir planı yoktu. O ana dek bu hedefinin yanına bile yaklaşamamıştı. Horace darbelerini her seferinde kolaylıkla karşılıyordu. Buttle, Horace'ın sağ yanında asılı duran ağır hançeri çoktan fark etmişti.

Kılıç ve kalkan aynı yönlere doğru hareket ettiler ve iki rakip karşılıklı bakışarak usulca daireler çizmeye devam ettiler. Biri saldırıyor, diğeri savuşturuyordu.

Ve sonra, sorunları bir anda kendiliğinden çözülüverdi.

Horace, göz ucuyla kuşatma merdiveninin tepesinde devasa bir şeklin belirdiğini fark etti. Bir an için tepelerinde kule gibi beliren Trobar, Buttle'ın varlığını fark edince, iki eliyle birden tutmakta olduğu kocaman sopasıyla platforma atladı. Tereddüt bile etmeksizin, Gölge'yi öldürmeye teşebbüs eden adamın üstüne atıldı ve sopasını kocaman, ölümcül daireler çizecek şekilde savurmaya başladı.

Anormal boyutlardaki sopadan kaçmak üzere eğilip kenara çekilmek zorunda kalan Buttle, çaresizce gerilemeye başladı. Dengesini kaybeden Trobar, buna rağmen sarsak ancak şaşırtıcı derecede süratli adımlarla John Buttle'ı kovalıyordu. Savurduğu sopası taş duvarlar ve tahta kalasların üstünde gümbürdüyordu. Platformun ucundaki bir noktaya çarpan sopa, kırılan yirmi santimlik parçanın karanlığın içinde yitip gitmesine neden oldu. Gözlerini Gölge'ye zarar veren adamın üstünden ayırmayan Trobar, öfkeyle hırladı.

Ancak cesareti ve benliğini kavuran intikam ateşi yeterli olmayacaktı. Korkusuz görüntüsüne rağmen, Trobar'ın silah ve dövüş yeteneği son derece kısıtlıydı. Sopasıyla savurduğu sarsak darbeler, yalnızca öfkesinin içgüdüsel bir yansımasından ibaretti. Zamanla yoruldukça eşgüdümü azalmaya ve darbeleri dengesizleşmeye başlayacak ve Buttle'ın karşı saldırısına karşı gitgide daha korunmasız bir hale gelecekti.

Horace, dövüşün nasıl sona ereceğini anlamıştı. Kılıcını almak için aceleyle duvara doğru koştu. Buttle ile dövüşürken, duvardan epeyce uzaklaşmışlardı. Parmakları çeliğin o tanıdık temasıyla kılıcın etrafına kapanırken, arkasından acı dolu bir çığlık geldi. Başını çevirdiğinde, Trobar'ın sopasını düşürdüğünü ve Buttle'ın kılıcını devin böğründen çıkarmakta olduğunu fark etti.

Ani ve keskin acıyla yarasını kavrayan Trobar'ın parmakları kanla kaplanmıştı. Birkaç saniye daha ayakta kalabilmiş olmasını muazzam kuvvetine borçluydu. Olan biteni kavrayamadan kılıcın vücuduna girmiş olduğu böğrüne doğru bakıyordu. Gölge de yaralandığında böyle hissetmiş olmalı, diye aklından geçirdi belli belirsiz. Buttle'ın, kılıcını bir kez daha savurmak üzere olduğunu fark ederek, darbeyi engellemek amacıyla umutsuzca kolunu yukarı kaldırdı.

Devasa kolun ön kısmına saplanan kılıcın ucu, kas ve kirişlerin arasından kayarak kemiğe dek ulaştı. Trobar bir kez daha acıyla inlerken Buttle da öfkeyle kılıcını geri çekiyordu. Devin kalbini hedeflemiş, ancak Trobar'ın son saniyede kolunu kaldırması üzerine amacına ulaşamamıştı.

Bu kez seni geberteceğim, diye geçirdi içinden.

Lakin ikinci bir şansı olmayacaktı. Horace'ın kılıcı, yeniden savrulmaya hazırlanan kılıcı yana doğru savurdu. John Buttle'ın usta silahşorluğun anlamını öğrenme zamanı gelmişti.

Horace'ın bir sonraki hamlenin ne yönden ve nereye geleceği kesinlikle belli olmayan, yıldırım hızındaki değişken saldırıları karşısında çaresizce gerilemeye başladı. Horace'ın kılıcı, meşalelerin aydınlığında parlak bir ışık diski gibi hareket ediyor, Buttle'a ne savunma yapacak ne de bir karşı saldırı planlayacak zaman bırakıyordu.

Kılıcına iki eliyle birden sarılmak zorunda kalan katil, Horace'ın tek eliyle –sanki hiç çaba harcamıyormuş gibi– indirdiği darbelerin ardında yatan kuvvet karşısında dehşete düşmüştü. Elleri, bilekleri ve kolları zangırdıyordu. Rakibini asla alt edemeyeceğini fark edince tek bildiği yönteme başvurdu.

Geriye doğru sıçrayarak kılıcını tıngırtıyla platformun üstüne attı.

Ellerini iki yana açarak dizlerinin üstüne çöktü.

"Bağışla!" diye bağırdı. "Lütfen! Teslim oluyorum! Yalvarırım, merhamet et!"

Kılıcını yukarıdan aşağıya savurmak için hazırlanan Horace'ın gözleri, kendi kendini engellemek için harcadığı çaba sonucu fal taşı gibi açıldı. Darbenin inmeye başladığını fark eden Buttle, olduğu yere korkuyla sinerek yüzünü ölümden öteye çevirmişti. Beklediği ani acı gelmeyince, korkuyla kafasını öne çevirdi ve tiksinti dolu bir bakışla onu süzmekte olan Horace ile yüz yüze geldi.

"Gerçekten de korkak tavuğun tekisin, öyle değil mi?" dedi Horace. Devasa vücuduyla platforma devrilerek usulca kan

kaybetmekte olan Trobar'a doğru bir göz attı. Ardından bakışlarını yeniden Buttle'a çevirerek Gundar ile Will'ın ona anlattıklarını hatırladı. Yumuşak bir hareketle kılıcını kınına geri koydu. Dizleri üstündeki adamın kurnaz ve benceil bir ifadeyle dolu gözlerinde bir umut ışığının yandığını fark etti.

Korkaklar ve kabadayılar, hepsi birbirinin aynı, diye içinden geçirdi. Zihni bir kez daha geçmişe, çıraklığının ilk yılını cehenneme çeviren o üç kabadayıyla yüzleştiği güne gitti.

Ani bir öfke patlamasıyla Buttle'ı gömleğinin yakasından yakalayıp ayağa kaldırdı. Mükemmel bir zamanlamayla adama sağ eliyle kısa, şiddetli bir yumruk attı.

Çenesinin yerinden oynadığını fark eden Buttle, bir çığlık kopardı. Gözleri karardı ve dizlerinin bağı çözüldü. Adamı tutmayı bırakan Horace, bilinçsiz şeklin tahtalara devrilip taş duvardan sekmesine izin verdi. Başını iki yana sallayarak Trobar'ın yanına doğru koşturdu.

Trobar henüz hayattaydı ama çok kan kaybetmişti. Horace devi nazikçe döndürerek sargı bezlerini aramaya koyuldu. Uzun ve acılı tecrübeleri ona, savaşa giderken yanında temel bir ilkyardım paketi taşımasını öğretmişti. Kemerinin arka tarafında asılı duran keseden çıkardığı temiz sargı bezini Trobar'ın böğründeki kılıç yarasına bastırarak belindeki kocaman kemer sayesinde yerine oturttu. Sargı bir anda kanla kaplanmıştı ama en azından kanamayı durdurmuştu. Trobar, olan biteni anlamadan Horace'ı süzüyordu. Horace, zorla da olsa yüzüne bir tebessüm yerleştirdi.

"İyi olacaksın," dedi ve dudaklarını kıpırdatan Trobar'ı susturdu.

"Konuşmaya çalışma. Dinlen. Malcolm seni iyileştirecektir," dedi. Konuşurken, içindeki şüphenin gözlerine yansımamasını umut etti. Dev, Malcolm'un bile şifacılık yeteneklerini zorlayacak kadar ciddi yaralar almıştı.

Trobar, bir kez daha konuşmayı denedi. Bu kez belli belirsiz hırlamayı başarabilmişti. Horace, arkadaşının gözlerindeki korkuyu o an fark etti. Aynı anda, Trobar'ın ona bakmadığını anladı. Bakışları Horace'ın arkasına dikiliydi.

Arkasına döndü. Ağzından kan sızan, şişmiş ve çarpık yüzüyle Buttle, tepesinde durmuş iki eliyle kavradığı kılıcını kaldırmıştı. Gözlerinden öfke okunuyordu. Öfke ve zafer. Horace, bir saniye içinde ölmüş olacaktı.

Fakat o bir saniye asla gelmeyecekti. Gundar Hardstriker'ın havada ıslık çalarak geceyi yaran devasa baltası, hedefini buldu.

Tahtadan ve çelikten yapılma sekiz kilogramlık silah, Buttle'ın sırtına saplandı. Katilin gözleri, yaşadığı şaşkınlık sonucu iri iri açıldı ve acıyla inledi. Darbenin etkisiyle tökezlerken, kılıcını arka tarafında kalan platforma düşürdü. Kocaman silahı yeniden kaldırmak için bir hamle yaptı ama bunu yapacak ne gücü ne de iradesi kalmıştı. Sola doğru bir adım attı, sendeleyerek kendi etrafında döndü.

Ve gürültüyle aşağıdaki karanlık avluya düştü.

Gundar yanlarına gelirken Horace da bitkinlikle ayağa kalkarak

"İyi atıştı," dedi.

Skandiyalı, başını sallayarak "Elimden tek gelen şey buydu," dedi. "Zamanında yetişemeyeceğimi anlamıştım."

Platformun kıyısından, avludaki taşların üstüne yığılmış

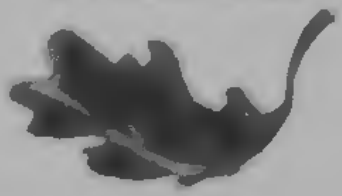
bedeni incelemek için merakla aşağı göz attı. Yanına gelen Horace, elini adamın omzuna koydu.

"Buttle'ı dert etme, artık işi bitti," dedi.

Gundar, ilgisizce başını çevirerek "Herifin canı cehenneme," dedi. "Umarım baltama bir şey olmamıştır."

OTUZ DÖRT

Batı surlarının her iki ucundaki askerler de köşedeki kulelere çekilmişti artık. Güneybatı kulesinin sağlam meşe kapısını inceleyen Horace'ın kaşları çatıldı. İçeri girebilmek için koç başlı kütük* gerek, diye düşündü. Kuzeybatı kulesinin kapısının da bundan farklı olduğunu sanmıyordu. Aşağıdan bağırış çağırışlar ve koşturma sesleri geliyordu. Platformun ucundan aşağı bir göz attığında, garnizon askerlerinin kulelerden avluya akın ettiklerini fark etti. Saldırganlardan korunmak için nöbetçi kulübesinin bulunduğu cümle kapısına doğru koşturuyorlardı.

Kulelerin içinden aşağı inen merdivenlerin önü kesilmişti. Ancak Buttle sayesinde, avluya açılan gizli bir yol keşfedilmişti. Horace, Skandiyalıları etrafına topladı. Dövüş sırasında yaralanan askerlerden ikisini Trobar'la ilgilenmeleri için geride bıraktı. Kalanlar hâlâ savaşabilecek durumdaydı. Adamları, Buttle'ın kullanmış olduğu kapağın altındaki dar basamaklardan aşağı indirdi. Skandiyalı savaşçıların, avluya vardıkları

* Eskiden rakip orduların kalenin kapısını kırıp içeri girmek için kullandıkları silah. (Ed. N.)

anda disiplinsiz bir güruh halinde kaçmakta olan askerlerin peşine düşeceklerini biliyordu.

Son adam da ininceye dek ekibi zar zor bekletti ve Gundar ile Nils'i yanına alıp tüm savaşçıları bir ok ucunu andıracak şekilde sıraya soktu. Böylece disiplinli ve tempolu adımlar atarak dar nöbetçi kulübesinin içine girebilmek için yarışan garnizon askerlerini takibe başladılar.

Yaklaşan Skandiyalıların savaş naralarını duyan nöbetçi kulübesindeki askerler, korkudan sert meşe kapıyı hızla kapatmış, yirmi kadar askeri saldırganların karşısında kaderlerine terk etmişti. İki grup arasındaki mesafe on metrenin altına indiğinde, Horace sağ elini havaya kaldırarak dur emrini verdi. Doğal bir liderlik yeteneğine sahip olduğu için emre uymamak, Skandiyalıların aklına bile gelmemişti.

"Bir hat oluşturun," dedi adamlara. Ok ucu şeklindeki birlik, dehşet içindeki düşmanla yüz yüze gelecek şekilde düz bir çizgi oluşturdu.

"Size tek bir teslim olma seçeneği sunuyorum," dedi Horace garnizon askerlerine dönerek. "Ya şimdi teslim olun ya da hiç."

Keren'in adamlarının korku dolu bakışları, Skandiyalıların üzerinde dolaşıyordu. Normal şartlar altında olsalar, hepsi teslim olmaya dünden razıydı ama içinde bulundukları durum, normalden başka her şeye benziyordu. Vahşi deniz kurtlarının doğaüstü güçlerle ittifak halinde olduklarını biliyorlardı. Güneydeki sisin içinden yükselen korkunç görüntüleri her biri görmüştü. Teslim olmaları halinde başlarına ne geleceğini bilmiyorlardı. Muhtemelen o dev gibi savaşçıya ya da karanlık

gökyüzüne yükselen kırmızı suratlı şu iblise kurban edilecekleri. Bunun normalden farklı bir savaş olduğunun hepsi farkındaydı. Bu savaşta, yeraltı dünyasının ve kara büyücülerin güçleriyle karşı karşıyaydılar ve aklı başında hiçbir insan, bu tür bir düşmana kendi iradesiyle teslim olmazdı.

Horace'ın meydan okuması, uzun bir sessizlikle karşılanmıştı. Hiçbir garnizon askeri sorumluluğu üstlenmek veya öne çıkmak istemiyordu. Horace, nihayet kayıtsızca omuz silkti.

"Onlara bir şans verdim," dedi usulca. Ardından kurt gemisi kaptanına döndü. "Gundar, bu işi halledebilir misin?"

Az önce kavuştuğu baltasını tekrar kullanmak için can atan Gundar, küçümseme dolu bir kahkaha attı ve "Şu ayak takımını mı?" dedi. "Nils ile ikimiz halledebiliriz. Sen gidip Orman Muhafızı'na yardım et, General."

Horace, başıyla onayladı ve kılıcını kınına sokarak savaşçıların arasından ayrıldı.

Horace'ın boşalttığı noktaya savaşçılardan birinin geçmesini bekleyen Gundar, savaş baltasını kaldırıp gürleyerek gelenekselleşmiş Skandiya savaş emrini verdi.

"Beni takip edin çocuklar!"

Yirmi üç boğazdan aynı anda bir uğultu yükseldi ve savaş hattı öne atıldı. Savunmacılara şimşek gibi çarparak korku içindeki askerlerin taş cümle kapısına kadar gerilemesine neden oldular. Dövüşü bir iki saniye izleyen Horace, arkasını dönüp hisar kulesine doğru koşmaya başladı.

Will, hisara birkaç dakika önce girmişti. Giriş salonu ve arka-

sındaki yemek salonu bomboştu. Garnizonun tamamı surlara çıkmış olmalı, diye düşündü. Hizmetliler de muhtemelen aşağılarda, kiler ve mutfaklarda saklanıyordu.

Keren'in kulenin tepesine çıktığını biliyordu. Hisar salonunun merkezindeki merdivenlere doğru koştu. Hisarın alt kesimleri, ilk üç katı kaplayan yemek salonu, yatakhane ve yönetim ofisleri nedeniyle oldukça genişti. Yukarı çıkıldıkça daralıyor ve Will'in daha önce tırmanmış olduğu, her katta yalnızca bir ya da iki odası bulunan, kuzey duvarıyla aynı hizadaki kuleye dönüşüyordu.

Alt katlardaki geniş taş merdivenler, salonların ortasından yükseliyordu. Fakat Will kuleye vardığında, merdivenin dar bir şekilde soldan sağa doğru kıvrılacağını biliyordu. Dolayısıyla bu durum, kılıcını sağ eliyle kullanan bir asker karşısında yine sağ elini kullanan bir saldırganın aleyhineydi. Sağa doğru kıvrılan kule, vücudunun yalnızca sağ yanını açık eden savunmacıya karşılık saldırganın kılıcını kullanabilmesi için tüm vücudunu açığa çıkarması gerektiği anlamına geliyordu. Tüm şato kuleleri bu şekilde tasarlanırdı.

İlk dört katı süratle tırmanan Will, kıvrılarak yukarı çıkan merdivenlere gelince yavaşladı. Kıvrımlı taş duvarların arkasında nelerin saklandığını göremiyordu. Keren'in gelenleri oyalamaları için arkasında birkaç nöbetçi bırakmış olduğunu varsayıyordu. Aynı anda yalnızca bir tek kişi saldırabildiği için tek bir asker bile merdiveni sonsuza dek koruyabilirdi.

Will, elindeki uzun yayın kapalı alan için uygun silah olmadığına karar verdi ve yayını omzuna asarak saks bıçağını çekti. Bir kılıç darbesini karşılayabilecek kadar sağlam olan bıçağın

boyu, aynı zamanda dar alanda savurmasına olanak tanıyacak kadar kısaydı.

Bütüne bakıldığında ok ve yaya kıyasla daha iyi bir seçenek, diye düşündü.

Merdivenin başında durup nefesinin düzene girmesini bekledi. Bu şartlar altında en büyük silahı sessizce ilerlemek olacaktı ve hırıltılar halinde nefes alırken sessiz kalması kolay değildi. Taş basamaklarda ses çıkarmayan yumuşak çizmeleriyle dikkatle ilerledi. Merdivenin taştan yapılmış olmasına sevinmişti. Bazı şatolarda ayakların altında gıcırdayan gevşek, ahşap basamaklar kullanılırdı.

Dikkatle yukarı tırmanmaya başladı. Merdivenler, belli aralıklardaki ceplere yerleştirilmiş olan meşaleler aracılığıyla aydınlanıyordu. Bu da Will açısından bir başka problemin doğmasına neden oluyordu. İlk meşaleyi geride bırakırken tepesindeki ve önündeki duvarda beliren gölgesi savunmacılara yaklaşmakta olduğunu belli edecekti. Merdivenleri savunan kişi olsaydım, diye geçirdi içinden, meşalelerden birinin gerisinde bekler, yukarı çıkan saldırganın yaklaşan gölgesini gördüğüm anda da...

Birden merdivenin tepesinden meşale ışığında kıpkırmızı parlayan bir kılıcın savrulmasıyla irkildi!

Duvar ve basamaklara çarpan kılıç ortalığı kıvılcımlara boğarken, geriye sıçrayan Will bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı. Bekleme noktası konusunda görülmez savunmacının onunla aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. Silahşorun ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bir an hareketsiz bekledi ama hiçbir şey olmadı. Kulağına metalin taşa sürtünmesinden çıkan

hafif bir şıngırtı geldi; yer değiştirirken, askerin zincir zırhı duvara sürtünmüş olmalıydı.

Saniyeler geçti. Konumu hakkında düşüncelere dalan Will'in yüzü asılmıştı. Tüm şartlar rakibinin lehineydi. Pozisyonunu gizleyebiliyordu. Meşale ışığından yansıyan gölgeler sayesinde Will'in yaklaştığını...

Meşale ışığı ya! Cevap buydu işte!

Birkaç basamak gerileyerek duvardaki cebe doğru uzandı. Öne doğru uzattığı meşaleyi sol, saks bıçağını ise sağ eline alarak yeniden merdivenleri çıkmaya başladı.

Ani saldırının karanlıktan geldiği noktaya vardığında, meşaleyi kurnazlıkla yukarı doğru fırlattı. Dış duvara çarpan ışık demeti, merdivenin merkezinden sekerek belli belirsiz, titrek ışıklarını savunmacının beklemekte olduğu noktanın gerisine vermeye başladı.

Yukarıdaki adam meşaleyi alıp geri fırlatmak üzere kımıldandığında, Will'in gözüne kocaman bir gölge çarptı. Adamın dikkatinin bir an için dağılmasını fırsat bilerek yerinden fırladı. Yukarıda birden fazla asker olmaması için dua ediyordu içinden. Basamakların tepesinde meşaleyi almak için eğilmiş, vücuduyla ışığın etrafa yayılmasını engelleyen karanlık bir şekil duruyordu. Savunmacı Will'i fark ettiğinde artık iş işten geçmişti. Kılıcını kaldırıp sarsak bir kesme denemesinde bulundu.

Kılıç, gıcırtıyla taş duvara çarptı. Hamleyi kolaylıkla savuşturan Will, tırmanmaya devam etti ve saks bıçağının adamın vücuduna girdiğini fark etti. Acıyla çığlık atan adam, öne devrildi. Will, tam zamanında sol elini uzatarak adamın üstüne

devrilmesini engelledi. O sırada ikinci bir asker, öne atılıp kılıcıyla hamle yaptı. Ancak kılıcı diğer askerin Will'e yapışık duran vücudu tarafından engellendi. Sırtındaki zincir zırhı yırtıp etine saplanan kılıç, ilk askerden bir çığlık daha yükselmesine neden olmuştu. Will, adamı can havliyle itti ve diğer savunmacıyla arasında kalmasına özen göstererek birkaç basamak boyunca geriledi. Yaralı adam inleyerek yerde yatıyordu. İkinci savunmacı meşaleyi saldırganla arasında tutup gerilerken, Will de kımıldayan bir diğer gölgeyi fark etti. Merdivenlerde sert çizmelerden çıkan sesler çınlamaya başlamıştı.

Askerin duvardaki cep yerine basamakların üstüne bıraktığı meşale nedeniyle, merdivenlerde karanlık ve belirsiz bir hava hâkimdi artık. Saks bıçağının ucuyla yaralı adamın kılıcını aşağı gönderen Will, bir kez daha dikkatle basamakları tırmanmaya başladı. Kılıç, gürültüyle taşların üstünden sekiyordu. En ufak bir gürültü bile çıkarmamak için son derece ağır hareketlerle ilerlemeye başladı; kulaklarını en ufak bir sesi bile duyabilmek için iyice açmıştı.

Duydu da. Soluk sesleri. Güç bela duyuluyordu ama duyuluyordu işte. Kanı, heyecandan hızla damarlarından akan bir adamın nefes alıp verişleriydi duyduğu. Will, adamın en fazla birkaç metre ötesinde olduğunun farkındaydı. Sabırsızlıktan köpürerek durdu. O burada bu adamlarla saklambaç oynarken, yukarıda bir yerlerde Keren, Alyss'e neler yapıyordu kim bilir. Bir çıkış yolu bulamıyordu.

Birden, ileri doğru dört adım attı ve görünmez bir asker tarafından savrulan kılıç taşları sıyırırken, aşağı sıçradı. Adam orada hazır, Will'i bekliyordu. Tetikteydi. Hemen önündeki köşenin arkasına saklanmıştı.

Aklına bir fikir geldi.

Will, merdivenin dış duvarındaki kıvrımları ölçüp biçerek adamın konumunu hesapladı. Savunmacı, önündeki köşenin hemen gerisinde olmalıydı... yani bir parça gerilemesi halinde, uygun bir konuma geçmiş olacaktı.

Sessizce üç basamak boyunca geriledi. Sonra dördüncü adımını attı.

Saks bıçağını kınına geri koydu ve omzundaki yayını çıkardı. Kirişe dikkatle bir ok yerleştirerek duvarı inceledi ve hedef olarak kendi konumuyla savunmacının tam arasında kalan bir noktayı seçti. Yayı kaldırıp tepedeki taş duvarı hedef aldı ve doğru konumda olup olmadığını hesaplamak için bir an bekledi.

Ardından da oku hedefine gönderdi.

Hemen arkasından, yalnızca bir Orman Muhafızı'nın ulaşabileceği bir-iki saniyelik süratle, her biri kıvrımlı duvarı hedef alacak şekilde, farklı açılarla üç ok daha attı. Taşlara çarpıp seken oklar, kıvılcımlar saçarak ani bir yaylım ateşi halinde duvarın kıvrımlı kesiminde vızıldadı.

Yukarıdan gelen şaşkınlık dolu çığlığı boğuk bir küfür ve taşa çarpan metalden çıkan sesler takip etti. Okların en az biri, hedefini bulmuş olmalıydı. Will, şaşkın savunmacıyı gafil avlamak üzere çoktan yukarı fırlamıştı bile.

Duvardan seken okları beklemeyen asker, böğrüne saplanan oku çıkarmaya çalışırken, kılıcını bir kenara atmıştı. Will önünde belirince korkuyla başını kaldırdı ve gözleri de taşın üstündeki kılıcına gitti. İşinin bitmesine neden olan şey de yaşadığı o bir anlık tereddüt oldu. Will, adamı gömleğinden

yakalayarak merdivenlerden paldır küldür aşağı fırlattı. Çarpmanın etkisiyle yarası daha da büyüyen adam, acı dolu bir çığlık kopardı. Bir an sonra, merdivenden çıkan sürtünme sesleri eşliğinde hareketsiz kaldı.

Will, attığı diğer üç oku yerden kaldırıp inceledi. Taşlara değip seken uçları hafifçe yamulmuştu, ancak aynı amaçla bir daha kullanılabilirlerdi. Hatta belki de bu iş için daha uygunlardır artık, diye aklından geçirdi alaycı bir şekilde. Ani bir saldırı ihtimaline karşı tetikte bekleyerek, sessizce merdivenleri çıkmaya devam etti.

Ancak başka bir saldırı olmayacaktı. Keren'in üçüncü adamı, duyduğu seslerden arkadaşlarının bu gizemli saldırgan tarafından alt edildiğini anlamıştı. Hiçbir şey göremiyordu. Fakat kılıçlardan ve taşlara çarpan oklardan çıkan tıngırtıları ve arkasından basamaklara devrilen adamların çıkardığı gürültüleri duymuştu. Arkadaşlarını saf dışı bırakan ve ona doğru ilerlemekte olan saldırganın uzun gölgesini, beklemekte olduğu kıvrımdan görebiliyordu.

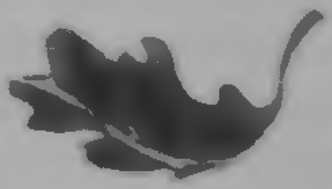
Sinirleri durumu daha fazla kaldıramamıştı. Skandiyalıların avludan gelen naralarını duyabiliyordu. Savaşın kaybedildiğinin farkındaydı. Gökyüzündeki o devasa gölgeleri görmüştü. Şimdi de aşağıdan üstüne doğru –sessizce– gelen bir diğer gölgeyle karşı karşıyaydı. Arkasını dönerek merdivenleri çıktı ve saklanabileceği odaların bulunduğu üst kat sahanlığına geçti. Hızla odalardan birine girdi ve gürültüyle kapattığı kapıyı arkasından sürgüledi.

Will, ayak seslerini duymuştu. Kapının kapanmasından çıkan gürültüyü de. Tedbiri elden bırakarak, Keren onu yakala-

madan önce Alyss'e ulaşmak için Malcolm'un havai fişeklerinden birini andıran bir hızla merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı.

OTUZ BEŞ

Avlunun çok yukarısındaki kulede, Alyss güney duvarındaki nöbetçilerden yükselen ilk çığlıkları duymuş ve tam zamanında pencerenin kenarına gelerek Malcolm'un gökyüzüne yansıtmakta olduğu devasa görüntülere şahit olmuştu. Dev gibi gölge savaşçısını, Will'in tasvirlerinden hatırlıyordu. Havada beliren farklı görüntüleri, gökyüzünde sürüldükten sonra patlayan iblis suratları takip etmişti. Alyss, bu kadar ayrıntılı bir gösterinin boş yere düzenlenmeyeceğini fark etti. Garnizondaki askerleri korkutmaktan farklı bir amaç olmalıydı ortada.

Şatoya yapılacak olan saldırı başlamıştı.

Resimlerin yansıtılma mantığını çabucak kavrayan Alyss, havadaki görüntülerin zararsız olduğunun farkındaydı. Kule penceresine kadar yükselen çığlıklar ona, surlardaki askerlerin şahit oldukları esrarengiz görüntüler karşısında paniğe kapıldıklarını söylüyordu.

Hem paniklemişler hem de dikkatleri dağıtılmıştı.

Kule penceresi güneye bakıyordu. Yükseklik korkusunu bir

tarafa bırakarak hemen aşağısındaki güney duvarına bir göz attı. Duvarın iki ucunda kalan kuleleri görebiliyordu. Askerlerin, batı duvarından Malcolm'un ışık oyunlarının sergilendiği güney duvarına kaydıklarını fark etti. Tüm bu gösterinin bir şaşırtmaca olduğunu hemen anlamıştı. Esas saldırı, batı, kuzey ya da doğu duvarından gelecekti. Will ile Horace, peşlerinde adamlarıyla birlikte her an saldırıya geçebilirdi. Bu düşünceyle kalp atışları hızlandı.

Oda boyunca bakınarak saldırıya hazırlık amacıyla neler yapabileceğini düşünmeye başladı. Will'in onu kurtarmaya geleceğini biliyordu ama hangi yönden? Kule merdiveni, bir-iki askerle bile kolayca savunulabilirdi. Bu da geriye yalnızca dışarısını –yani pencere– seçeneğini bırakıyordu. Tek kurtuluş seçeneğinin Will ile birlikte kuleden aşağı inmek olacağını düşününce, midesi bulandı. Bir an sonra kendisini topladı. Will ne isterse yapacaktı; yükseklik korkusu olsun ya da olmasın. Ne de olsa canlandırmakta olduğu akılsız, hoppa soylu değil, bir Araluen Kraliyet Habercisi'ydi.

Pencerenin ortasındaki demirleri inceleyerek hafifçe kendine doğru çekti. Parmaklıkları yerinde tutan metal, iyice erimişti artık. Her gece parmaklıkların dibindeki minik çukurlara küçük bir miktar asit döktüğü için neredeyse kopmak üzereydiler. Pencerenin üstündeki kalın pervazda saklı tuttuğu asit şişesinin dörtte biri hâlâ doluydu; işini görmeye yeterdi de artardı bile.

Kulağına yeniden bağırış çağırışlar gelince, batı duvarını daha iyi görebilmek amacıyla pencerenin yan tarafına geçerek aşağıya bir göz attı. Çığlıklar o taraftan geliyor gibiydi. Bir

grup adam, güney duvarı boyunca koşarak güneybatı kulesine girdi. Artık uzaklardan gelen silah şakırtılarını duyabiliyordu; kılıçlar kılıçlara, baltalar kalkanlara çarpıyordu. Batı duvarındaki saldırganları fark edince yüreği ağzına geldi. Daha fazlasını göremediği için öfkeyle konumunu değiştirmeye çalıştı. Ancak pencerenin güney ucu görüşünü engelliyordu. Yalnızca güneybatı kulesini ve platformun ilk birkaç metresini görebiliyordu. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Usulca masanın ucundaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Ayaklarını bir araya getirip ellerini kucağına koyarak sakinleşmek için derin derin nefes almaya başladı. Gözlerini kapadı ve gevşediğini hissetti. Will'e güvenmesi gerekiyordu. Çocuğun ona bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Hızlanan kalp atışları tam normale dönmüştü ki kapı gürültüyle açıldı ve elinde kılıcıyla Keren odaya daldı.

Şatosu saldırıya uğrayıp adamları ardı ardına devrilirken yaşadığı şaşkınlık nedeniyle, o etkileyici, kaygısız *tavrından* eser yoktu artık.

Alyss, sandalyesini geriye doğru iterek ayağa fırladı. Bir iki saniye karşılıklı bakıştıktan sonra ellerini arkasına götürdü ve parmaklarıyla kolunun ucundaki yıldıztaşını aramaya başladı. Ancak odayı iki adımda geçen Keren, kızı kolundan tuttuğu gibi yanına çekmişti. Alyss sarsılınca gizli bölmesinden fırlayan minik taş, döşemeden sekerek masanın altına doğru sıçradı. Minik tıkırtıyı duyan Keren, etrafına bakındıysa da bir şey görecek durumda değildi. Alyss, hafif bir panik çığlığı atarak taşı aramaya koyuldu, ancak Keren hiçbir şey yapmasına izin

vermiyordu. Kolundan çektiği kızı odanın bir köşesine doğru fırlattı.

"Geç şuraya, lanet olası!" dedi. Bir yandan da kılıcının kabzasıyla oynuyordu. Alyss, topuzun üstünde, deri bir kayışla tutturulmuş, yumuşak deri bir kılıf bulunduğunu fark etti. Keren, kılıfın düğümlerini çözmeye çalışıyordu. Uzun boyuyla ayağa kalkan Alyss, çenesini öne çıkarıp sırtını dikleştirdi ve hain şövalyeye gülümsedi. Adamın kendine olan tüm güveni kaybolmuştu artık. Cellâdın ipini boynunda hissediyor olmalıydı; ihanetin bedeli buydu.

"Her şey bitti Keren," dedi Alyss sakin bir sesle. "Birkaç saniye içinde Will şu kapıdan içeri girecek ve tüm planlarını sona erdirecek."

Keren başını kaldırdığında, adamın gözlerindeki nefreti görebiliyordu. Reddedildiği için şahsi, ihanet etmiş olduğu ülkesiyle Kralının bir temsilcisi olduğu için ise unvanına karşı ayrı bir öfke duyuyor olmalıydı.

"Pek sayılmaz," dedi Keren. Nihayet düğümü çözmüş ve kılıfı kılıcın kabzasından ayırmıştı. Alyss, korku dolu bir çığlık kopardı.

Kılıcın topuzu, Keren'in onu hipnotize etmek için kullanmış olduğu mavi mücevherden oluşuyordu. Kılıcı, topuzu önde olacak şekilde uzatan Keren, mücevheri kızın göz hizasına dek kaldırdı.

"Rahatlasana, Alyss," dedi huzur dolu bir sesle. "Kendini o tatlı maviliğe bırak."

Alyss, tüm iradesine rağmen mücevherin onu kontrol etmeye başladığını hissedebiliyordu. Taşın etrafa yaydığı sıcaklık

ve mutluluk her yanını kaplıyordu. Will'in yüzünü aklına getirmek için çabaladı ama tek görebildiği, mavi mücevherdi... o tatlı mavilik... okyanus mavisi... o... *Hayır!* diye geçirdi içinden. *Mücevheri boş ver! Will'i düşün!* Fakat mavilik öylesine huzur vericiydi ki... *Çocukluğumuzu düşün* ve... mücevher gerçekten de çok güzeldi... yalnızca onun gevşemesini istiyordu. Ne kadar huzurluydu. Bir nabız gibi atan o tatlı mavi ışık ve huzur ve rahatlama ve... *Will! Neredesin?* Will'i unut. Will gitti. Mücevher burada. Mavilik burada. Huzur burada.

Mavi mücevherin uyuşturucu etkisine karşı zihninde çaresizce mücadele veren o minik alev de yavaşça titreşerek söndü. Mücevher, Alyss'i ele geçirmişti. Tamamen.

"Kılıcı eline al," dedi Keren ve Alyss, ona söyleneni yaptı. Silahı biraz altından tutarak bir haç gibi yukarıya doğru kaldırdı. Kabzanın topuzu göz hizasındaydı ve mavi mücevherin derinliklerine baktığında parıltılar içindeki boyut farklılıklarını seçebiliyordu. Kımıltılar ve renk akışları aklını başından alıyor, vücudunu sıcak bir battaniye gibi sarıyordu.

"Buradan çıkmam için bana yardımcı olacaksın," dedi Keren. Alyss'in başı usulca öne arkaya sallandı.

"Elbette olacağım."

Mücevher, hiç olmadığı kadar yakınındaydı artık. Kılıcı bu şekilde tutarak derinliklerine dalabiliyor, hafifçe sağa sola oynattığında yer değiştiren ışıkları hayretle izliyordu. Hayatında bu mükemmel mavilik yokken nasıl yaşayabildiğini merak ediyordu. Maviliğe bayılıyordu. Mücevhere bakarak gülümsedi.

Will usulca odaya girdiğinde, hâlâ kendi kendine gülümsüyordu.

Kızı bu durumda –zarar görmemiş ve gülümser bir halde– bulan Will, rahatladığını hissetti. Bir başka saldırıya karşı tetikte bekleyerek merdivenleri tırmanırken, her türlü olasılığı aklına getirip çok korkmuştu. Çıkardığı isyanın sona erdiğini fark eden Keren, son bir nefret gösterisi olarak inadına kızı öldürebilirdi. Alyss'in var olmadığı bir hayatın düşüncesi, Will'in kalbinde kapkara bir delik oluşmasına neden oluyordu. İş o raddeye gelirse, Alyss'in güvenliği için Keren'in kaçmasına izin verecekti. Bakışlarını oda boyunca gezdirdi ve bir köşeye çekilmiş bekleyen hain şövalyeyi fark etti. Alyss, bir şekilde adamın kılıcını elinden almayı başarmış olmalıydı. Gerçi silahı garip bir konumda, yemin etmek üzere olan şövalyeler gibi, keskin ucu aşağı bakacak şekilde kavramıştı.

Will, huzursuzlanmaya başladığını fark etti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Keren de gülümsemeye başlamıştı.

"Alyss?" dedi Will usulca. Cevap yoktu. Arkadaşı, kılıç tarafından büyülenmiş gibi duruyordu.

"Alyss!" Bu kez daha yüksek, daha keskin bir ses kullanmıştı. Hâlâ cevap yoktu. Keren'in kımıldamaya başladığını fark etti ve başını çevirdiğinde, şövalyenin kemerinin sağ tarafındaki kından geniş bir hançer çıkardığını gördü.

Will odaya, okunu fırlatmaya hazır bir pozisyonda girmişti. Kirişi hafifçe kendine doğru çekerek silahı yukarı kaldırdı; nişan alıp oku fırlatması an meselesiydi.

"Bu kadarı yeter," dedi sertçe. Neler olup bittiğinden emin değildi ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu adı gibi biliyordu.

Tebessümü yüzüne yayılan Keren, hançeri kınına geri koyarak ellerini iki yana doğru açtı. İşler yolunda gidiyor, diye geçirdi içinden. Alyss'i hançeriyle tehdit ederek canlı kalkan yapması halinde, Will'in onu hiç zorlanmadan vuracağının farkındaydı. Keren, Orman Muhafızları'nın uzun yay kullanma konusundaki maharetlerini çok iyi biliyordu.

Fakat bu yöntem sayesinde, kendisini riske atmaksızın Will'in yeteneklerini kontrol altına alabilecekti. Çocuk şüphesiz ki onu vurmak isteyecekti ama Alyss'i vurmayı asla göze alamazdı.

"Alyss?" dedi Keren tatlılıkla.

Kızın gözleri, cevabını verir vermez bir anlığına uzaklaştırdığı mücevhere çevrildi.

"Evet, Keren?"

"Will geldi," dedi Keren.

Alyss bir an için bir şeyler hatırlayacakmış gibi durdu. Ardından dalgın bir ifadeyle kaşlarını çattı. Aldırmamış gibiydi.

"Hangi Will?"

Will'i gözleyen Keren'in yüzüne giderek zafer dolu bir ifade yerleşiyordu. Burnunun dibindeki mücevherin kızın üstündeki etkisi o kadar güçlüydü ki, nihayet Will'i ve taşın etkisine karşı mücadele vermesi gerektiğine dair düşünceleri zihninden söküp atmıştı.

"Seni tanımıyor sanırım," dedi Keren nazikçe.

Will, bakışlarını bir kez daha Alyss'e çevirdi. Oldukça normal görünüyordu aslında ama dikkatini bütünüyle kılıcın mavi renkli topuzuna vermişti... birden neler olduğunu anlayan Will'in içi

burkuldu. Alyss'in sözünü ettiği mavi mücevher olmalıydı bu; Keren'in, sayesinde zihnini kontrol altına aldığı taş.

Peki ya yıldıztaşı? Alyss, ona yıldıztaşı sayesinde mavi mücevherin kontrolüne karşı koyabildiğinden söz etmişti. Bir an için kızın rol yaptığını, Keren'e kendisini güvende hissettirmek amacıyla hipnotize olmuş numarası yaptığını geçirdi aklından.

Gözlerini oda boyunca gezdirdi ve masanın yanında, yerde durmakta olan minik, parlak siyah taşı –yıldıztaşını– fark etti. Umutları kırılarak Alyss'in mücevherin etkisinde olduğunu anladı. Yüzünü yeniden Keren'e çevirdi.

"Her şey bitti Keren," dedi. "Kaybettin. Topladığın o ayak takımı, otuz Skandiyalı tarafından yok edilecek."

Keren, "Korkarım ki haklısın," dedi kayıtsızca "yanında savaşmaları için bu Skandiyalıları da hangi cehennemden buldun böyle?"

"Arkadaşın Buttle'a sor. Skandiyalıları buraya getiren kişi bir bakıma o sayılır. Neden artık teslim olup işimizi hızlandırmıyorsun?"

Keren, bir kahkaha attı. "İster inan, ister inanma ama işinizi hızlandırmak gibi bir niyetim yok! Sanırım buradan çıkıp gideceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. İki seçeneğin var; ya teslim olursun, ya da seni bir keklik gibi şişlerim. Açıkçası neyi seçeceğin umurumda bile değil."

"Teslim mi? Ya sonra ne olacak?"

Will omuz silkti. "Adil bir mahkemeden fazlasını söz veremem."

"Sonunda asılacağım bir mahkeme," dedi Keren. Will, yeniden şüphelenmeye başladığını hissetti. Keren bu kadar rahat

olmamalıydı. Ya da mükemmel bir oyuncuydu.

"Biliyor musun," diye konuşkan bir tavırla devam etti hain şövalye, "bu mavi mücevherin çok ilginç etkileri var. Alyss uyıldığında, hipnoz sırasında söylenen ya da yapılanların hiçbirini hatırlamayacak."

"Hayatını kaybetmen halinde seni pek alâkadar edecek bir durum değil," diye yanıt verdi Will.

Keren, parmağını uyarırcasına havaya kaldırdı. "Şey, mesele de bu ya. Ölümüm hipnozu sona mı erdirecek... yoksa kalıcı hale mi getirecek, emin değilim."

Will, kendine güvendiğini belli etmek istercesine gülümsedi. "Bana kalırsa, hipnozun sona erme ihtimali oldukça yüksek."

"Belki," diyen Keren, ciddi bir tavır takınarak birkaç saniye boyunca konuşmaya ara verdi. "Diyelim ki haklısın, peki en yakın arkadaşını katlettiği düşüncesine ne tepki gösterecektir sence?"

Will'in kaşları çatıldı. "Sen neden söz ediyorsun Keren?"

Şövalye, omuz silkti. "Eh, katilin kendisi olduğunu bilecektir. Cesedin yanıbaşında, kanla kaplı kılıç elinde olacak. Bu düşünceyle nasıl yaşayacağını merak ediyorum doğrusu."

"Neyse, bu oyun gereğinden fazla uzadı. Teslim olmak ya da ölmek için beş saniyen var. Senin seçimin."

Will, yayını yukarı kaldırdı. Keren'in göğsünü hedef alarak kirişi ardına kadar çekti. Oku bu mesafeden, yayın gerilim kuvveti sayesinde adamın zincir zırhını kâğıt gibi yırtıp geçecekti.

"Alyss?" dedi Keren.

"Efendim, Keren?" diye yanıt verdi kız.

"Orman Muhafızı'nı öldürmeni istiyorum."

OTUZ ALTI

Derin bakışlarını bir anlığına mavi mücevherden ayırıp Keren'in gözlerine diken Alyss, ona verilen emir hakkında düşündü.

"Elbette," dedi basitçe. Ses tonu öylesine gerçekçi, öylesine kaygısızdı ki, Will'in kalbi duracak gibi oldu. Alyss, aceleyle tutuşunu değiştirip kılıcı yarım daire çizecek şekilde çevirdi ve iki eliyle birden kabzasından yakaladı. Mavi mücevher hâlâ görüş alanında olmasına rağmen, artık Will'e odaklanmıştı. Gözlerinde, karşısındakini tanıdığına dair hiçbir işaret bulunmuyordu. Keren'in verdiği emri sıradan bir emir gibi kabul etmişti. Etkili bir darbe vurabilmek amacıyla yukarı kaldırdığı kılıcıyla Will'e doğru bir adım attı.

Yayını kaldıran Will, bu kez Alyss'in kalbini hedefleyecek şekilde hemen yeniden nişan aldı. Tehlikeyi fark eden kızın yüzünün hafifçe buruştuğunu fark etti.

"Daha fazla ilerleme Alyss," dedi. Hipnozun etkisinde bile olsa, hayatının sona ermesine neden olacak bir emre körlemesine itaat etmeyecekti herhalde. Yoksa edecek miydi?

Alyss, durup ne yapması gerektiğini söylemesi için Keren'e döndü. Keren'in yüzü cesaretlendirici bir tebessümle aydınlandı.

"Blöf yapıyor," dedi hain şövalye. "Sana zarar vermeyecek. Öldür onu."

Will, Keren'in sözlerinin doğru olduğunu fark etti. Alyss'e zarar vermesi mümkün değildi. Bir an için kızın hareket kabiliyetini kısıtlamayı düşündü; koluna ya da bileğine saplanacak olan ok, kılıcı elinden düşürmesine neden olacaktı. Ancak okun Alyss'in etine girdiğini, kiriş ve kaslarını yırttığını, belki de kalıcı olarak sakat bıraktığım gözünde canlandırınca, arkadaşına bu tür bir eziyet çektiremeyeceğini fark etti. Hele ki Alyss'e hiç. Yapamayacaktı.

"Alyss... lütfen..." dedi; bir şekilde arkadaşına ulaşabileceğini umut ediyordu.

"Devam et," diye ısrar etti Keren. "Sana zarar vermeyeceğini söylemiştim."

"Evet, söyledin," diye yanıt verdi Alyss. Will, bunun üzerine şaşkına döndü. Uzun boylu Haberci, hiç de hipnotize olmuş gibi durmuyordu. Yavaş ya da monoton bir sesle konuşmuyordu. Hatta konuşurken Keren'e gülümsüyordu. Will'in savurduğu tehdit karşısında endişelenmiş gibi gözükse de aldırış etmemişti. Sanki işini bir an önce bitirip oradan çıkmayı istiyor gibiydi. Yeniden Will'in üzerine gelmeye başladı.

Will, tehlikenin başını ezmeyi o an her şeyden çok istiyordu. Yayını yeniden Keren'e doğru çevirip, ölümcül bir darbe alması için şövalyenin zincir zırhı tarafından korunmayan boğazına nişan aldı.

"Bir adım daha atarsa, ölü bir adam olacaksın Keren. Söyle ona."

Keren'in gözlerinde bir an için geçici bir endişe ışığı yandı. Üstüne çevrili silahın yarattığı tehdidi değerlendirmeye başladı.

"Bir saniye bekle Alyss," dedi.

Alyss yeniden durdu. Meraklı bir yüz ifadesiyle Keren'e bakıyor, yeni talimatlarını bekliyordu.

Will, kendisini acı acı gülümsemekten alıkoyamamıştı.

"Durum içinden çıkılmaz bir hal aldı," dedi. "Alyss'i hipnozdan çıkar ve buradan git."

Kararını konuşmaya başladıktan sonra vermişti. Gerekirse, Keren'in peşinden daha sonra da gidebilirdi; hem zaten, şatodan çıkış yolu Horace ile Skandiyalılar tarafından tamamen kapatılmıştı. Ancak kuledeki tehlikeli durum uzadıkça, işlerin yolunda gitmeme ihtimali de giderek artıyordu. Dövüşü kaybettiğini anlayan Keren'in omuzlarının hafifçe çöktüğünü fark etti.

"Gideyim mi?" diye sordu Keren. "Nereye?"

Will, aldırmazlıkla omuz silkti. "Nereye istersen. Sana bir çıkış seçeneği sunuyorum."

"Aynı zamanda beni takip etmeyi planlıyorsun," dedi Keren. Soru sormuyordu. Yalnızca aklındakileri ortaya koyuyordu. Will, cevap verme ihtiyacı hissetmedi.

"Keren?" dedi Alyss. "Kolum yorulmaya başladı." Kılıcı hâlâ başının üstünde tutuyordu. Keren, kıza gülümsedi.

"Şimdi bitiyor, Alyss." Will'e döndü. "Dediğim gibi, işin ilginç yanı, Alyss'in hipnozdan çıkınca söylemiş, duymuş ya da

yapmış olduğu hiçbir şeyi hatırlamayacak olması. Tüm bunlar zihninde koca bir delik olarak kalacak."

"Harika," dedi Will, gergin bir sesle. "Şimdi çıkar onu hipnozdan."

"Evet, belki de bu konuda bir şeyler yapmam gerek," diye onayladı Keren. "Alyss?"

"Efendim, Keren?"

"Sana söylediğim her şeyi yapmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Şey, elbette biliyorum, Keren." Alyss, dönüp adama bir göz attı.

"Güzel. O zaman beni dikkatle dinle. Eğer Orman Muhafızı bana herhangi bir şekilde zarar verirse, onu öldürmeni istiyorum."

Alyss, başıyla onaylayıp Will'e döndü. Okun hedefindeki kişinin artık Keren olduğunu görebiliyordu. Karşısındaki ince yapılı çocuğun Keren'i vurması halinde, gidip onu öldürmesi gerekecekti. Bunu yaparsa çok yazık olacaktı. Okçu, tatlı bir genç adama benziyordu.

Kaşları hafifçe çatılarak duraksadı. Zihninin derinliklerinde bir hatıra canlanıyordu. Bir hatıranın hatırası belki de. Karşısındaki çocuğu tanır gibiydi. Peki onu tanıyorsa, Keren neden öldürülmesini istiyordu ki? İçinden, aklına dolan bu düşünceyi bir yana bırakıp mavi mücevherin ona sunacağı sonsuzluk denizine dalıp gitmek geliyordu. Ancak yıllar süren eğitimi ve disiplinli iradesi, etkilerini göstermeye başlamıştı. Alyss, daima sorun çözme yetenekleriyle övünen bir insan olmuştu ve işte, önünde çözülmesi gereken bir sorun bulunuyordu.

"Adın nedir?" diye sordu.

Keren'in o ana dek Will'e odaklanan gözleri, davranışların-daki değişimi fark ederek Alyss'e doğru döndü. Kızın soru sormadan, tereddütsüz bir şekilde ona itaat etmesi gerekiyordu.

"Hadı, devam et!" diye bağırdı. "Öldür onu!"

Alyss, zihnini temizlercesine başını iki yana salladı.

"Tamam. Elbette. Affedersin," dedi ama yine de duraksıyordu.

Will, arkadaşının gözlerinden işkence çektiğini görebiliyordu. Keren'i öldürmeyi kafasına koymuştu ve bunu yapması halinde, Alyss de onu öldürecekti. Alyss'in bu nedenle hayatı boyunca ıstırap çekeceğinin de farkındaydı. Keren'in söylemiş olduğu gibi, hipnozdan çıkacak ve elinde kanlı kılıcıyla arkadaşının cesedinin başucunda bulunduğunu fark edecekti. İşin bu noktaya geldiğini ona anlatacak kimse olmayacaktı.

Arkadaşına bu tür bir eziyet çektiremeyeceğinin farkındaydı.

"Hadi dedim! Öldür onu! Hemen, şimdi, öldür!" Keren'in emirleri ardı ardına sıralayan sesi çatlamaya başlamıştı.

"Elbette," dedi Alyss. Gönülsüzce de olsa Will ile arasındaki mesafeyi ölçerek yukarı kaldırdığı kılıçla öne doğru bir adım attı.Will, tam o anda, ölümünün ardından Alyss'e hatıra kalması için bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

"Alyss," dedi usulca, "seni seviyorum. Daima da sevdim."

Alyss'in gözlerinde bir an belirip kaybolan şaşkınlığı fark etti. Duyguları çatışıyor olmalıydı. Birden kızın yüzü aydınlandı ve korku dolu bakışlarını başının üstündeki kılıca çevirerek bir çığlık kopardı.

Kılıcı bir yana fırlatarak kontrolsüz hıçkırıklar eşliğinde yere yuvarlandı. Bütün vücudu kasılırken, omuzları inip kalkıyordu.

Keren'i tamamen unutan Will, yayını bırakıp Alyss'in yanına gitti. Tanrım, diye geçirdi içinden, lütfen iyi durumda olsun!

Yaşadığı ani şokun kızın zihnine ne tür bir zarar verebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Dizlerinin üstüne çöktü ve uzanıp sarılmaya çalışarak Alyss'i yerden kaldırmaya başladı. O berbat kasılmaları –işkence içindeki bir zihnin sesleri– durduracak herhangi bir şey arıyordu. Ancak Will'in kollarını beline dolayıp onu kaldırma çabalarını reddeden Alyss, olduğu yerde büzüldü.

"Alyss, her şey yolunda! Her şey yolunda! Artık iyisin!" diye mırıldandı Will. Ancak kızın pek de iyi olmadığı ortadaydı. Sözleriyle dokunuşlarına aldırış etmiyordu.

"Umarım cehennemin dibinde yanarsın."

Will, başını yukarı kaldırdı. Alyss'in bıraktığı kılıcı eline alan Keren, üstüne doğru geliyordu.

"Belki o öldüremedi seni... ama ben öldüreceğim!"

Will, ani bir tepkiyle Alyss'in top halindeki vücudunu bırakıp ayağa fırladı. Kılıcı çılgınca savurarak ilerleyen Keren de arkasından geliyordu. Will'in hayatını kurtaran şey –o an için– bu oldu. Keren'in hamlelerinde ne teknik ne de yetenek görülüyordu; kılıcı yalnızca saf bir öfke ve mantıksız bir intikam hissiyle oradan oraya savuruyordu.

Dengesini sağlayan Will, yandan gelen bir darbeyi tam zamanında çektiği saks bıçağıyla karşıladı. Ardından gizli fırlat-

ma bıçağına ulaşmak için boynunun arkasına uzandı. Fakat bir kez daha, pelerini ile ceketinin yakası tarafından engellendi. Bu gizli kın fikri gerçekten de kötüymüş, diye düşündü. Keren'in bir diğer hamlesini savuşturdu, ancak çifte bıçakla uyguladığı normal savunma düzenini kuramadıkça, zaman uzun kılıçlı rakibinin lehine işliyordu. Tek umudu, kılıcı mümkün olduğunca uzun süre kendinden uzak tutmakta yatıyordu.

Keren'in gözlerindeki öfkenin gitgide azaldığını görüyordu. Bir kez daha fırlatma bıçağını almak için yakasına uzandı. Ancak rakibinin hareketlendiğini fark eden Keren, öne doğru bir hamle yaptı. Will, kılıcın hareketli ucundan kıl payı kurtulduktan sonra, silahı elinde döndüren Keren, neredeyse aynı hamlenin devamı olarak yukarıdan bir darbe vurmaya hazırlandı.

Keren'in usta bir silahşor olduğunu fark eden Will'in damarlarındaki kan, buz kesmiş gibiydi. Bu tek taraflı dövüşü kazanmayı beklemiyordu. Bir diğer hamleden kaçarak sırtını duvara verdi ve hayatının hatasını yaptığını anladı. Yana kaçarak kurtulduğu kılıç, duvarı çizerek kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Duvar boyunca kayarken Keren de peşini bırakmıyor, süratli saplama ve kesme darbeleriyle Will'e karşılık verme şansı tanımıyordu.

Alyss'i uyandıran şey, taş duvardan bir parça koparan kılıç sesleri oldu. Başını kaldırdığında, Keren'in acımasız saldırılarını elindeki yetersiz bıçakla karşılamaya çalışan Will'in çaresizce gerilediğini fark etti.

Önce dizlerinin üstünde doğruldu, ardından da ayağa kalkarak kendine gelmek için başını iki yana salladı. Bir şekilde

tüm bunların kendi hatası olduğunun farkındaydı. Will'i bu tehlikeli duruma o sokmuştu. Şimdi de arkadaşını kurtarması gerekiyordu. Bir silaha ihtiyacı vardı... herhangi bir silaha. Son bir kez silkindikten sonra zihni açıldı ve birden ne yapması gerektiğini anladı. Hızlı adımlarla pencereye ulaştı. Silahı aldı ve kılıcını köşeye sıkıştırdığı çocuğun boğazına dayayan Keren'in yanına geldi. Keren'in iki eliyle birden kavradığı kılıcıyla yukarıdan aşağıya savurduğu darbeyi karşılarken paramparça olan saks bıçağı bir köşeye atılmıştı.

Soğukkanlılıkla Keren'e bakan Will, adamın onu öldürmesini bekliyordu. Bir an sonra Alyss'in hain şövalyenin arkasına geçtiğini fark etti.

"Alyss! Kaç buradan!" diye bağırdı. "Horace'ı bul!"

Kılıcı rakibinin boğazına saplamaya hazırlanan Keren, çocuğun attığı çığlıkla birlikte doğal olarak arkasına döndü. O anda, Alyss deri şişeciğin içindeki sıvıyı adamın yüzüne boşaltıverdi.

Keren, yüzünü ve gözlerini yakan asit nedeniyle korkunç bir çığlık kopardı. Dayanılmaz bir acı hissediyordu. Kılıcını atarak yüzünü tırmalamaya, o amansız yanmayı durdurmaya çalıştı. Çığlıklar atarak oda boyunca çılgınlar gibi dönüyordu. Alyss, acısını dindirmeye çalışarak körlemesine yalpalayan Keren'i dehşetle izliyordu. Gerileyerek Will'in kolunun bedenine dolandığını hissetti.

Odayı kaplayan yanık et kokusu her ikisinin de burunlarını doldurmuştu.

Keren'in hareketleri iyice kontrolden çıkmıştı. Sürekli attığı çığlıklardan dolayı boğazı kurumuştu. Kontrolsüzce tö-

kezleyerek kendi etrafında dönüyor, dengesini sağlamak için kollarını ileri uzatıyor, hemen ardından ellerini mahvolmuş yüzüne geri götürüyordu. Çarptığı bir duvardan sekerek birkaç adım attı ve dengesini kaybederek geriye doğru savruldu.

Pencereye doğru.

Bir an için parmaklıklara çarptı. Ancak orta kısımdaki iki parmaklığı yerinde tutan ince metal filizleri bel vermiş ve hemen arkalarında geniş bir delik açılmıştı. Parmaklıklar, pencerenin üst pervazına yeterince tutturulmamış, duvar ustaları tarafından açılmış olan deliklere desteksizce sokulmuşlardı. Darbenin etkisiyle serbest kalan demir çubuklar, tıngırtılar eşliğinde gecenin içine doğru düştü. Keren ile onu bekleyen uzun düşüşün arasında hiçbir engel yoktu artık. Tehlikeyi kavrayarak bir an için geriye doğru sendeledi ve dengesini sağlamaya çalışarak çaresizce kollarını yanlara açtı. Ancak pencerenin dizlerinin hemen üzerinden çarptığı pervazı, dengesini tamamen kaybetmesine neden oldu.

Geriye doğru savrularak düştü. Attığı acı ve korku dolu çığlık, uzun bir süre boyunca, sanki düşen bedenini takip eden uzun bir şerit gibi havada asılı kaldı.

Sonra birden ses kesildi.

Alyss, kaygılı bir yüz ifadesiyle Will'e döndü.

"Will, burada neler oldu böyle?" diye sordu. Harabeye dönen odayı, Will'in Keren karşısında vermiş olduğu çaresiz mücadele sırasında ters dönen sandalyelerle masayı, yerdeki kılıcı ve hemen yanına bıraktığı boş deri şişeyi inceledi. Zihni görüntülerle dolup taşıyordu, ancak öylesine tuhaf ve olanaksızlardı ki hiçbirinin gerçek olamayacağından emindi.

Will, kolunu Alyss'in omuzlarına iyice dolayarak gülümsedi. Ardından kızı kendisine doğru çekerek başını omzuna yaslamasını sağladı.

"Hayatımı kurtardın," dedi, "hem de iki kez."

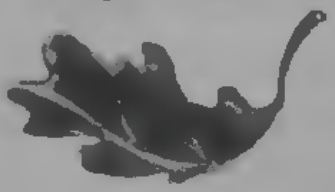
Onu yatıştırmak için kızın alnına nazik bir öpücük kondurdu. Arkadaşının zihnindeki görüntü karmaşası nedeniyle şaşkına döndüğünü fark etmişti. Geriye doğru bir adım atan Alyss, Will'in yüzünü inceledi.

"İki kez mi?" diye sordu. "İlki ne zamandı ki?"

Will, kıza gülümseyerek "Boş ver," dedi.

OTUZ YEDİ

Revirin kapısını hafifçe tıklatan Will, Malcolm'un "Girin!" diye seslenmesi üzerine içeri adımını attı.

Şifacı, bir köşeye serili dört şiltenin üstüne yayılmış yatan Trobar'a doğru eğilmişti. Şatoda dev yaralının yatabileceği uzunlukta yatak bulunmadığı için Şifacı'nm Açıklığı'na dönebilecek kadar iyileşinceye kadar yerde yatacaktı.

Will içeri girerken başını çeviren Malcolm, çocuğa gülümseyerek "Günaydın," dedi.

"Günaydın. Hastamız nasıl?"

Malcolm, yanıt vermeden önce dudaklarını büzdü. "Olması gerekenden çok daha iyi. Yanına vardığımda, iki normal insanı öldürmeye yetecek kadar kan kaybetmişti. Nasıl hayatta kaldığını Tanrı bilir."

"Eh, sanırım damarlarında üç insanın toplamı kadar kan akıyor," dedi Will. "Vücudu bunun için uygun."

Dönüp Trobar'a gülümsedi. Kocaman dostumuz güçsüz görünüyor, diye düşündü, ayrıca normale kıyasla yüzü solgundu. Ancak aydınlık ve uyanık gözleriyle süzdüğü Will'in

yaptığı şakaya gülüyordu. Savaşın ardından surlardan alınıp getirildiğinde telaşlı ve süzgün bakan gözleri, çok daha canlıydı şimdi.

Kulübe zemininden kulağına *pat pat* diye sesler geldi. Will, başını çevirdiğinde köşede uzanmakta olan Gölge'yi fark etti. Hayvan, çenesini patilerine dayamıştı ama tüm odayı tarayan gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

"Günaydın, Gölge," dedi Will. Kalın kuyruk *pat pat* diye döşemeye vuruldu. Malcolm'a dönüp "Köpeğin hastanın odasında kalması kabul edilebilir bir durum mu?" diye sordu.

Şifacı'nın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Bana kalırsa gerekli bile," dedi. "Hayvanı içeri alıncaya dek ikisi birden kafamı şişirdiler."

"Hımm," dedi Will tarafsız bir ifadeyle. Güneye dönerken bu meseleyle ilgilenmem gerekecek, diye geçirdi içinden. Hemen sonra bu garip düşünceyi aklından çıkardı. Bir süre daha buralardaydı. Meseleyle daha sonra ilgilenirdi.

"Sence de iyi bir fikirse eğer, Alyss'e bir uğrayayım diyordum," dedi.

Malcolm, başıyla onayladı. "Bence bu mükemmel bir fikir. Birileriyle arkadaşlık etme zamanı geldi artık."

Savaşın üstünden iki gün geçmişti. Çoktan yenilgiye uğramış olan Keren'in adamları, liderlerinin ölümünü öğrendiklerinde hemen teslim olmuşlardı. Şatonun zindanlarında hapis yatıyorlardı.

Alyss, bir süre o şaşkın halini korumuştu. Malcolm bunun büyük bir ihtimalle hipnozdan çıktığında kendisini elinde kılıç, Will'i öldürmesine ramak kalmış bir halde bulmuş olmasından

kaynaklandığını düşünüyordu. Uyurgezerlerin uykudan aniden uyandırılmaları halinde geçirdikleri şoka benziyor, demişti.

Ardından, Alyss'e uykusunu getirecek bir karışım verip kızı yatırmıştı.

"En iyi ilacı dinlenmek," demişti. "Kızın iradesi güçlü ve zamanla kendi kendine iyileşecektir. Ancak yeterince dinlenip güçlü kalırsa bunu daha kısa sürede başaracaktır."

Artık kızın yanına ziyaretçi almanın iyileşme sürecinin bir parçası olabileceğini düşünüyor olmalıydı.

Will, hisarın merdivenlerini çıkmaya başladı. Alyss, dördüncü kattaki konforlu yatağına taşınmıştı. Will, birkaç kez gelip kontrol etse de uyuyan arkadaşını uyandırmakta tereddüt etmişti. Tereddüt yaşadığı tek şey bu değildi. Kuledeyken, Alyss'e onu sevdiğini söylemiş ve sonradan düşününce, söylediklerinin gerçeği yansıttığını fark etmişti. Onu daima sevmiş olduğunu bir şekilde biliyordu aslında. Hayattaki en eski ve en yakın arkadaşıydı Alyss. Ancak büyümeleriyle birlikte aralarında daha da güçlü bir bağ oluşmuştu. Arkadaşlıkları ve arkasında uzun bir geçmiş bulunan yoldaşlıkları, büyüdükleri sırada bir şekilde aşka dönüşüvermişti.

Ya da en azından Will'in açısından durum buydu. Alyss'in de onunla aynı hisleri paylaşıp paylaşmadığını bilmiyordu.

Keren, kızın zihni kontrolü altındayken söylenen ya da yapılan hiçbir şeyi hatırlamayacağını söylemişti. Ancak hipnozu kıran şey Will'in Alyss'e ilan ettiği aşkıydı ve bundan dolayı Alyss'in söylediklerini hatırlayacağından şüphe ediyordu. Kıza ne söylediğinin ayrıntısına girmeden, Malcolm'a bu konuyu danışmış ancak şifacıdan kesin bir yanıt alamamıştı.

"Belki hatırlayacaktır," demişti Malcolm. "Belki de hatırlamayacaktır." Genç adamın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görmüş ve özür dilercesine eklemişti: "İnsan zihninin çalışma mantığı hakkında sana net bir yanıt vermemi sağlayacak kadar bilgi sahibi değiliz. Bir kişi için geçerli olan şey, diğeri için tamamen yanlış olabilir."

Geriye bir tek Alyss'in meseleyi açmasını beklemek kalıyor, diye karar verdi Will. Eğer açmazsa bu, aynı hisleri paylaşmadığı için utanıp kendisini kötü hissettiği ya da sözlerinin hafızasında yer edecek kadar etkili olmadığı anlamına gelecekti; ki Will'e kalırsa ikisi de aynı kapıya çıkıyordu.

Son beş yılını neredeyse Halt dışında kimseyi görmeden geçirmiş olan Will, böyle bir durumla nasıl başa çıkacağını pek bilmiyordu. Alyss'e kalbini bir kez açmıştı ve kızın onunla aynı hisleri paylaşmama ihtimalinden –yıllar boyu birçok ilişkinin sonunu hazırladığı kanıtlanan o ünlü *arkadaş kalamaz mıyız?* sorusunu sormasından– çok korkuyordu.

Bu durumu, çok gizli kalması koşuluyla Horace'la konuşmuştu. Ne de olsa, Araluen Şatosu'nun sunduğu en debdebeli sosyal ortamlarda bulunmuş bir şövalyeydi o. Kadınlarla vakit geçirmeye Will'den daha çok alışıktı.

Will, Alyss'e âşık olduğunu itiraf ettiğinde, uzun boylu savaşçı duruma hiç de şaşırmadığını iddia etmişti.

"Elbette onu seviyorsun!" demişti. "İlk adımlarınızı attığınız günden bu yana en yakın arkadaşın o oldu. Artık büyüdünüz ve Alyss tatlı, yetenekli, zeki ve zarif bir genç kıza dönüştü. Âşık olmayacaktın da ne yapacaktın?"

Horace, soruna kendine özgü bir çözüm sunmuştu. *Öne çık*

ve *ona hislerinden söz et*. Fakat o, bir savaşçı olarak zaten her zaman doğrudan yaklaşımı tercih ederdi. Orman Muhafızları, demişti Will, gerçek hislerini anlamak için insanların tavırlarındaki ince ayrıntıları incelemeyi tercih ederler.

"Yani daha üçkâğıtçı olmayı tercih ederler demek istiyorsun," demişti Horace, zırva diye nitelediği sözlerini yok sayarak. Will ona verecek uygun bir yanıt bulamadığı için o konuda daha fazla konuşmamışlardı.

Bütüne bakıldığında, genç Orman Muhafızı garip ve çetrefilli bir duruma düşmüştü. Alyss'in kapısının önünde durdu ve bir gün daha bekleyip beklememesi gerektiğini düşünmeye başladı. Fakat yalnızca kaçınılmaz olanı erteliyordu. Kapıyı niyetlendiğinden biraz daha sert bir şekilde vurdu.

"Girin."

Alyss'in sesini duyunca küçük bir panik dalgası yaşayan Will, kararını verip içeri girdi.

Alyss, dışarıyı görebilmesi için pencerenin yakınlarına yerleştirilmiş olan yatağında doğrulmuştu. Ağaç tepelerine inatla yapışan son kar taneleri de güneş ışıkları altında eriyordu artık. Bakışlarını manzaradan çevirip arkadaşına gülümsedi.

"Will," dedi. "Seni görmek ne güzel."

Açık sarı saçlarını açmış ve parlayıncaya dek taramıştı. Yorgun görünüyor, diye düşündü Will, ama çocuğu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Yatağın kenarındaki düz arkalıklı sandalyeye oturdu. Alyss, uzanarak onun elini tuttu. İçten ve doğal davranıyordu. Arkadaşlar arasında görülebilecek türden bir davranış, diye geçirdi içinden Will.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Sıradan kelimeler bile kuruyan boğazına yapışıp kalıyordu sanki.

"İyiyim. Biraz yorgunum, o kadar."

Will, başıyla onayladı. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

"Aklımı kurcalayan onlarca şey var," dedi Alyss. "O olaydan beri acayip rüyalar görüyorum." Hızla gözlerini tavana çevirdi. "O gece kulede yaşadıklarımızı soracaktım sana."

Will, arkadaşını dikkatle inceledi. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Kızın gözlerinde bir anlık bir tereddüt ışığı gördüğünü sandı. Bir an sonra Alyss'in bakışları normale döndü.

"Hem de hiç," dedi Alyss ve Will onun tereddüt yaşadığına iyice emin oldu. Hatırlıyor ama itiraf etmek istemiyordu Alyss.

İşin aslı, Alyss de en az Will kadar şaşkındı. Gerçekten de rüyalar görüyordu. Kulede olduklarını ve tam Will'e zarar verecekken çocuğun birden çıkıp onu sevdiğini –ondan duymayı hayatı boyunca istemiş olduğu sözleri– söylediğini görmüştü.

Ancak rüya gerçeği mi yansıtıyordu, yoksa yalnızca olmasını *istediği* bir hayalden mi ibaretti, bilemiyordu. Her ikisi de hislerini açık etmekte kararsız kalarak bakıştılar.

Will omuz silkerek, "Belki de bu konuları sen iyileşip güçlendiğinde konuşmalıyız," dedi.

Alyss, dikkatle arkadaşını süzüyordu. "Gerçekten de o kadar korkunç şeyler mi oldu?" diye sordu.

O dehşetli anları hatırlayan Will'in bakışları, bir anda kararmıştı.

"Evet. Öyle oldu Alyss... ama sana o gece söylediğim gibi, hayatımı kurtardın. Önemli olan da bu."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

"Norgate'den gelen takviye birliğinden haber çıktı mı?" diye sordu Alyss. Will'in sohbetin daha güvenli, daha gündelik bir konuya kaymasından dolayı rahatladığını hissetti.

"Keşif kollarımıza bakılırsa on günlük uzaklıktalar."

"Ya İskotiler?" diye sordu Alyss. Öncelikli tehdit kaynağı İskotilerdi ve Norgate güçlerine göre şatoya daha yakınlardı. Ancak Will, omuz silkti.

"Geleceklerini sanmam. MacHaddish'i serbest bıraktığımızı biliyorsun, değil mi?"

Alyss, haberleri duyunca yatağında doğruldu. "Serbest mi bıraktınız? Kimin fikriydi bu?"

"Aslına bakarsan, benim. İlk ortaya attığımda, herkes senin verdiğin tepkiyi verdi."

"Eh yani..." diye başladı Alyss, ama Will onun sözünü kesti.

"Adamı ilk önce buraya getirdik ve şatonun vahşi Skandiyalılar tarafından doldurulmuş olduğunu gösterdik. Ayrıca Orman'ın garnizon askerleri de şatoya dönmeye başladı. MacHaddish'i gezdirip o yanımızdayken Norgate destek kuvvetlerinin her an burada olabileceklerinden söz ettik ve sonunda da gidip olanları komutanına bildirmesi için serbest bıraktık."

MacHaddish'i bir kenara çekip adama şahsi bir söz verdiğinden söz etme gereği duymamıştı: *Eğer buraya bir daha gelirsen, arayıp bulacağım ilk kişi sen olacaksın.* İskoti generali,

tehditten zerre kadar etkilenmemişti. Ancak çocuğun yürekten konuştuğunu biliyor ve buna saygı duyuyordu.

"Yani..." dedi Alyss düşünceli bir sesle, "gidip üstlerine Macindaw'un düşmanın elinde bulunduğunu ve şatoyu ele geçirmenin çok daha zorlaştığını bildirecek."

"Aynen öyle. Skandiyalılar, sıradan bölge askerlerine kıyasla çok daha zorlu savaşçılardır. Ne de olsa, işlerinde profesyoneller." Halinden gurur duyduğu, sesinden belli oluyordu. Alyss, arkadaşına gülümsemekten kendini alamadı.

"Onları gerçekten de çok seviyorsun, değil mi?"

"Skandiyalıları mı?" dedi Will. "Evet, seviyorum. Bir kez söz verdiler mi asla o sözden dönmezler. Rakiplerine karşı acımasızlardır ama müttefik olarak onlardan iyisini bulamazsın. Horace diyor ki, Skandiyalılardan oluşan bir ordusu olsa, tüm dünyayı fethedebilirmiş."

"Dünyayı fethetmek mi istiyor?" diye sordu Alyss.

Will, "Yok canım," diyerek gülümsedi. "Savaşçıların konuşmaktan hoşlandıkları şeylerden biri işte."

"Ya sen? Dünyayı kontrol ettiğini falan görüyor musun rüyanda?"

Will, başını iki yana salladı. "Yalnızca Seacliff Baronluğundaki huzurlu kulübeme dönmeyi istiyorum."

"Peki ya hancının şu sevimli kızı?" dedi Alyss. Sakin bir ses tonuyla, dalga geçercesine konuşuyordu ama sorularının arkasında yatan bir neden vardı. Will omuz silkti.

"Beni çoktan unuttuğuna eminim."

"Hiç sanmam. Pek kolay unutulabilen biri değilsin."

Will ne yanıt vereceğini bilemediğinden bir şey söylemedi, bu nedenle bir kez daha uzun bir sessizlik yaşandı. Birden, hâlâ Alyss'in ellerini tutmakta olduğunu fark etti. Elini geri çekti ve sandalyesini geri iterek ayağa kalktı.

"Ben... gitsem iyi olacak," dedi. "Malcolm seni fazla yormamam gerektiğini söylemişti."

Alyss, işleri kolaylaştırmak adına kendini esnemeye zorladı. Ne de olsa, eğitimli bir diplomattı.

"Benim de biraz uykum geldi," dedi. "Yarın yine beni görmeye gelir misin?"

"Elbette." Alyss'e arkasını dönmek istemeyen Will, kâh el sallayıp kâh eğilerek sarsak adımlarla kapıya yöneldi. "Yakında görüşürüz öyleyse." Sözlerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti.

Parmaklarını hafifçe kıpırdatarak el sallayan Alyss, gülümseyerek arkadaşına veda etti. Kapının kulpuna uzanan Will, bir şekilde açmayı başardığı kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Girişteki odada durup alnını duvarın sert taşlarına vurarak,

"Hay lanet olsun," dedi usulca.

Yatak odasındaki Alyss de kendi kendine aynı sözleri tekrar ediyordu.

OTUZ SEKİZ

Macındaw'un inik asma köprüsünü gürültüler eşliğinde marşınlayan Norgate destek kuvveti, cümle kapısından geçerek avluya giriyordu.

Toplamda yirmi atlı şövalye ve yüz piyadeden oluşan birlik, merakla surları dolduran ve onlara sırıtmakta olan Skandiyalıları inceliyordu. Birliğin lideri Norgate Savaş Ustası Sör Doric, atının burnunu hisarın önündeki küçük karşılama heyetine doğru çevirdi. Will, adamın yanındaki Orman Muhafızı'nı fark etmişti. Norgate Baronluğu'nda görev yapan Meralon olmalı, diye geçirdi içinden. Hakkında çok fazla şey bilmiyordu, ama tutucu ve yöntemleri konusunda inatçı olduğunu duymuştu.

Boynundaki zincirde şatonun efendisi olduğunu gösteren resmi mührü taşıyan Orman, atlıları karşılamak üzere öne çıktı. Adamın yeniden kazandığı mevkisine saygı gösteren Will, Horace ve Malcolm ise Orman'ın bir adım gerisindeydi.

Sör Doric, elini kaldırarak adamlarına dur ve rahat emrini verdikten sonra, yanındaki Meralon ile atını sürmeye devam etti. Resmi bir an yaşanıyordu yaşanmasına, ancak atlıların

ikinci sırasından fırlayan biri, bu resmiyetin birden sona ermesine neden oldu. Etrafındaki savaş atlarına kıyasla çok daha küçük bir at sürdüğü için o ana dek dikkati çekmemişti. Eyerden atlayarak aradaki mesafeyi koşarak geçti ve Orman'ın önünde dizleri üstüne çöküverdi.

"Lordum!" dedi Xander. "Nihayet gelebildik. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim! Elimden geleni yaptım!"

Sör Doric'i izleyen Will, adamın yüzünün durumu onaylamadığını belli edercesine asıldığını fark etti. Bu tür durumlarda uygulanması gereken protokol kuralları vardı. Savaş Ustası, sekreterin bu kurallardan haberdar olması gerektiğini düşünüyor olmalıydı.

Bu noktada, Sör Doric'in biraz züppe bir soylu olduğunu belirtmek gerekiyordu.

"Önemi yok Xander," dedi Orman. Ardından, sesini alçaltarak ekledi: "Ayağa kalk, sadık hizmetkârım. Destek gücünün komutanı bizlere resmi bir dille güvende olduğumuzu belirtmek isteyecektir."

Xander ayaklanarak Orman'ın arkasındaki yerini aldı. Doric ile Meralon, nihayet durdurdukları atlarından inebilmişti. Yüzünü buruşturma sırası Will'deydi. Nezaket icabı, şatonun efendisinin onları yanına davet etmesini beklemeleri gerekiyordu. Orman, bu duruma alındıysa da belli etmedi.

"Macindaw Şatosu'na hoş geldiniz. Norgate Baronluğu'ndan Sör Doric, değil mi?" dedi. "Bendeniz şatonun lordu Orman."

Sör Doric, çıkardığı eldivenlerini bir iki kez baldırlarına vurarak temizledi. Avlu boyunca bakındıktan sonra kaba ve hafif telaşlı bir şekilde cevap verdi.

"Haa? Evet, evet. Bu Skandiyalılar ne halt etmeye buradalar böyle?"

Orman'ın yüzü, hafifçe çatılan kaşları nedeniyle buruştu. Kendi şatosundan kaçmak zorunda kalarak ormanda saklandığı haftalar sırasında, tanıştıklarında Will'in dikkatini çeken o küçümseyici ve alaylı tavrı bir kenara bırakmıştı. Ormanda, sıkıntılı şartlar altında geçirilen birkaç hafta insanı ne kadar da değiştirebiliyor, diye içinden geçirdi Will.

"Şatoyu savunuyorlar sanırım," dedi Orman usulca. "Xander size yaptıkları katkılardan söz etmiş olmalı?"

Ancak Doric'in gözleri, hâlâ surları taramakla meşguldü.

"Haa? Evet. Adamınız paralı askerlerle ilgili bir şeyler anlattı. Ama şimdiye kadar onlardan kurtulmuşsunuzdur diye düşünmüştüm. Şatoda kalmaları hiç de güvenli değil, öyle değil mi?"

"Bazı yoldaşları saldırı sırasında öldü," dedi Orman. "Hemen ayrılmalarını istemek terbiyesizlik olur diye düşündüm."

Doric, sağ elinin tersiyle, sanki sinekleri kovuyormuşçasına bir kovma hareketi yaptı.

"Yok, yok. Gönderin onları. Artık adamlarım burada. Lanet olası Skandiyalılara ihtiyacınız yok artık!"

"Ne olursa olsun, onlara güvenemeyiz." Bu kez fikrini belirten kişi Meralon'du.

Yüzünü ateş basmaya başladığını fark eden Will, öne doğru bir adım attı ancak kolundan yakalayan bir el tarafından durduruldu. Başını kaldırıp baktığında, Horace'ın ona dudaklarını oynatarak sessizce, "Sakin ol," dediğini fark etti. Başıyla onayladı. Arkadaşı haklıydı. Öfkesini bastırarak Orman'ın yanına geçti.

"Ben onlara güveniyorum," dedi. Birden üstüne çevrilen iki çift göz, onu değerlendirmeye başlamıştı. Doric'in suratı asıldı. Çocuğun pelerini kesinlikle bir Orman Muhafızı pelerinini andırıyordu ama kumaşın üstündeki şekiller siyah ve beyaz tonlarındaydı. Will, Savaş Ustası'na aldırmaksızın yüzünü Meralon'a çevirdi.

"Will. Ellinci Orman Muhafızı," dedi. Diğer Orman Muhafızı, başıyla selam verdi.

"Meralon. Yirmi yedinci Orman Muhafızı." Will'den kıdemli olduğunu belli etmek için rakamı hafifçe vurgulamıştı. Aslında Will'den kıdemli falan değildi. Crowley ile üst düzey Orman Muhafızları'ndan seçilen bir komuta ekibi dışında, Birliğin tüm üyeleri eşit sayılıyordu. Rakamlar, Orman Muhafızları emekli olduğunda ya da hayatlarını kaybettiklerinde sıradakilere veriliyordu. Birliğin son üyesi olan Will'e elli numaranın verilmiş olması tamamen bir tesadüften ibaretti. "Sen Halt'un çırağısın, değil mi?" diye ekledi Meralon küçümseyerek.

"Öyleydim, evet," diye yanıt verdi Will.

Bir iki kez başını sallayan Meralon, büyüklük taslayan bir sesle devam etti: "Evet, sevgili Will, büyüdükçe Skandiyalılara güvenmemek gerektiğini de öğreneceksin. Kalleşlikte üstlerine yoktur."

Will, yanıt vermeden önce kendini derin derin nefes almaya zorladı. Orman Muhafızları Birliği'nde çok fazla budala barındırılmazdı ama anlaşılan o ki, o budalalardan birine rastlamıştı işte. Adamın Skandiyalılar hakkında hiçbir tecrübesi olduğunu sanmıyordu.

"Yanlış düşünüyorsun," dedi kesin bir dille. "Ben onlara güveniyorum ve onlara ihtiyacımız var. Burada bir garnizon bulundurmamız gerekiyor."

Doric, avludaki adamlarını işaret ederek araya girdi: "Bunu biz sağlayabiliriz. Burada elli adam bırakacağım."

"Ama o halde Norgate'i güçsüz bırakmış olacaksınız. Bu kuvveti bir araya getirebilmek için tüm garnizonu boşaltmış olmalısınız."

Doric, duraksadı. Genç Orman Muhafızı haklıydı. Acil bir kurtarma operasyonu için sefere çıkacak bir kuvvet oluşturmanın sakıncası yoktu. Ancak askerlerin büyük bir kısmını burada bırakmak, Norgate'i ciddi ölçüde zayıflatacaktı.

Savaş Ustası yanıt veremeden Will ekledi: "Ayrıca, sınırın hemen ötesinde, bu garnizonun yeterince güçsüz olduğuna kanaat getirmeleri halinde Norgate'e saldırma ihtimalleri bulunan bir İskoti ordusu geziniyor."

Doric, çocuğun yine haklı olduğunu fark etti. Ancak bundan dolayı tavırlarını değiştirmeyecekti. Orman'a döndü.

"Sizin garnizonunuza ne oldu?" diye sordu suçlarcasına.

"Hain Keren, şatoyu ele geçirince onlara yol verdi. Tüm bölgeye dağılmış durumdalar. Haber verip geri dönmelerini sağlamak aylarımızı alacak."

"Eh, işleri iyice elinize yüzünüze bulaştırmışsınız yani, ha?" diye patladı Doric.

Orman'ın yüzü bir an için öfkeden kıpkırmızı kesildi. Durum oldukça hassas bir hale gelmişti. Şatonun lordu olarak Orman, baronluğun Savaş Ustası ile aynı rütbeye sahiptı. Her ikisi de Norgate Baronu'na bağlıydı ve Macindaw'daki işler

konusunda hangisinin son söz hakkına sahip olduğu belli değildi. Derin taktik ve stratejiler gerektiren bir durum söz konusuydu. Ancak Sör Doric, bu meziyetlerini Norgate Şatosu'nda bırakmış gibi görünüyordu.

"Durumu Skandiyalılar sayesinde kurtardık," dedi Orman yumuşak bir sesle. "Ben yeterli sayıda adam buluncaya dek garnizon askeri olarak görev yapmaları konusunda da anlaştık."

"Anlaştınız mı?" dedi Meralon kuşkuyla. "Bu *anlaşmayı* tam olarak kim yaptı?"

"Ben yaptım," diye yanıt verdi Will.

Meralon, bir kez daha başıyla onayladı. Aklı hâlâ çocuğun cesurca öne çıkıp onu haksız olmakla suçlamasına takılı kalmıştı.

"Evet, tahmin etmeliydim. Halt ile bu korsanlara karşı zaafınız herkesçe biliniyor."

Will öfkesini kontrol etmeyi başararak, "Skandiyalıların bir gemi inşa edebilmek için bir mekâna ve malzemeye ihtiyaçları var," diye yanıt verdi. "Bu ihtiyaçlarını sağlamayı kabul ettik. Karşılığında da gerek duyulduğu sürece şatoyu koruyacaklar. Bizim onlara ihtiyacımız var, onların da bize. Genele bakıldığında, iyi bir anlaşma sayılır."

"Lakin bir *anlaşma* yapma hakkın yok, öyle değil mi? Burası senin baronluğun değil. Yetkili Orman Muhafızı sen değilsin, benim. Bu korsanlarla yapmış olduğun anlaşmayı da onaylamıyorum."

Will'den biraz daha uzun olan Meralon, yüzlerinin aynı hizaya gelmesi için hafifçe eğildi. Will'in içinden geriye doğ-

ru bir adım atmak geldi, ancak bunun bir hata olacağını fark ederek yerinden kımıldamadı. Yanıt vermek üzere bir nefes aldı ama araya giren Horace, arkadaşını durdurup öne geçti.

"İki şey söyleyeceğim," diyen genç şövalye, nihayet konuşmalara katılma zamanının geldiğinde karar kılmıştı. "İlk olarak, Skandiyalılardan güvenilmez korsanlar diye söz etmeyi kesmenizi istiyorum. Onlar benim arkadaşlarım."

Yumuşak ve sakin bir sesle konuşuyordu. İşin doğrusu, o ses tonunu kasıtlı bir şekilde kullanıyordu. Ancak sözlerinin arkasında yatan tehdit, açıkça okunuyordu. Norgate Orman Muhafızı'nı şöyle bir süzdü. Tıpkı Will gibi, Horace da kuzeye gelmeden önce Halt ile Crowley tarafından bilgilendirilmişti. Aynı soruyu onlara da sormuştu: *Neden sorunu bölgedeki Orman Muhafızı çözmüyor?* Kendisine, yerel Orman Muhafızı'nın herkesçe tanındığı ve bunun çok gizli bir görev olduğu söylenmişti. Kararın arkasında başka nedenlerin de yattığını anlıyordu artık. Üstlendikleri görev, enerji, hayal gücü ve doğaçlama yapabilme yeteneği gerektiriyordu. Meralon'un bu işe uygun olmadığı da ortadaydı.

Tüm dikkatlerin onun üzerinde toplandığını fark edince, bu kez doğrudan Meralon'a hitap etti.

"Buralar senden soruluyorsa eğer, sana ihtiyaç duyulduğunda nerelerdeydin?"

Meralon yanıt vermek için ağzını açtı, ancak Horace bir el hareketiyle adamı susturdu.

"Şatoyu ele geçirmek için bir plan yaptığını hatırlamıyorum. Planını uygulayacak askeri bir güç sağladığını da. Yanıbaşımda surlara saldırdığını da görmüş değilim."

Kısa bir sessizlik anı yaşandı. Horace, bir Orman Muhafızı'na ilk kez bu şekilde hitap ettiğini fark etti. O ana dek Birliğe daima hayranlıkla bakmış, üyelerini saygıyla karşılamıştı. Aklından bunlar geçerken, bir şeyi daha hatırladı.

"Aslında, buraların yetkili Orman Muhafızı sensen eğer, durumun bu hale gelmesine nasıl izin verebildin? Sizlerin kuş uçsa haberiniz olur sanırdım?" Kolunu şatonun avlusu boyunca gezdirdi. "Tüm bu olanlar asla gerçekleşmemeliydi. Raporumda bunları yazacağım."

Meralon öfkeden konuşamaz hale gelmişti. Onun yerine sözü Sör Doric aldı.

"Sen de kim oluyorsun böyle bakalım?"

Horace, adama bir göz atarak gülümsedi ama yüzünden şaka yapmadığı belli oluyordu. Mütevazı bir insan olarak genellikle unvanlarını saymaktan çekinirdi. Lakin artık rütbesini ortaya koymanın zamanı gelmişti. Kollarını göğsünde birleştirdi.

"Ben, Sör Horace, Meşe Yaprağı Şövalyesi, B Bölüğü Komutanı, Araluen Kraliyet Muhafızı ve Kraliyet Prensesi Cassandra'nın Atanmış Şampiyonu."

İşte bu sözler, konuşmaları gerçekten de bir bıçak gibi yarıp geçmişti. *Kraliyet Muhafızı* ve *Prenses Cassandra* gibi ifadeler, Horace'ın unvanlarını daha bir vurgulamasını sağlıyordu. Ülkenin en yüksek otoritesiyle tanışıyordu ve bir rapor yazmayı planlıyordu; bölgedeki hazırlıkları yetersiz bulduğunu ifade eden bir rapor.

Doric, Meralon'a keskin bir bakış fırlattı. Adeta, *Bunun olmasına nasıl izin verdin?* der gibiydi. Hemen sonra, çok daha yumuşak bir ses tonuyla Orman'a hitap etti.

"Lord Orman, sanırım acele bir yargıda bulundum. Sizi kırdıysam özür dilerim. Ne de olsa, buraya gelebilmek için at sırtında uzun bir yolculuk yaptık..."

"Yorgunsunuz ve adamlarınızla birlikte dinlenmeniz gerek," diyerek uzatılan zeytin dalını ustaca yakaladı Orman. Will, şato lordunun stratejisi karşısında etkilenmişti. Orman'ın karşısındakilere üstünlük taslamak ya da galip gelmek gibi bir derdi yoktu. Tek istediği şey, barışçıl bir çözüme varmaktı. "Dilerseniz adamlarım askerlerinizi kalacakları yerlere götürsünler?"

Doric hafifçe eğilip selam vererek, "Memnun olurum, efendim," dedi.

Orman, sekreterine döndü. "Xander, bu işle ilgilen lütfen." Ardından, Doric'e dönerek, "Belki de konuşmalarımıza hafif bir öğle yemeği eşliğinde devam ederiz," dedi. "Elbette dinlenip yıkanarak üstünüzü değiştirmenizin ardından?"

Doric, bu kez daha belirgin bir şekilde eğildi. "Çok naziksiniz beyefendi. Biraz dinlenmek hepimize iyi gelirdi, öyle değil mi Meralon?"

Meralon, yarım ağızla aynı fikirde olduğunu mırıldandı. En üst seviyeden özgürlüğün tadını çıkaran Orman Muhafızları, yalnızca Kral'a hesap vermek zorundaydı. Ancak Horace'ın kraliyet ailesindeki bağlantıları, bu durumu açıkça bertaraf etmişti. Meralon ayrıca, yöntemleri sıra dışı sayılsa da Will'in başarıya ulaşmış olduğunun farkındaydı. Başarı, sıra dışı hareketleri kabul edilebilir bir hale getiriyordu. Will, Horace ile Malcolm'u arkada bırakarak hisara girmekte olan Doric ile Orman'ı takip etti.

"Ne zamandan bu yana Evanlyn'in şampiyonusun sen?" diye sordu Will, fırsatını bulur bulmaz. Horace, arkadaşına şaşırttı.

"Şey, tam olarak değilim aslında ama olmam an meselesi."

OTUZ DOKUZ

Vedalaşmalar, Orman Muhafızı hayatının en zor kısmı, diye düşündü Will. Çekici'nin sırtında, şatonun ahırından çıkıyordu ve Gölge de hemen arkasından geliyordu. Horace ve Alyss ile birlikte şatodan sessiz sedasız ayrılabileceklerini umut etmişti ama olmuyordu işte. Son birkaç ay boyunca edinmiş oldukları arkadaşları, onlarla vedalaşmak istiyordu.

Nihayet şatonun emin ellerde olduğuna ikna olan Sör Doric ile Meraloı, bir hafta önce oradan ayrılmıştı. Bütün surlar, geçici olarak garnizon askerliği yapan Skandiyalılar tarafından doldurulmuştu. Görev başında olmayan arkadaşları, açıldığı nehrin denize kadar uzandığı, yaklaşık bir kilometre uzaktaki derenin yanında çalışmakla meşguldü. Yeni kurt gemilerinin iskeleti şimdiden kıyıda belirmişti.

Will, aniden durdu. Atlarının sırtında arkasından gelen Horace ile Alyss de onu takip etti. Orman, Xander ve Malcolm, kahramanları bekliyordu. Onların arkasında duran Gundar ile Nils Ropehander'ın iriyarı hatlarını da görebiliyordu. Daha da arkada, artık revirden çıkmış ve vedalaşmak için acıyla da olsa

merdivenleri inebilecek kadar iyileşmiş olan Trobar'ın dev vücudu yükseliyordu. Will, devin aslında kime veda etmek istediğini çok iyi biliyordu.

Duruma uygun bir şekilde, ilk sözü Orman aldı.

"Will, Horace -ve elbette ki Leydi Alyss- sizlere olan borcumu ne yapsam ödeyemem. Hizmetlerinizin karşılığında yetersiz bir hediye de olsa şükranlarımı ve dostluğumu kabul etmenizi rica ediyorum."

Horace ile Will kem küm ederek cevap vermeye çalışınca, doğal olarak dizginleri ele almak Alyss'e düştü.

"Lord Orman, size hizmet etmek bizim için bir ayrıcalıktır. Kral'ın sadık bir hizmetkârı olduğunuzu kanıtladınız."

Orman, hafifçe eğilerek "Çok naziksiniz, Leydi Alyss," dedi. Ardından bakışlarını Will'e çevirdi. "Buraya ilk geldiğinde müzisyenliğin hakkında pek de hoş olmayan imalarda bulunmuştum, Will. Bunu yapmamalıydım."

Will, başını kederle iki yana salladı. "Bana kalırsa yorumlarınız gayet yerindeydi, Lord Orman."

Hafifçe tebessüm eden Orman, "Şey, *haklı* olduğumu ben de biliyorum ama o şekilde dile getirmemeliydim," dedi. Ardından ciddileşerek "Bu arada, mandolanı kaybetmene üzüldüm," diye ekledi.

Will, kayıtsız bir tavır takındı. Will, Orman ve Xander'ın şatodan kaçmasının ardından Buttle, öfkesinden mandolayı paramparça etmişti.

"Her işte bir hayır vardır diyelim, lordum," dedi ve Orman'ın yüzü yeniden güldü.

"Bu konuda bir yorumda bulunmasam daha iyi olur ama Xander'ın söyleyecekleri var," diye hatırlattı.

Efendisinin arkasındaki yerinden öne çıkan ufak tefek sekreter, başını Will'e doğru hafifçe eğerek selam verdi.

"Şükranlarımı sunarım, Orman Muhafızı," dedi. "Efendimin hayatını ve şatoyu kurtardınız." Sonra Horace'a döndü. "Sör Horace, size de şükranlarımı sunuyorum."

Horace, başıyla selam verdi.

Will, sekretere son bir kez sataşmaktan kendisini alıkoyamadı.

"Skandiyalılara aşırı yüksek bir ödeme önerdiğim için beni affettin mi Xander?" diye sordu.

Xander, pek şaka kaldırmayan bir tipti. Minnettarlık dolu ifadesini bırakıp bir anda alışılageldik can sıkıcı tavrına büründü.

"Şey, eminim ki onları çok daha ucuza kiralayabilirdik. Önceden bana danışmış olsay..."

"Xander?" Orman'dı bu.

Cümlesini yarıda kesen sekreter, başını kaldırıp efendisine bir göz attı.

"Kes şunu."

"Elbette lordum," diyen Xander, başını öne eğerek "özür dilerim," diye mırıldandı.

Will, başını iki yana salladı. Xander'ı frenlemenin yolu yoktu. "Sakın değişme, Xander."

"Değişmeyecek," dedi Orman imalı bir dille.

Sıra Malcolm'la el sıkışmaya gelmişti. İncecik şifacı, Will'e gülümsedi.

"Burada iyi iş çıkardın, Will Treaty," dedi. "Sayende hepimizi güvenli bir gelecek bekliyor. Birbirimizi çok daha iyi anlıyoruz artık."

Will, Orman'ın Malcolm'a şatoda bir pozisyon önermiş olduğunu biliyordu. Şifacının bunu kabul edip etmediğinden haberi yoktu.

"Seninkileri Macindaw'a mı taşıyacaksın?" diye sordu.

Malcolm, başını iki yana salladı. "Fazlasıyla çekingenler. Göz önünde yaşamak istemiyorlar. Onlarla ormanda yaşayacağım. Ayrıca Orman'a şifacı olarak hizmet vereceğim."

"Yani Gece Savaşçısı yok mu artık? Ormandaki o ışıklar ve gürültüler?"

Kısa boylu şifacı, başını düşünceli bir tavırla eğdi. "Şey, bundan o kadar emin değilim. Orman sırrımızı açık etmemeye söz verdi ve Skandiyalılar da bir süre sonra yollarına gideceklerler. Köylülerin Grimsdell'i girilmeyecek bir yer olarak görmelerini tercih ederim sanırım."

"Büyük olasılıkla haklısın," diyerek arkadaşına katıldı Will. "Unutmadan, bu sana ait."

Elini cebine atarak siyah yıldıztaşını çıkardı. Savaştan bir gün sonra kuledeki odaya dönmüş ve taşı bulmuştu. O ana dek, taşın üstünde olduğunun bile farkında değildi.

Şifacı, gülümsedi. "Ah, o mu? İstersen sende kalsın. Yalnızca bir çakıl taşı."

"Ama... bir yıldıztaşı o. Paha biçilmez bir mücevher! Demiştin ki..."

"Korkarım o konuda pek dürüst davranmamıştım," diyen

Malcolm'un yüzünde en küçük bir pişmanlık belirtisi bile yoktu. "Hipnozun bir odaklanma meselesi olduğunu sana söylemiştim. Bu taş Alyss'e, odaklanıp mavi mücevherin gücünü kıracak bir destek vermiş oldu."

Alyss ile Will, şaşkınlıkla bakıştılar. Will, yeniden şifacıya döndü.

"Değersiz mi yani?"

"Tam olarak değil. İkinizin de buna inanmış olmanız, taşı değerli bir hale getirdi. Dediğim gibi, hipnotizma bir inanç meselesidir. Bu çakıl taşının bir yıldıztaşı olduğuna inandınız; o da bir yıldıztaşına dönüşüverdi."

Şüpheyle başını iki yana sallayan Will, taşı yeniden cebine koyup "Onu bir hatıra olarak saklayacağım," dedi. "El altından işler çevirmeyi seven bir şifacının hatırası. Hoşça kal, Malcolm. Kendine iyi bak."

"Yolunuz açık olsun, Will," diyen Malcolm'un yüzüne bir tebessüm yerleşti. "Senin de, Horace. Siz gittiğinize göre artık bir fincan kahve içebilirim demektir."

Will, Gundar'ın elini sıkmak üzere döndü. Resmi bir tokalaşmayla kendini kurtaramayacağını bilmeliydi aslında. Skandiyalı, çocuğu sertçe kucaklayıp havaya kaldırarak nefesini kesti.

"İyi dövüştü, Orman Muhafızı! İyi mücadele ettin! Ayrılıyor olmana çok üzüldüm!"

"Ben' yer' ind'r..." demeyi başardı Will ve Skandiyalı onu yere bıraktı. Will, kırılıp kırılmadıklarını anlamak üzere kaburgalarını kontrol etti.

"Seacliff'de ziyaretime gelin, Gundar," dedi. Bunun üzerine deniz kurdu, kahkahalara boğuldu.

"Akşam yemeğine geliriz!" diye gürledi, kendi şakasına kendisi gülerek.

"Önceden haber verin, yeter," diye uyardı Will. Bu kez kahkahalara boğulan Nils'tı.

Alyss ile Horace da etraftakilerle vedalaşıyorlardı. Arkadaşlarını bekleyen Will, Trobar ile göz göze geldi. Trobar kederli bir ifadeyle gözlerini kaçırınca, Will, devin grubun arkasında durmakta olduğu kısma doğru yürüdü. Gölge de doğal olarak arkasından geliyordu. Trobar'ın birkaç adım önünde durduklarında, köpek başını kaldırıp Will'e bir göz attı. İzin almadan yanından ayrılmayacak kadar eğitimliydi.

"Git bakalım," dedi Will usulca. Gölge, kuyruğunu çoban köpeklerine özgü o yavaş, ağır tempoda sallayarak Trobar'a doğru koşturdu.

Dev arkadaşı, vedalaşmak için dizüstü çöktü ve hayvanın kulaklarını sevip, çenesinin altını okşadı. Trobar'ın nazik dokunuşları altında Gölge'nin gözleri memnuniyetle kapanmıştı. Will, birden yüreğinin göğsünde ağırlaştığını hissetti. İkilinin yanına diz çöktü.

"Trobar," dedi usulca, "bana bak lütfen."

Dev, bakışlarını ona doğru kaldırdı. Will, adamın kocaman yüzünden akan gözyaşlarını fark etti.

"Bana kalırsa bir köpek, ona ismini veren kişiye aittir," dedi Will titreyen bir sesle. "Gölge'nin sana benden daha çok ihtiyacı var. O senin artık."

Trobar, kulaklarına inanamıyordu. Ağzını açıp bir şey bile söyleyemedi. Şaşkınlıkla göğsünü işaret etti ve Will de başıyla onayladı. "Ona iyi bak. Bir gün yavrularsa eğer, gelip en tatlısını kendime alırım."

Avucunu Gölge'ye doğru kaldırarak "Burada kal, Gölge," dedi ve hayvanın başını son bir kez okşadı.

"Hoşça kal, kızım," derken daha fazla dayanamadı ve hızla ayağa kalkarak onu bekleyen Çekici'nin yanına doğru yürümeye başladı. Gözleri buğulanmıştı. Dizginlerle mücadele ederek Çekici'nin sırtına binmeyi başardı.

Küçük midilli, başını çevirerek efendisine anlamlı bir bakış attı. *Ben bu durumu telafi ederim,* diyordu bakışları.

Will, atının sırtına atladı ve asma köprüde yürüyen Çekici'nin toynakları, taşların üstünde tıkırdamaya başladı. Orman Muhafızı'nın aniden harekete geçmesi karşısında gafil avlanan Alyss ile Horace, son vedalarını da ederek arkadaşlarını takip ettiler.

Yarım kilometre kadar ilerlemişlerdi ki Horace kafilede bir eksik bulunduğunu fark etti.

Siyahlı beyazlı o tanıdık şekli arayan gözleriyle etraflarına bakındı.

"Köpek nerede?" diye sordu nihayet.

Will, önüne bakmaya devam ederek "Onu Trobar'a verdim," dedi. Hemen ardından Çekici'yi mahmuzlayarak arkadaşlarının önüne geçti. O an o konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Vay canına," dedi Horace.

KIRK

Üç arkadaş güneye doğru at sürerken, kış mevsimi de yavaş yavaş sona eriyordu. Her geçen gün kar örtüsü daha da inceliyor, tüm zemini kaplayan bir battaniyeden erimekte olan tek tük beyaz parçacıklara dönüşüyordu. Bir süre sonra etrafta hiç kar kalmamış, kahverengi ve ıslak çimlerin uçları yeşermeye başlamıştı. Will, biraz da şaşkınlıkla baharın kapıyı çalmak üzere olduğunu fark etti.

Alyss ile arkadaşlıkları görüntüde devam ediyordu, ancak ilişkileri hafif gerilimli bir hal almıştı. İkisi de diğerinin bu gerginliği hissettiğinin farkında değildi. Will, bu garip durumu kendisinin karar veremeyişine bağlıyordu. Alyss'in de aynı şeyleri hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Horace ise, inatla aşklarını itiraf etmeyip konuya parmaklarının ucunda yaklaşmayı tercih eden arkadaşlarını şaşkınlıkla izliyordu.

Güya ben budala bir savaşçıyım, bunlar da kafası çalışan insanlar, diye geçirdi içinden. Olan biteni ben bile anlayabiliyorsam, onlar neden ısrarla reddediyor ki?

Bazen, fazla zeki olmak da insanlara yaramıyor, diye geçirdi içinden. Fazla düşünmek, işleri karıştırabiliyordu. Arkadaşlarını kendilerine gelmeleri için kafalarından tutup birbirlerine çarpmayı o an öylesine istedi ki! Ancak Horace bu kadar hassas bir meseleye müdahale edecek türden bir insan değildi.

Ayrıca kendi hislerinden de emin değildi. Son zamanlarda Evanlyn'le sık görüşür olmuştu. Hatta Evanlyn bir aktiviteye katılacağı zaman kavalye olarak hep onu seçiyor gibiydi. Her ne kadar kızın arkadaşlığından hoşlansa da bir garip hissetmekten alıkoyamıyordu kendini. Sanki fırsattan istifade Will'in arkasından iş çeviriyormuş gibi geliyordu. Evanlyn ile Will'in arasında her zaman özel bir ilişki olduğunun ve birbirlerini sevip saydıklarının bilincindeydi. Açıkçası, bazen Evanlyn'in, kıza üçünün bir arada olduğu zamanları hatırlattığı için onunla zaman geçirdiğinden şüpheleniyordu.

Will'in bir başkası –örneğin Alyss– ile düzenli bir ilişkiye girmesi, Evanlyn konusunda ona yolun açılması anlamına gelecekti. Bu nedenle, Alyss ile Will'in arasına girmenin kendi çıkarlarına hizmet edeceğinden emin değildi.

Dolayısıyla sessizliğini korumaya devam etti.

Küçük grubun yolları bir noktada kaçınılmaz olarak ayrılacaktı. Alyss, güneybatıdaki Redmont Şatosu'na gidecekti. Horace'ın yolu onu doğudaki Araluen Şatosu'na götürürken, Will'in yolu da Halt ile Crowley'den gelen mesaj doğrultusunda, üstlerini bilgilendirmek amacıyla güneydoğuda kalan Toplantı Alanı'na uzanıyordu.

Üçlü yol ayrımının başında beklerken, yine vedalaşıyoruz, diye geçirdi içinden Will hüzünle. Alyss'in, şato yeniden ele

geçirildiğinde Macindaw'ın zindanlarından serbest bırakılan küçük refakatçi birliği, saygıyla vedalaşmakta olan üç arkadaşın gerisinde bekliyordu.

Tokalaşan Will ile Horace, karşılıklı başlarını sallayıp birbirlerinin sırtına mahcup şaplaklar atarak anlaşılmaz birkaç söz mırıldandılar. İki genç erkeğin arasında sıradan bir vedalaşma yaşanmıştı.

Horace'ı kucaklayan Alyss, arkadaşını yanağından öptü.

"Tekrar teşekkürler, Horace," diyerek gülümsedi. "Kulede canım çok sıkılmaya başlamıştı. Sen yetişmesen hâlâ orada olacaktım."

Horace, arkadaşına sırıttı. Uzun boylu, zarif Haberci'nin yanında kendisini hiç de beceriksiz biri gibi hissetmiyordu.

"Seni salıvermeleri için onları çoktan ikna etmiştin bile," dedi. Karşılıklı gülümsemelerinin ardından, Alyss, Horace'ın diğer yanağından da öptü.

Sıra Will'deydi. Alyss, derin bakışlarını çocuğun gözlerine dikerek, "Teşekkürler, Will. Yaptığın her şey için minnettarım," dedi.

Will, başını iki yana salladı. "Teşekkür etmesi gereken kişi benim, Alyss. Ne de olsa hayatımı kurtardın."

Bir anlık duraksamanın ardından öne doğru eğilen Alyss, ellerini hafifçe omzuna yerleştirdiği Will'i öptü. Yanağa kondurulan, arkadaşça bir öpücük olmamıştı bu. Uzun zaman önce, kızın yumuşak dudaklarını bir kez tatmıştı Will. O anlar aklına geldi.

Alyss bir adım geriledi ve bakışları bir kez daha birleşti. Birdenbire öne atılarak Will'e sarıldı ve çocuğun da onu kollarına aldığını hissetti. Uzun, çok uzun bir süre öylece kaldılar.

"Yaz bana, Will," diye fısıldadı Alyss. Will'in başını olur anlamında salladığını hissetti. Nihayet sesini kontrol altına alan Orman Muhafızı, konuşmayı başardı:

"Yazacağım. Sen de yaz."

Ve ani bir hareketle geri çekilerek Alyss'den uzaklaştı. Arkadaşlarına başıyla selam verdikten sonra alelacele, titrek bir sesle veda etti. "Hoşça kalın. İkinizi de çok özleyeceğim..."

Will bir an duraksayınca Alyss, onun bir şeyler daha söyleyeceğini sandı. Hatta çocuğa doğru bir adım atmaya yeltendi. Ancak Will, birden patladı: "Lanet olsun! Vedalaşmalardan nefret ediyorum!"

Atının terkisine sıçradı ve vakit kaybetmeden Çekici'nin başını güneydoğuda kalan yola çevirdi. Atının sırtında uzaklaşmasını izleyen Horace ile Alyss'in kulağına Çekici'nin giderek azalan toynak sesleri geliyordu. Will, son bir kez elini kaldırarak arkadaşlarına veda etti. Fakat arkasına dönüp bakmamıştı.

Yol boyunca da bakmayacaktı.

Halt ile Crowley, Toplantı Alanı'nda Will'in raporunu dinliyorlardı. Haberci aracılığıyla önceden yazılı bir rapor gelmişti aslında ama kıdemli Orman Muhafızları, olanları Will'in ağzından duymak istiyorlardı. Yazılı bir raporda bazı ayrıntılar atlanmış olabilirdi. Akşam yemeği eşliğinde olan biteni başlarını sallayarak dinliyorlardı. Crowley, özellikle Malcolm'un

şifacılık yeteneği –ayrıca yarattığı göz yanılgıları ve görüntülerle gizli kimyasallara dair bilgisi– hakkındaki açıklamalara ilgi göstermişti.

"Yeri geldiğinde hizmetlerine ihtiyaç duyabiliriz," dedi. "Sence arada sırada bizim için çalışmayı kabul eder mi?"

Will, birkaç saniye düşündü. "Sanırım eder. Mahremiyetini korumayı garanti altına aldığımız sürece edecektir. Önceliği, ona yardım için başvuran insanları korumaktan geçiyor."

Birlik Komutam, birkaç kez başını sallayıp "Bu konuyu daha sonra konuşuruz," diyerek kaşlarını çattı. "Meralon meselesi daha acil." Sözleri Halt'a yönelikti.

"Bence ahmağın teki," dedi Halt.

Crowley, başıyla onayladı. "Norgate'de fazlasıyla rahat yaşadığı anlaşılıyor; Baron ve Savaş Ustası'na gereğinden fazla bağlanmış. Orman Muhafızları, bağımsızlıklarını korumalıdır. Bana kalırsa onu başka bir yere atayıp yerine güvenebileceğimiz birini geçirmeliyiz."

"Kafasını çalıştırmasını seven birini," diye ekledi Halt.

Will, Birlik Komutanı ile en güvendiği danışmanının gizli görüşmelerine kulak misafiri olmakta olduğunu fark etti. Burada bulunmamın konuyla bir ilgisi olmalı, diye düşündü. Bir an sonra, soğuk kuzey baronluğuna onu atamaları olasılığı aklına gelince, yüreği korkuyla doldu. Kendini beğenmiş Sör Doric ile kalıcı bir iş ilişkisi içinde olma fikri, kulağa hiç de çekici gelmiyordu. Bir isim arayan kıdemli Orman Muhafızları'nın her ikisinin de bakışları üstüne çevrilmiş gibiydi. Sessizliği bozan kişi, sonunda Crowley oldu.

"Ben Gilan'ı düşünüyordum," dedi.

Halt da aynı fikirde olduğunu belli edercesine başını salladı. "Daha fazla sorumluluk almasının vaktidir. Bana kalırsa bu görevde başarılı olacaktır."

Will, rahatlayarak tuttuğu nefesini gürültüyle bıraktı. Halt ile Crowley, onun verdiği bu tepkiyi fark etmişlerdi. Halt'un yüzüne hayret dolu bir ifade yerleşti.

"Gerçekten de bu görev için *seni* düşündüğümüzü sanmadın ya?" diye sordu. Will, hızla bu iddiayı reddetmeye koyuldu.

"Hayır! Hayır! Elbette ki hayır!"

"Eh, seni oraya göndersek, Skandiyalıları yemeğe çağırıp hoşlanmadığın tipleri köle diye onlara satardın!" diye ekledi Crowley. "Norgate'de bu tür şeyler olmasına izin veremeyiz. Hassas bir görev yeri orası!"

"Adil davranmak gerekirse," dedi Halt, "Will kimseyi köle olarak satmadı ama insanları bedava vermesini de istemeyiz."

"Hayır, kesinlikle istemeyiz," diyerek arkadaşını onayladı Crowley. Bu esnada kendine hâkim olamayıp hafifçe sırıtmaya başladığı için Will kıdemli Orman Muhafızları'nın ona şaka yaptıklarını kavradı.

"Kahve yapmamı ister misiniz?" dedi elinden geldiğince ciddi bir tavırla. Kulağını dolduran gür kahkahaların Orman Muhafızları Birliği Komutanı'na hiç de yakışmadığını düşünüyordu.

Crowley, akşam yemeğinin ardından iç geçirerek yazı malzemelerine uzandı. Olan biteni Will'in ağzından da dinlediğine göre, Kral'a gönderilmek üzere raporunu yazabilirdi.

"Şeytan azapta gerek," dedi. Bir yandan da yazarken sayfaları aydınlatması için arkasında bulunan bir ağaç kütüğünün üstüne yerleştirmiş olduğu gaz lambasını ayarlıyordu. Ayağa kalkarak Will ile göz göze geldi.

Ayağa kalkıp Will'le göz göze gelen Halt, "Gel, seninle etrafta bir tur atalım," diye öneride bulundu. "Şu raporları yazarken Crowley'nin homurdanıp sızlanmalarına katlanamıyorum." Sırtan Will, ustasına katılmak üzere ayağa kalktı.

Crowley'yi işiyle baş başa bırakarak bir süre sessizce yürüdüler. Toplantı Alanı'nın sonunu işaret eden devasa meşe ağacının dibinde durdular. Will, içgüdüsel olarak, etraflarındaki açık arazi yerine gölgelerin güvenliğine girdiklerini fark etti. Orman Muhafızı olmanın bir parçası, diye geçirdi içinden.

"İyi iş çıkardın," dedi Halt sonunda. "Seninle gurur duyuyorum."

Will, eski öğretmenine bir göz attı. Halt'un yüzü, her zamanki gibi kukuletasının gölgeleri içinde kaybolmuştu. Will'in tek görebildiği şey, ustasının çenesi ile sakalıydı. Yüzünün kalan kısmı karanlıktaydı. Ancak adamın ağzından çıkan bu birkaç kelime, Will için herhangi bir ödül ya da terfiye kıyasla çok daha değerliydi.

"Sağ ol Halt," dedi.

Halt, eski çırağına döndü. Aslında Will'in yüz hatları da görünmüyordu ama bir vücut dili ustası olan Halt, çocuğun omuzlarının hafifçe çöktüğünü anlamıştı. Yanlarına geldiğinden bu yana, Will'in kederli göründüğünü fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Will'in omuzlarını pelerinin altından hafifçe silktiğini fark etti.

"Evet... şey, hayır... yani, yolunda sanırım."

"Eh, üç yanıttan birini seçmen gerekecek," dedi Halt yumuşak bir dille. Eski çırağı devam etsin diye bekledi ama çocuk bir şey söyleyecekmiş gibi durmuyordu. Yeniden yürümeye başladılar. Konuşmuyorlardı ama sessiz tavırlarında birbirlerinin yoldaşı olduklarını belli eden bir hava vardı. Eski günlere dönmüş ve hatıraların sıcaklığını hissetmişlerdi.

"Halt," dedi Will nihayet, "sana bir şey sorabilir miyim?"

Halt hafif nükteli bir sesle, "Bana kalırsa sordun bile," diye yanıt verdi. Aralarında geliştirdikleri söz oyunlarından biriydi bu. Sırıtan Will, iç geçirip ciddileşti.

"Büyüdükçe hayat giderek zorlaşıyor mu?"

"Henüz pek yaşlı sayılmazsın," dedi Halt nazikçe, "ama işler bir şekilde olacağına varır, bilirsin. Zamana bırakman yeterli."

Will, sinirli bir el hareketi yaptı. "Biliyorum da... sadece, yani... off, ne dediğimi ben de bilmiyorum ki!" diye sözlerini bitirdi.

Halt, eski öğrencisini dikkatle süzerek, "Pauline yardımcısını kurtardığın için sana teşekkür etmemi istedi," dedi. Bu kez çocuğun yüzündeki beliren ifadeyi fark etmişti. Demek ki sıkıntısı o konuyla ilgili, diye düşündü.

Birkaç saniye sonra "Kendisine hizmet etmekten şeref duyarım," diye ifadesiz bir sesle cevap verdi Will. "Sanırım artık yatacağım. İyi geceler, Halt."

"İyi geceler, oğlum," dedi Halt. Son kelimeyi kasıtlı olarak söylemişti. Çocuğun uzun adımlarla ateşe doğru gidişini, yürüdükçe dikleşen omuzlarını izledi. Hayat bazen insanın

önüne en bilge kişinin, en güvenilir akıl hocasının bile onun adına çözemeyeceği sorunları getiriveriyor, diye düşündü. Bu da büyümenin getirdiği acıların bir parçasıydı.

Öğrencisinin yanında durup başına gelenleri izlemek de akıl hocası olmanın getirdiği acılardan biriydi.

KIRK BİR

Seacliff Baronluğu'na dönmek, Will'in kendisini aynı sahneyi tekrar yaşıyormuş gibi hissetmesine yol açmıştı. Yokluğunda çok az şey değişmiş gibiydi. Gölgeler, akşama doğru uzamaya başlamıştı. Kış ayları boyunca çıplak kalan ağaçların yaprakları yeşeriyordu. Sakin orman, son birkaç ayda gerçekleşen olayların aksine, insanın içine huzur veriyordu.

Sal, bu kez adadaki limana bağlı duruyordu. Will, zili çaldı ve sabırla salcının halatları çözüp yassı salı nehre sokuşunu izledi.

"Sana bedava, Orman Muhafızı," dedi adam. Çekici'yi topuklarıyla dürttü ve hayvanın toynakları salın gövdesinde tıkırdamaya başladı. Will, alaycı bir şekilde gülümsedi. Salcı bile değişmemişti. Cebinden bir kraliyet altını çıkarıp adama uzattı.

"Bir kişi. Bir de hayvan. Bir altın yeter herhalde."

Geçen geçişini hatırlayan salcı, etrafa bakındı.

"Köpek yok mu bu kez?" diye sordu.

"Evet, yok," dedi Will. Ses tonu adama bu konuda konuş-

mak istemediğini belli ediyordu. Salcı, omuz silkti. Bir Orman Muhafızı'yla sohbet etmek gibi bir derdi yoktu; özellikle de ne yapacağı belli olmayan bu çocukla. Will'in yokluğunda, Seacliff Şatosu'nda verilen ve Skandiyalıların onur konuğu oldukları ziyafete dair abartılı hikâyeler fısıldanır olmuştu.

Atından inen Will, hantal sal adayla kara arasındaki dar suyolu boyunca ilerlemeye başlarken, baş taraftaki ip korkuluğa yaslandı. Salcının son yorumu, hissetmekte olduğu yalnızlığı iyice derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Horace, Alyss, Gundar ve Malcolm'un yanında geçirdiği haftaların ardından kendisini daha da yalnız hissediyordu artık. Köpeğin arkadaşlığından bile mahrum kalmıştı.

Birden tüylü bir kafa onu dürttü ve başını kaldırdığında, karşısında onu izleyen Çekici'nin gözlerini buldu.

Ben hâlâ buradayım der gibiydiler.

Yeniden gülümseyerek hayvanın karmakarışık yelesini okşadı ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Haklısın oğlum," dedi. "Neyse ki sen yanımdasın ve buna çok memnunum."

Çekici, yelesini atlara özgü o sert hareketle geriye savurdu. Sahibinin sözlerini onaylıyor gibiydi. Etrafına bakınan Will, salcının onu kuşkulu gözlerle süzdüğünü fark etti. Alçak bir ses tonuyla konuştuğu için adamın söylediklerini duymasına imkân yoktu. Haşin suratlı, sessiz bir Orman Muhafızı'nın yalnızlıktan muzdarip olduğunun bilinmesi, hiç de iyi olmazdı. Fakat çocuğun atıyla konuşuyor olması, salcının Orman Muhafızları'nın kara büyüyle uğraştıklarına dair şüphelerini doğrulamıştı. Arkasını dönerek büyüye karşı korunma işaret-

leri yaptı. Çocuğun bir an önce saldan inmesini istiyordu.

Salın yassı burnu, sonunda kumsala sürtündü. Salcı, fırlatıp kuma gömülü direğin etrafına doladığı palamarı sıkıca düğümledi. Ardından da Will'in karaya çıkması için iskeleyi çözdü.

"Teşekkürler," dedi Will.

Yanıt alamamıştı. Pelerinli çocuğun ağaçların arasına karışmasını bekleyen salcı, koruma işaretini tekrarladı ve bir sonraki müşterisini beklemeye koyuldu.

Kıvrımlı patikanın tepesine varıp ağaçların arasından çıkan Will, geyik kafalı sancağın hâlâ şatonun üstünde dalgalanmakta olduğunu fark etti. Köy, hiç değişmemiş gibiydi. Sokaklarda alışkın olduğu -ihtiyatlı ve meraklı– bakışlara maruz kaldı. Bazı köylüler, genç Orman Muhafızı'nın nereye gittiğini ve neler yaptığını merak ediyordu. Diğerleri ise onunla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyordu.

Hanın yanından geçti. İlk gelişinde üst kattaki pencereden ona gülümseyen genç kız –adının Delia olduğunu hatırladı– bu kez ortalarda yoktu. Biraz hayal kırıklığına uğrar gibi oldu. O an tanıdık bir yüz görmeyi isterdi doğrusu.

Ağaçların arasındaki minik kulübesine doğru yoluna devam etti. Bu kez onu dumanı tüten bir baca beklemiyordu. Çok da şaşırmamalıyım, diye düşündü. Ev işleriyle ilgilenen Edwina'nın, Will'in döneceğinden haberi yoktu. Çekici'nin eyerini çıkardı, hayvanı kaşağıladı ve doyurdu. Ardından da eyer çantalarını içeri taşıdı.

Neyse ki kulübe temiz ve derli topluydu. Edwina'nın, onun yokluğunda ortalığın tozunu almış olduğu belli oluyordu. İçeride ağır bir kokunun bulunmayışı da kadının kulübeyi düzenli

bir şekilde havalandırdığını gösteriyordu. Eyer çantalarını yatağının üstüne bırakarak boş kulübede yankılanan ayak sesleri eşliğinde büyük odaya geçti. Köpeğin su ve yem kâseleri, şöminenin yanına düzgünce sıralanmıştı. Kederli bir hareketle omuz silkti ve kâseleri alıp kulübe duvarının önüne, küçük sundurmanın dibine çıkardı. Gece boyunca onlara bakmak istemiyordu.

Tanrı aşkına, kes şunu artık! dedi içinden. Evet, tek başınasın. Bu yolu kendin seçtin. Orman Muhafızı olduğunda bunun böyle olacağını biliyordun. Alyss'e yüreğinden geçenleri söyleme riskini almayışın da kendi seçimindi. Sızlanmayı kes ve hayatına devam et. Bir işe yara. Şömineyi yak ve kendine akşam yemeği hazırla.

Hızlı adımlarla içeri giderek oturma odasının ortasındaki geniş ocağın altını yakmaya koyuldu. Minik sarı alevler odunları yalayıp parlamaya ve güçlenmeye başladıkça, Will'in kararlılığı da artıyordu. Kulübeyi ısıtacak, birkaç lamba yakacak ve karanlığı bir parça dışarıda tutacaktı. Yemek yapmamaya karar vermişti. Daha sonra hana gidip bir iki kadeh şarap eşliğinde akşam yemeğini yiyecekti. Hancının o tatlı ve nazik kızıyla da yeniden arkadaş olmak istiyordu. Kızın neşeli bir tip olduğunu hatırlıyordu. O anki ruh haliyle, kızın ona beslediği hayranlık, yalnızca kızı daha fazla görmek istemesine neden oluyordu.

Evet, diye geçirdi içinden. İhtiyacı olan şey buydu. Güzel bir yemek, şarap ve tatlı bir kızın arkadaşlığı. Şatoya yarın da uğrayabilirdi. O geceyi keyifli bir şekilde geçirecekti!

Arkasından gelen ayak sesleri üzerine döndü. Bir an için,

zihnini meşgul eden Delia'nın eşikte belirdiğini sanmıştı. Ancak dikkatli bakınca, gelenin Edwina olduğunu fark etti.

"Beyim, dönmüşsünüz. Özür dilerim, burada olduğunuzu bilmiyordum..."

Will, kadının özrünü bir işaretiyle durdurarak, "Senin suçun yok, Edwina," dedi. "Önceden haber göndermem gerekirdi ama görüyorum ki ben yokken kulübeyle epeyce ilgilenmişsin."

"Şey, evet beyim. İçerisi havalansın diye pencereleri her gün açmaya özen gösterdim. Yoksa kötü kötü kokardı."

Merakla etrafına bakınan kadın, Will'in ön kapının dışına yerleştirmiş olduğu kâseleri fark etmişti. Will, beklediği sorunun sorulmasını engelledi.

"Köpeği bir dostuma verdim," dedi. Bunu iyiye mi kötüye mi yorması gerektiğini kavrayamayan kadın, başıyla onaylamakla yetindi.

"Anlıyorum beyim. Şey, akşam yemeğinizi hemen getirebilirim. Aç mısınız beyim?"

Will, gülümsedi. "Bir kurt gibi hem de. Şu senin yemeklerin gözümde tüttü. Fakat sanırım, yemeğimi handa yiyeceğim. Bana bir yer ayır, olur mu? Bir saat içinde gelirim."

"Elbette beyim. Sizi ağırlamaktan şeref duyarız. Evinize hoş geldiniz." Hafif bir reverans yaparak arkasını döndü. Will'in morali bir parça yerine gelmişti. Sıcak bir karşılamayla birkaç tatlı söz nelere kadir, diye geçirdi aklından.

"Edwina?" diye seslendi ve sundurmanın ucundaki kadın durup arkasına döndü.

"Efendim, beyim?"

"Kızın Delia, o da iyidir umarım?" Kızla özellikle ilgilendiğinin sesinden anlaşılmaması için gayret göstermişti. Kadının yüzü, annelere özgü gurur dolu bir tebessümle aydınlandı.

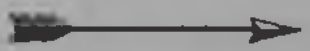
"Şey, hem de çok iyi beyim! Haberiniz var, değil mi?"

"Haberim mi? Neden haberim var mı?"

"Müjdeli haberlerden, beyim! Kızım evlendi, henüz iki hafta bile olmadı. Salcının oğlu Steven ile."

Başını sallayan Will'in tebessümü yüzünde donup kaldı. Yüzünde en azından minik bir tebessüm belirmiş olmasını umut ediyordu.

"Harika," dedi. Dişleri sıkılıyken kolayca telaffuz edebiliyordu o sözcüğü. "Onun adına çok sevindim."

Seacliff'de bazı şeylerin değişmiş olduğunu görmek, onu çok memnun etmişti. Takip eden birkaç hafta boyunca, kendisini tekrar sessiz ve küçük baronluğun günlük işlerine verdiği sıralarda, Savaş Okulu'nda yeni bir anlayışın hüküm sürmeye başladığını fark etti. Sıkı ve profesyonelce bir disiplin sağlanmıştı. Çırak talimleri gereğince uygulanıyordu ve tüm askerlere bir canlılık gelmişti. Baronluğu yağmacı Skandiyalılara kaptırmanın kıyısından dönen Baron Ergell ile Savaş Ustası Norris, derslerini almış olmalıydılar.

Şatoya rapor vermeye gittiğinde, Ergell ile Norris doğal olarak aylar önce aniden ortalıktan kayboluşu hakkında meraklı sorular sormaya kalkışmışlardı. Ancak Will onlara hiçbir bilgi vermemiş, sorularını nazik bir dille geçiştirmişti.

"Kuzeyde yaşanan bir mesele, hepsi bu." Ağzından alabildikleri tek açıklama buydu. Orman Muhafızları Birliği'nin faaliyetlerine dair detayları bilmelerine gerek yoktu. Suskunluğu, Orman Muhafızları'nın genel ketumluğuna yorulmuştu.

Will, kılıç talimi dersi vermesi için Horace'ı bir süreliğine Seacliff'e davet etmelerini önermişti. Meşe Yaprağı Şövalyesi, Krallığın en iyi kılıç ustalarından biri olarak tanınıyordu. Will, arkadaşının ders vermek için düzenli olarak Redmont'a gidip geldiğini biliyordu. Norris, bu fikri hevesle sahiplenmişti.

"Kendisine yazar, durumu bildiririm," diye söz verdi Will. Açıkçası, en yakın arkadaşının ara sıra ziyaretine gelmesi çok hoşuna gidecekti.

Henüz yazma fırsatını bulamamıştı ki, ona gönderilmiş olan mektupları fark etti. Birkaç zarfın arasında, uzun yolculuk sırasında zarar görmemesi için yün parçacıklarıyla desteklenmiş, muşambaya sarılı geniş bir paket ilgisini çekti. Merakla incelediğinde, paketin Norgate Baronluğu sınırları içindeki Macindaw Şatosu'ndan postaya verilmiş olduğunu gördü.

Hevesle muşambayı çıkardı. Biçimli deri bir kutunun içinde harika kesimli, parlak bir mandola duruyordu. Yanına da küçük bir not eklenmişti.

Bu kadarını sana borçlu olduğuma inanıyorum. Daha kaliteli bir çalgı kullanman, tekniğini geliştirmene yardımcı olacaktır. Tekrar teşekkürler.

Orman

Will, parmaklarını saygıyla üstünde gezdirerek muhteşem çalgıyı inceledi. Baş kısmına zarif harflerle bir tek kelime kazınmıştı: *Gilet.*

Gilet, diye geçirdi içinden, Krallık'taki en kaliteli müzik aletlerini ürettiği bilinen çalgı yapım ustası. Hızla aleti akort etti ve birkaç nota çaldı. Seslerin zenginliğine ve mandolanın elinin altındaki ipeksi yüzeyine hayran kalmıştı. Ancak, her ne kadar çalgıya hayran kaldıysa da o günlerde hayatında müziğe pek yer yoktu. Kederlenerek mandolayı bir kenara bıraktı.

Crowley'den gelen mektupta, adamlarıyla birlikte Krallık boyunca gezinen ve insanları kandırıp paralarını çalan, sözde bir peygambere karşı genel uyarılar yer alıyordu. Gundar da ona bir not göndermişti. Skandiyalı, mektubu yazması için profesyonel bir kâtip kiralamıştı. Dediğine göre, yeni gemileri hazır olmak üzereydi. Adını *Willkurdu* koymaya karar vermişlerdi. Will, hafifçe gülümsedi. Kuşkusuz ki Skandiyalılardan biri geminin baş kısmına duruma uygun düşen ürkünç bir sembol kazıyacaktı. Gundar'ın ayrılırlarken şaka yollu vermiş olduğu sözünü tutarak bir gün ziyaretine gelmesini ümit ediyordu. Muşambayı ve yırtık zarfları toplayıp atmak üzereyken, mandolanın bir kenara attığı kılıfının altında kalan son bir mektubu fark etti. Gönderenin ismine bile bakmadan kâğıdı yırtarak açtı.

İlk kelimeleri okuyunca, kalbi hızla çarpmaya başladı. Mektup, Alyss'den geliyordu.

Çok sevgili Will,

Bu mektubun mutlu bir anında eline geçmesini dilerim.

Leydi Pauline beni çok çalıştırıyor, ama geçen hafta bana Horace'ı gezdirmem için bir parça izin verdi. Şu silahşorluk derslerinden biri için buradaydı Horace. Sana en iyi dilekleri-

ni iletmemi söyledi. Ona sürekli gördüğüm tuhaf bir rüyadan söz ettim. Kuleye geri dönmüşüz ve Keren'in kılıcı elimdeymiş. Bana senin canını yakmamı söylüyormuş ve ben de onu reddedemiyormuşum. Fakat sonra sen dünyadaki en tatlı sözleri söylüyormuşsun ve bu da Keren'in üstümdeki etkisini tamamen kırıyormuş.

Horace, bunun bir rüya olmayabileceğini düşünüyor. Bir hatıra olduğuna inanıyor. Tüm kalbimle haklı çıkmasını ve düşündüğüm şeyi söylemiş olmanı diliyorum. Horace ayrıca, senin ve benim gibi insanların meseleler hakkında çok fazla düşündüğümüzü ve öne çıkıp içimizdekini dile getirmeye zaman ayırmadığımızı söylüyor. Bana kalırsa haklı da. Bana yaz ve orada söylediklerini tekrar et lütfen. Bu arada, bizzat Horace'ın tavsiyesine uyacak ve yüreğimdekini dile getireceğim.

Seni seviyorum.

Alyss

Will, mektubu masaya düşürdü ve olduğu yerde donakaldı. Cevabını hemen yazabilirdi. Mektubun Alyss'e ulaşması bir hafta sürerdi. Ancak eyerleyip hazırladığı Çekici dışarıda hazır bekliyordu ve Redmont'a varması üç gününü bile almazdı. Hızla yatak odasına dalarak eyer çantalarına yedek kıyafetlerini doldurmaya başladı. Hancıya Baron Ergell'e iletilmek üzere birkaç gün ortalarda olmayacağını belirten bir mesaj bırakacaktı.

Ya da bir hafta.

Çizmeleri döşemenin üstünde tıkırdayarak kapıdan çıkıp

sundurmanın merdivenlerini indi ve eyer çantalarını Çekici'nin sırtına yükledi. Midillisi, şaşkınlıkla başını yukarı kaldırdı. Efendisi uzun zamandır görmediği kadar enerjik ve kararlı görünüyordu. Will, atının sırtına atlamak üzereyken durdu. İçeri girip kutusunun içindeki Gilet'i aldı ve omzuna attı. Birden artık hayatında müziğe de yer olduğunu fark etmişti.

Yeniden dışarı çıkarak kulübeyi kilitledi. Tüm benliği, uzun zamandır tecrübe etmediği bir hisle kaplanmıştı. Birden hissettiği şeyin ne olduğunu anlayarak usulca gülümsedi.

Mutluluktu bu.

"Son yıllarda pek çok fantastik kitap yayımlandı ama pek azı bu özgün öykünün çekiciliğine erişebildi."
- **Booklist**

"Yüzüklerin Efendisi ve Harry Potter serilerinin tadını taşıyan, soluksuz bir macera."
- **Limelight**

828328
Gölgelerin efendisi
Flanagan, John
49109c

Macera devam ediyor...

Will'in, Macindaw Şatosu'nun yönetimini ele geçiren Sör Keren ve adamlarına karşı mücadelesi devam ediyor.

Horace destek kuvvet olarak bölgeye gönderilirken, Alyss hâlâ şatoda rehin tutuluyor.

Sınırın öte yanındaki düşman yani İskotiler ise, Norgate'e saldırmak için Macindaw Şatosu'ndan gelecek işareti bekliyorlar.

Zaman daralıyor... Will'in cesareti ve becerisiyle Horace'ın desteği tehlikeyi engel

ePubPDF.
WordPress.com

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinayayincilik.com.tr